

OKTOBAR - slike iz dnevnika samoće

Umetnost gladovanja II

Zoran Zelić

*U trenutku kompozicije ne trebaš neophodno znati šta to znači;
do smisla dolazi nešto kasnije.*

*Posle godinu ili dve dođemo do shvatanja da ovo znači nešto jasno, nesvesno,
što dobije svoje značenje u vremenu – znaš, kao
fotografija koja se razvija lagano.*

Ako je sve to tako spontano, ne znam da li to čak ima smisla ponekad.

A drugi put ne znam da li to ima potpuni smisao, i počnem plakati.

Plaćem, zato što shvatam da ja udaram u oblast koja je absolutna istina.

*U tom smislu sposobnost da neko nešto pročita i plače možda vekovima kasnije
je proročanstvo: zato što dodiruje zajednički ključ.*

Mislim šta je u stvari proročanstvo?

To nije znati da li će bombe pasti 1942.

To je znati i osetiti nešto što će neko znati i osećati za sto godina,

A možda je to zapravo samo artikuliranje nagoveštaja koji će on i pokupiti za sto godina...

Alan Ginzberg

Uvod u delo

Autor je bio vođen željom da kreira jednu priču, da se izrazi kroz jedno, nazovimo ga, osobeno prozaično delo, sklopljeno od nekoliko slika. Te slike su zapravo tačke, specifična polazišta iz kojih izrasta i kreira se fabula čiji je tok kontinuiran i osmišljen tako da se slike preslikavaju i egzistiraju istovremeno kroz nivoe prošlog i budućeg, spajaju protivrečnosti držeći ih na dovoljnoj distanci da se pojedine suprotnosti ne bi negirale, i što je najvažnije, da sama priča - prvo pojedinačno kroz slike, a zatim i u potpunosti - na krajnje nemetljiv i nenapadan način, svojim izlaganjem istodobno oživljava i jedinstvenu astrološku simboliku: *na natalnom, prediktivnom i elekcionom nivou.*

U izvesnom smislu, ne astrološkom već recimo filozofskom, ovo delo bi moglo da se nadoveže na predhodni članak koji je nosio naziv *Umetnost gladovanja*, i stoga je autor odlučio da kreira jednu trilogiju koja će objediniti tri godine astrološke edukacije u posebnu celinu. Značajno je primetiti da slike koje se pojavljuju, iako su numerološki označene, nisu strogo detreminisane brojnim redosledom zarad čitanja, i kreirane su tako da je moguće iz jedne tačke preći u sasvim drugu, nadilazeći numerološku uslovljenošć tj. na mestu gde se završava slika, recimo, 9 moguće je preći u sliku 1, i pričati o njoj kao svojevrsnom nastavku iste, ili, pak, u drugom slučaju, moguć je prelazak iz slike 7 u sliku 5 zato što nose jednu zajedničku finesu, obelodanjuju *lajtmotiv*, dodiruju isti ključ. Taj *lajtmotiv* koji se provlači kroz sve slike i uostalom na kome počiva tj. gradi celokupna priča je zapravo ljubav: ljubav koja nam se prikazuje iz više uglova, sa različitim intenzitetom, kamuflirajući se u više oblika:

od lepršavosti i trenutačnog nadahnuća koje nosi zaljubljenost, preko ljubavne gradacije kroz strpljenje i veru, ljubavnih iskušenja kroz očajanje i poniznost, pa sve do one ljubavi koja se zaodeva strastima i hrabrošću noseći impuls jednog snažnog dugotrajnog osećanja zarad neodričanja od svoje suštine: *požrtvovanosti - smrti - vaskresenja*. Takođe, ljubav se u tekstu iskazuje na mnogostrukе načine: bilo direktno - putem glavnih aktera, ili indirektno, gde se možda još snažnim intenzitetom oglašava putem simbolike koja je prati i koja joj je svojstvena. Na primer: simbolizam suze se više puta pojavljuje u tekstu, ona se uzima i skoro uvek pojavljuje prvenstveno u vidu svedoka jedne ljubavi: kao kapljice koja dolazi od nekud, pojavljuje se i ubrzo umire isparavajući nakon što je svedočila kao simbol bola i zalaganja za nekoga, ili odvajanja od nekoga. Suza je njena spoljašnja manifestacija u najčistijem i najiskrenijem obliku. Postoji još nekoliko naznaka, putokaza ali bilo bi već izlišno nabrajati ih sve, dovoljno je naglasiti da je ovo delo zapravo svojevrsna *oda ljubavi*.

S druge strane, simbolizam u ovom delu dobija na značaju i na drugim nivoima - recimo kroz imena. Jedno od imena koje se pominje a vuče korene iz grčkog jezika je i Anastazija (anastasios) što doslovno znači uskršnje. I njena pojava tj. pojava devojke koja je personifikuje u 1. slici, doduše na tom stupnju tek kao naznaka, silueta iza zavese, ali ipak sa jednog metafizičkog nivoa realnosti u tom trenutku oživotvorava jedan impuls koji istovremeno blag ali i siloviti, pruža nagevoštaj nečega što se na tom stupnju uvlači u jezgro fabule, razrađuje i svoj maksimum doživljava kroz sliku 12. Zatim, imena Lazara i Simeona predstavljuju ozvučenje Jupite-

ra i Saturna, Zevsa i Kronosa kao dve suprotnosti, dva arhetipa, kao mitološke slike oca i sina koji se sukobljavaju. Saturn se izražava kroz prikaze slepog i tvdokornog konzervativizma, dok Jupiter personifikuje duh koji u svojoj širini ne želi da mu se povinije, i nosi potrebu da se uzdice iznad granica kojima je duša omeđena u svom ispoljavanju - da prevaziđe sudbinu koja joj je data. Taj sukob se prevaskodno uočava u trilogiji *Lazar* (tri slike: Lazar, Lanci, Kraj).

Story teler je ličnost koja nosi priču, prevodi je na astrološki jezik, pripoveda je na specifičan način omogućavajući joj da živi van okvira logičko - matematičko - naučnih koncepta i između ostalog njegov zadatak je da spreči nepotrebnu paralizu koju izaziva preterano teoretisanje. On zapravo predstavlja "nit" koja spaja sve slike u jednu celinu.

Onaj deo priče koji se odvija u vremenu prošlog smešten je u dalmatinski predeo. Razlog za to svakako nije slučajan s obzirom da je autor ovog teksta većim delom vuče korene iz tih krajeva, pa mu je to podneblje u izvesnom smislu pobudilo inspiraciju za izbor prostora, tako da nasumično izabrana prezimena koja se pominju u priči zaista su poreklom iz Dalmacije, dok su ličnosti poput Lazara Babića ili Filipa Macure, najverovatnije postojali u to vreme, ali su za potrebe priče fiktivni. U tu svrhu je i sam lik Gerasima Zelića, istorijske ličnosti, kaluđera u manastiru *Krupa* i kasnijeg arnimandrita u Boki Kotorskoj, kao i hodočasnika i pisca iz 19. veka, apstrahovan i utkan u priču prvenstveno kao spona nephodna da bi se u jednom momentu radnja, pred trenutkom gde se od glavnog junaka zahteva ljubavna kapitulacija i njegovog konačnog shvatnja, doduše

zakasnelog, da je ona i zapravo nemoguća za neiskvareno srce, smisleno prenela u drugi prostor. Takođe ono što još vredi napomenuti, da tokom čitanja ne bi izazvalo pogrešne asocijacije, je činjenica da se glavni junak Lazar na odriče svojih korena, ali se morao odreći konvencija koje su mu nametnute usled sudbinskih okolnosti i života u sredini koja ga je obavezivala tradicijom, kulturom, konzervativizmom....i koja mu je, zarad toga, otvorila vrata emotivnog razdora stvorivši pogodno tle da se počini greh neodživljenog života i neispunjene ljubavi.

Lik Maksima koji se vrti po hodnicima "sadašnjosti", smešten je pod vojvođansko podneblje. Takođe taj lik je specifičan, kao i njegova snažna marginalna pojava i način na koji rezonuje svet je dosta atipičan, ali istovremeno u nekim momentima i blizak običnom čoveku. O njemu neću mnogo pričati, već će se sam otkrivati kroz fabulu. Takođe četri slike (*Kameleonifikacija i Sterilizacija*, *Oktobar*, *Aluzije i Uskršnuće*) nisu astrološki protumačene već uzete samo u narativnom obliku, same za sebe, jer autor smatra da bi se tumačenjem izgubila jedna draž koje u svom obliku nose kao samostalne.

Na kraju bih još dodao da je u većini slučajeva kao svojevrstan uvod u svaku sliku uzet jedan stih Volta Vitmena iz njegovog dela *Vlati trave* (izuzev u tri slučaja tj. četri slike *Ona* (slika 4) i *Aluzije* (slika 11) gde je autor ovog dela bio sloboden da se prepusti inspiraciji sopstvenog poetičnog poleta, dok slika *Lanci* (slika 6) nosi kao svojevrstan uvod stihove T. S. Eliota). Odлуka za tako nešto zasnivala se na činjenici da je sama Vitmenova poezija puna života u svim njegovim ispoljavanjim, gde svako pevanje ima svoj oblik, sadržaj, i može da

se čita nezavisno od ostalih, a sva pevanja zajedno čine celinu sa posebnim tokom gde se zadržava jednistvena nit koja delo prožima od početka do kraja i održava delove na okupu, čime njegova pesnička tvorevina kazuje više nego što kazuju same njene reči. To je zapravo pokušaj prenošenja svojevrsnog mističnog iskustva kroz mediji preko kojeg je to za čoveka i jedino moguće učiniti - kroz umetnost. Ta *nit* je ovde *ljubav*, a ta umetnost simbolička - *eksperimentalno astrološka*....

*

*Zaveštavam sebe zemlji, kako bih
rastao iz trave koju volim,
Ako ti ponovo zatrebam potraži me
pod svojim đonovima.
Teško da ćeš znati ko sam i šta hoću,
Ali ču ti ipak uliti snagu i pročistiti i
ojačati krv
Ne nađeš li me odmah, ne odustaj.
Nema li me na jednom mestu,
traži na drugom
Ja sam stao negde i čekam na tebe...*

Story teller

Duž omanje, poprilično tihe ulice na periferiji jednog grada, pružao sedrvored belih breza. Njihovo zelenilo koje je naročito dolazilo do izražaja sredinom proleća, onako fino uklopljeno sa bojom travnjaka u dvorištima kuća, budilo bi svakom namernom prolazniku ugordan osećaj ispunjen smirenosću i spokojstvom, što je uostalom i davalо jednu specifičnu draž ulici koja je brojala nekih 50 domova. Plava, numerisana tablica sa rednim brojem **9**, s leve strane ulice koji je primao neparne brojeve, nalazila se prikačena za desni ugao jedne izuzetno lepe kuće - sa uvek uredno potšišanim travnjakom kao i

ogrdom živice i stazom od 10 metra koja je delila ulazna vrata kuće od ulaza u dvorište. Sa prozora na spratu kuće nazirala se figura jednog čoveka kako nepomično bulji u daljinu. Po njegovom izgledu reklo bi se da je u ranim pedesetim, a taj odokativno donešen zaključak kod posmatrača gotovo bi ga uvek podmladio za nekih 5-6 godina, s obzirom da se On držao sasvim dobro i izgledao sasvim dobro za svojih 59 leta. Imao je poludugu već poprilično sedu kosu, tek sa nekolicinom crnih dlaka koje su pod određenim svetlosnim uglom oblikovale jedno lepo sivilo i davale joj poseben šmek. Brada mu je bila fino potšišana, uvek uredna, a obrve guste i crne - pomalo spuštene usled starosti, što je isticalo njegove zelenkaste oči i kristalno čist pogled. Na levoj ruci je nosio dva prstena: prvi prsten, zlatan sa rubinom na vhu, bio je poklon od dede sa majčine strane na punoletstvo kad ga je skinuo sa svog prsta i dao ga njemu. Đed ga je posebno voleo i bez obzira na činjenicu što je imao jos sedmoro unučadi, želeo je da baš On bude nosilac tog familijarnog blaga. Drugi prsten, fino smešten na domalom prstu, bila je pozlaćena burma sa ukrasnim gravurama koja ga je podsećala i zapravo bila spomen na suprugu nedavno preminulu usled teške bolesti. Taj gubitak ga je potpuno izbacio iz koloseka i trebalo mu je jedno vreme da se ponovo prilagodi pravilima životnih igara: ne samo usled činjenice da je ona bila žena u kojoj je video nezamenljivog životnog sputnika, već i da se posle njene smrti otvorila praznina u njegovom srcu i prizvala promaju sa svih strana. Od toga doba najbolju družbu mu je činilo devetoro mačića koje je jednom prilikom udomio i smatrao ih ravнопravnim članovima domaćinstva. Taj čin udomljavanja desio se sasvim slučajno dok

je jedno jutro išao do obližnjeg diskonta po namirnice, kad primeti ispred radnje, odmah pored odeljka sa voćem i povrćem, pletenu košaricu i unutar nje savim mala i nejaka krzna stvorenja. Na košarici je bio prilepljen papir sa natpisom: *tražimo dom*. Tad poče da se predomišlja kako bi mogao domaćinstvo proširiti za dva tri člana, ali onda, dok ih je tako sve zajedno posmatrao bele, crne i sive, bi mu neka grota u srcu da ih radvaja, te ih uze sve u paketu.

Soba na spratu gde se trenutno nalazio i odakle je kroz prozorska okna posmatrao jesenji pejzaž, bila je zapravo radna soba. Na desnom zidu od ulaznih nalazili su se redovi drvenih polica izrađenih od hrastovine a čija namena se ogledala u pridržavanju lanca knjiga uredno poslaganih i selektovanih po oblastima i žanrovima: od beletristike preko filozofije, religije pa sve do ezoterije... a koje je skupljao tokom čitavog života, sve dok u jednom trenutku njegova privatna biblioteka nije došla do cifre od 1789. knjiga. Na suprotnom zidu vislilo je nekoliko slika uglavnom sa jednostvanim istočnjačkim motivima, od kojih mu je jedna posebno bila draga zato što je odisala prazninom. Na toj slici, rađenoj crno-belom tj. tuš tehnikom, nalazila su se samo dva motiva: razgranata krošnja trešnje (stablo se nije videlo) i potpuno prost ribarski čamac smešten ispod te krošnje da pluta na vodi. U čamcu se nalazio ribar obučen u tradicionalnu japansku nošnju zajedno sa kupastim šeširom koji mu je zaklanjaо lice i nekoliko guska poređanih uzduž čamca. Pronaći granicu gde se dodiruju voda i nebo je bilo gotovo nemoguće - postojala je samo belina, i da nepoznati umetnik nije predočio naznaku reke kroz sasvim skučen odraz ribara i gusaka u vodi, izgledalo bi kao

da plutaju negde na nebu. Slika je odražavaла jednu fascinantnu snolikost postojanja na krajnje jednostvan način.

U toj prostoriji je takođe držao časove astrologije. Zapravo, njegov životni put je bio dosta krivudav: počeo sa studijama astronomije i vremenom, zadobivši sasvim spontano metafizički koncept, skrenuo je u astrološkom smeru da bi na kraju svoju svrhu obelodanio preko pisane reči: kao pisac. Astrološke metode kojima se služio bile su dosta neobične, što je neminovno rezultiralo manjkom učenika u odnosu na procentualan broj primeren kvalitetu znanja koji je mogao da prenese. Ipak, bez obzira na to, i oni koji su ostajali i oni koji su ubrzo odlazili od njega, svi su ga, na neki sličan način, zavoleli: baš usled te bezopasne i kako bi neki rekli, dečije ludosti koja je živila u njemu. Desi se tako, kao primer, da se jednom prilikom uoči novogodišnjih praznika poprilično raspoložena grupa učenika okupi očekujući jedno specijalno predavanje - poslednje u toj godini. On je tog dana uspeo da nađe jednu omanju pastičnu jelku kod pičačnog prodavca, okiti je i zahefta na plafon da visi naopačke nasred prostorije gde drži predavanje. Kad je stiglo tih 5 učenika, poseđalo i s čuđenjem buljilo u zeleni luster, ušao je On, stao pred njih, i pokazujući na viseći objekat prozborio:

" Dame i Gospodo, ovo vam je Uran" .

Možda je sekund-dva zavladao tajac i odmah su dve devojke počele da se smeškaju nemo posmatrajući jedna drugu, a jedna punija simpatična gospođa nije mogla da izdrži i nasmeja se iz svec glasa kikotno, što je povuklo i ostale. On nakon toga skinu s jelke mali ukras u obliku sirene, prelomi je na pola, i baci donji deo u obliku ribljeg repa podižući samo torzo devojke i prozbori nanovo:

"Gospodo, ovo vam je Venera"

"Pa dobro, šta je Mars onda", upita jedna od devojka koja je uvek držala jednu dozu odmerenosti u ophođenju i držanju pred drugima.

Tada mašta pomenute gospođe koja je delila mesto u klupi tik do nje dobi krila, pa vide Njega kako u svoj svojoj ekscentričnosti pred njom i drugima otkopčava šlic i vadi ga radi slikovitog prikaza i poče se smejati nenormalno, i za tren oka raširi se epidemija smeha među drugima. Svi su se smejali. I On se smejava. Više nisu ni znali zašto se smeju, ni zbog čega su tu, već su zvučali kao glasni sekstet koji uvežbava svoje delo pred novogodišnji koncert. Znao je On vrlo dobro zašto to radi, to što ga je, u pojedinim trenucima činilo čudakom: jednostavno je morao da na taj način "razbijе" njihov um da u jednom, onom kritičnom trenutku saznavanja, ne bi sam od sebe skrenuo i ostao na pravom putu. Neprimerno bi bilo govoriti da se u njegovom slučaju kroz ophođenje prema drugima nazirala poprilična rezervisanost - njega kao osobe i sagovornika - naročito na onom prvom stupnju poznanstva dok se svetovi još drže na površni. Jednostavno je morao da se drži po strani sve do jednog trenutka kad bi, zarad jasnije situacije i daljeg odnosa, potencijalnom prijatelju, saradniku, partneru, postavio jedno pitanje, uglavnom malo škakljivo, ili izustio nešto malo provokativnije u odnosu na njegove stavove, filozofiju, shvatanja samo da bi osetio njegovu reakciju na to. Odgovor sam po sebi njemu uopšte nije bio bitan, već upravo reakcija na to pitanje, način na koji se odgovara: jer po tome je najbolje procenjivao prirodu čoveka - koliko je dostupan ili ne za saradnju. Prvi deo njegovog filozofskog načela je posudio

od Klinta Istvuda koji je u jednom od svojih filmova rekao nešto jako poučno: " Mišljenje je kao i dupe - svako ga ima", a drugi deo je bio zasnovan na sopstvenom uvidu u ono što nemaju svi, već samo mali broj, samo nekolicina, a trebali bi imati: a to je sposobnost da na čovečan način zadrže svoju misao, ne potcenivši misao koja je sazrevala u biću drugog čoveka.....

Tog poslepodneva gledao je kroz prozor. Celo prepodne padala je kiša i taj nebeski aplauz, kako je on imao naviku da ga zove, uvek je bio nešto posebno umirujuće i setno u njemu - skoro nostalgično. Nostalgično jer ga je vraćalo duboko u detinjstvo i upoznavanje sa samoćom. Njenim otkrivanjem. Učenici su dolazili, jedan po jedan, i vrlo brzo stigoše svih petoro i popuniše mesta u klupama. On je i dalje stajao pored prozora ne osvrćući se, niti progovarajući. Šaputanje među učenicima je kvarilo tišinu koja se već odveć uvukla među zidove sobe, a jedna od mački uđe u tom trenutku kroz odškrinuta vrata sobe i pope se na Njegov radni sto. Najednom prstima desne ruke dotače burmu na levoj, verovatno nesvesno, sasvim nežno je protrla i pomalo setnim ali istovremeno čitkim i razgovetnim glasom prozbori:

..i bršljan je procvetao...čudno je to... biljka koja zeleni tokom čitave godine, a cveća u oktobru...

Zatim se okrenu i pogleda učenike, svoj mali skup saputnika u jednom vremenu koje će dok trepneš prstima minuti i bar pola njih više neće ni videti u okviru svog životnog hodočašća. Učenici su se međusobno gledali, ali nisi znali šta da kažu. U tom trenutku polako se okreće, napravi par koraka do stola ispod kojeg se nalazila stara pletena bačva sa domaćim vinom a koje je nabavljaо od

jednog svog poznanika vinogradara. Natoči svoju drvenu času izrađenu u duborezu i blago spuštenih kapaka, kao da ga hvata san, otpi gutljaj. Nežno pomazi mačku koja je sedela na stolu i ode zatim do vodomata izvadivši 6 plastičnih čaša i reče:

"Dame i Gosoda, nažalost nemam više drvenih čaša tako da će vas morati ponuditi plastičnim jer nameravam da danas pijemo vino...i pričamo o ljubavi."

Par njih nije htelo da pije, ali na kraju su prihvatali ponudu - makar do pola čaše.

"Znate li da je oktobar najlepši mesec?", upita ih.

"Pa svaki mesec je glasnik osobene lepotе godine", reče ona devojka odmerena u svom držanju.

"To je tačno, ali oktobar je poseban. Poseban je jer jedino tad lepota i tuga drže jedno drugo za ruku i...",

Htede nastaviti, ali se zbog nečeg uzdrža i ode do dela sobe gde se nalazila njezina biblioteka i u samom levom uglu, sa

najviše police izvadi jednu omanju knjižicu koja je brojala nekih dvadesetak lista tvrdo ukoričenih. Na prednjoj, naslovnoj strani te knjižice krupnim crnim slovima pisalo je *Oktobar*.

"Želim, Dame i Gospodo, da odbacite sve teorije, metodologije, filozofije, logike, astronomije, matematike i fizike.....Želim da danas pričamo o ljubavi, o siromaštву koje oplemenjuje, i da zajedno protumačimo nekoliko slika utisnutih u jednom vremenu i prostoru iz ove male, ali vredne knjižice. Ima li pitanja?"

Tad se oglasi već pomenuta, uvek vedra i nasmejana gospođa iz drugog reda.

"Ako je priča o ljubavi, onda bi volela da meni dolijete do vrha čašu"...

"A to mi je drago da čujem od Vas. Vidim da već slično razmišljamo i da ćemo se dobro sporazumeti u ovom sešinu", smešći se, uze pletenu bačvu i ispunji molbu gospođe, zatim se uvali u svoju fotelju, otvori knjižicu i reče:

"Pa, bilo bi dobro da krenemo..."

Verujem u tebe moja dušo,
 ono drugo što jesam
 Ne sme se poniziti pred tobom
 A ti se ne smeš poniziti pred drugim
 Planduj sa mnom na travi, otvori svoje grlo
 Ne želim reči, ni muziku, ni običaj,
 ni lekciju, čak ni najbolje
 Samo tišinu i samoću volim
 Zvuk tvog prigušenog glasa

Slika I

POKLON

Dan X

Oduvek je bila tu, i vremenom mi je sve
 više priraslala k srcu. Volim te moja nespoznat-
 ljiva nostalгија....volim način na koji mi se
 prikazuješ, na koji me nosиш i uzdižeš. Volim
 te kao poklon. Kažu da je i sam život poklon,
 kao i sve ono što dolazi sa njim - potpuno
 se slažem s tom tvrdnjom. Slažem se da taj
 dar udeljen na osoben način svakom od nas
 pri rođenju nosi sadržaj koji nam omogućava
 da stignemo do cilja, ma kakav on bio, i
 gde god da se on nalazio - ne slučajno sva-

kako. Ja sam još u dečaštvu postao svestan
 svih raznolikosti koje su bile upakovane u tu
 zagonetnu kutiju obloženu najfinijim bojama
 kolaž papira i učvorenih kroz moju pupča-
 nu vrpcu da me hrane i vremenom snaže sve
 više. I tako sam, shodno tome da je proces
 napajanja u mom slučaju zaživeo, počeo po-
 stupno i da se odvikavam od obične hrane:
 plemenske, verske, političke, društvene, pro-
 pagandne... Prvo sam gladovao, da bi očistio
 organizam koji se vremenom navikavao na tu
 nezdravu ishranu... i bilo je teško... ali onda
 sam se dosetio i od toga napravio umetnost
 svojstvenu samom sebi a sa tom umetnošću
 je došla i po prvi put neopoziva i kristalno
 jasna svesnost samoće, zapravo osećanje da
 sam čitavog života u suštini bio sam - kao i
 svaki drugi čovek. Ipak, postojala je razlika.

Većina ljudi ne napušta svoje jato ni za
 živu glavu jer u njemu osećaju sigurnost, dok
 oni malobrojni koji se usmele da otpakuju
 svoj dar, sve više teže da rašire krila i doče-
 kaju vetar koji duva iz jednog drugog smera.
 Pa tako sam i ja u iščekivanju tog vetra, dok
 sam tragao i "gladovao" u jednom periodu,
 pokušavao da nađem adekvatnu usporedbu
 za to za čime tragam i slikovito predstavim
 taj "osećaj stranca": taj jezovit ali istovreme-
 no i spokojni osećaj koji je pulsirao u meni
 odvajkada. I onda se desilo. Jedne godine na
 primorju u smiraj dana, moje samrtno oko je
 upilo prizor čudesne tuge koja se zajedno sa
 sumrakom spuštala na zemlju. Sunce veoma
 nisko, nad nedokućnim plavetnilom vode,
 kreiralo je sliku, istovremeno divnu i straš-
 nu, koja u čoveku ne budi ništa drugo do
 osećanje da pripada nekom drugom mestu,
 mestu bez početka i kraja, i da je oduvek bio
 tamo. Nema zamene za miris poljskog cve-
 ča, ako mene pitate. I još jednom ću reći...

volim te moja nespoznatljiva nostalгијо - ti koja diktiraš ove male tričave isposvesti i rečи koje aritmičно nadolaze zajedno sa otukucajima jednog starog časovnika u mojoj, isuviše tihoj sobi ...

Sećam se da sam još u detinjstvu, kao osmogodišnjak, s prozora svoje sobe posmatrao decu kako se igraju fudbala i šire žagor dečijeg glasa niz celu ulicu u večernijim satima. Da se razumemo, i ja sam igrao s njima, i često su me zvali, ali ta igra bi mi brzo dosadila: bila je isuviše monotona usled odsustva mog takmičarskog duha. Doduše, postojali su trenuci kad bi se uživeo u lik nekog poznatog fudbalera, kao što je to u mom slučaju tad bio Gary Lineker, i tad bi se odjednom rodila uobrazilja koja bi ganjala loptu sama za sebe, i driblala sama za sebe, i davala golove sama za sebe. Skoro ništa nije moglo da je spotakne: čak ni kiša koja bi povremeno sipela na travnatom delu ulice koji je nama dečacima služio kao teren. Ipak, izuzev u pojedinim naletim euforije i entuzijazma, u većini slučajeva posle kraćeg vremena vratio bi se kući i posmatao ribice u akvarijumu ili gledao emisiju "Opstanak", jer sam voleo životinje i želeo sam da imam mačku.

Moji roditelji su smatrali da stan nije prikladano mesto za držanje takvog ljubimca te sam ostao praznih šaka i vemenom se zadovoljio sjajem ribljeg carstva i akvarijumskih boja, koje su noću blago osvetljivale moju sobu i golicale maštu da se spusti u dubine okeana i istražuje misteriozni svet riba, oktopoda i morskih nemani - sve dok ne bi utonuo u san. Vremenom su moji drugari počeli da me smatraju dosta čudnim pošto sam sve intezivnije napuštao fudbalske čarolije, kao i ostale sportske igre, i dosta kratko vremene provodio u njihovom društvu. Jed-

nom prilikom nisam čak mesec dana izlazio napolje iz kuće (naravno ne računajući odlaske u školu) što je delovalo dosta podsticajno za roditelje tih mališana, i uostalom naše komšije, da načnu priču i glasine o mogućnostima koje su uzrokovale takvu neobičnost: "Šta je sa Maksimom, sigurno je bolestan, ne izlazi napolje... ma nije nego uči, čuo sam da redja kečine u školi pa mora da...". Nikad nisam mogao da razumem tu ljudsku prirodu spontanog primitivizma: ni kao dete, ni dan danas, bez obzira koji ugao posmatranja zauzima. Kao da moraju da upiju i najsitniji delić tvog lika, pošto ga nisu videli, recimo, jedno mesec dana, da bi im poslužio kao trening za razvijanje jezičnih mišića u oskudici plemenite čutnje i gledanja svojih poslova. Mislim da sam već tad počeo da gajim jednu tajnu netrpeljivost prema svim tim ogovaračima i njihovom licemerju, kao i njihovim isuviše uskim svestovima. Pa stoga sad, nekad kad osmotrim sebe, preispitam sebe i budem iskren prema sebi - jednostavno dolazim do shvatanja da ne volim baš mnogo ljudi. Mogu da budem s njima, mogu da pričam s njima, da se šalim s njima, ali jedna doza antipatije, one začete još u detinjstvu - ostaje...

Elem, pre par meseci dobio sam obavest da moja sestra zajedno sa suprugom poslovno ide u inostranstvo na 4 meseca (septembar-decembar) usled potreba firme u kojoj su zajedno radili. Tako mi je ostavila na "čuvanje" njihov novokupljeni stan u centru Novog Sada. Taj događaj se takođe nekako skladno poklopio sa mojom odlukom da dam отказ u firmi gde sam radio i iskoristim upravo to jesenje vreme, te jesenje boje koje sam najviše voleo, kao period opuštanja, životarenja, promene ambijenta (dodu-

še samo sam se spustio sa periferije grada u centar), pražnjenja i novog punjenja baterija, da bi ih s proleća pustio nanovo u pogon. Dve zaostale plate koje sam trebao primiti do novembra zajedno sa popriličnom ušteđevinom, bili su mi dovoljna garancija da skromono proživotarim taj period.

Moram priznati, da je to bio veoma lep stančić: možda nekih 50 kvadrata. Osrednja kuhinja sa podosta modernim dizajnom i spavaća soba su zaparavo bili spojeni, zidovi sveže okrećeni u plavu boju - što je meni lično bila omiljena - a posebnu draž svemu tome je doprinisala mala indijska lapma koju sam još davno kupio u East Pointu i poneo je sa sobom. Sijala je plavičastom svetlošću, zapravo, možda je ipak bolje reći da se razlivala po zidovima što je posmatraču budilo osećaj kao da se nalazi u akvarijumu. Kupatilo je bilo solidno - prostrano taman onoliko koliko treba, a natkrivena terasa sa svim dovoljna da se razbaškari i popije kafa u jutarnjim časovima kao i predveče, sve dok me služe vremenske prilike. Imao sam naviiku da pijem tursku kafu na balkonu i to od doba kad sam bio nikotinski zavisnik. Tad bi čak izlazio i usred zime, srkao kafu i dimio u belini decembarskih noći. To je bio doživljaj. Sećam se da mi je majka usled tih "čudesnih" navika koje sam sticao tokom života, ili bolje rečeno sazrevanja, u par navrata nagovestila kako bi bilo lepo da se obratim psihologu. Nije to bilo ništa zlonamerno, ali jednostavno je znala - kao i svaka majka što poznaje svoje dete - da će nekako odlutati od konvencija koje se traže u uspešnom društvenom životu. Ja uopšte nisam razmišljao o tome da budem uspešan, a da budem iskren nisam razmišljao ni da jednog dana osnujem sopstvenu porodicu: ne zato što nisam

želeo, već što sam osećao da mi je jedan deo u srcu bio amputiran...nikako nisam mogao da osetim onaj iskreni ljubavni zanos u društvu većine devojaka koji bi mi omogućio da osetim potrebu za zajedničkim životom, jednostavno da se prepoznam u tome...

Kako god, stao sam kod balkona. Zgrada je imala 4 sprata, a moj stan je bio na 3. spratu u sred srede - dva balkona s leve strane, dva s desne. Terase su bile solidno pribijene jedna uz drugu (možda metar razmaka s leve i metar i po s desne strane) i da je čovek hteo, mogao je da naparavi "kengurov skok" a rizik od pada bi mu bio smanjen za 25 procenata. Ipak, kad sam osmotrio sve u vezi stana, moram priznati da mi je najviše prijalo to što sam mogao da osetim (predosetim) tišinu. Tih i nebučan komšluk bio mi je jedna od primarnih stvari. I tad sam se pitao ko su, i kakve su mi zapravo komšije. Činjenica da je ovo bio moj prvi dan u novom stanu i da je časovnik pokazivao 23:30 znatno je umanjila šanse da će neki od njih izaći na balkon i poželiti mi dobodošlicu zajedno sa kavijarom i šampanjcem, bez obzira na lepotu kojom je zračilo noćno nebo nad Novim Sadom. Nisam voleo one noći koje se pretvaraju u dan bez i jedne zvede na nebu. Međutim, sad je bilo tiho i videle su se zvezde. Videlo se pregršt zvezda, a takav prizor nekad ulije čoveku osećaj da graničce ne postoje, i samo da ih je čovek nekim slučajem, nekom greškom uveo u igru i napravio perverziju od svega što je čisto, besprekorno i prostrano u Bogu. Nisam uopšte imao potrebu da razmišljam o tome: da se pitam ima li to sve ima neko značenje: želeo sam samo da budem svestan ovog trenutka i spokoja kojim mi je taj moment hranio dušu. Da upijem taj mali trenutak radosti koji me

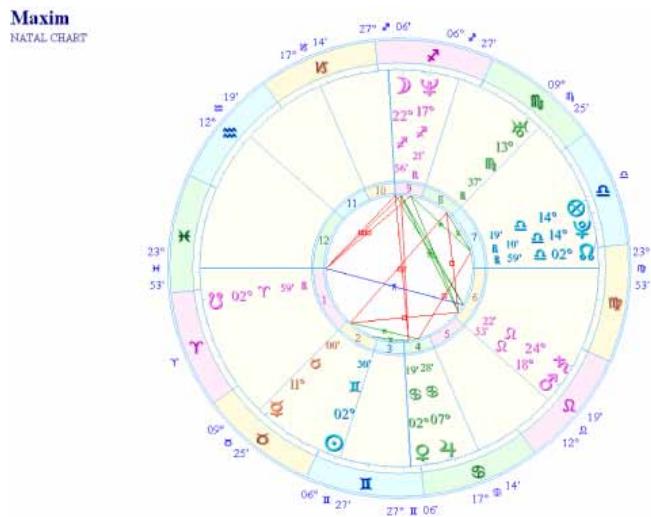
je obuzimao, moju minijaturnu pojavu pod ogromnim prostranstvom i terao da se tiho osmehujem. Setio sam se Atma - Puđe Upansada i one poznate Tat vam Asi (To si ti) koja je počela negde da mi izmiče... I dok sam tako omamljeno stajao na terasi, najednom, bez nekog posebnom razloga, osetio sam neke trnce kako mi kreću iz stomaka i kradu mi taj momemnat. Da li je to bilo predosećanje nečeg što će uskoro uslediti, neki vid zatišja pred buru koja je u tom trenutku pucnula prstima u nagovestaju da stiže, ili odapete strele koja se opasno približava ka mom srcu, ili možda samo puki nadražaj nečega tajanstvenog i daleko većeg od običnog razumevanja - ne znam. Možda je to bio samo njen neprimetni radoznali pogled kroz žaluzine na nepoznatu siluetu muškarca koja se nazirala na susednom balkonu te vedre septembarske noći, a koga u tom trenutku taj muškarac nije primetio očima. Ali ga je njegovo telo bilo svesno, kao i najitimniji delić

duše odvojen od zaborava i upravo osećalo onako kao što osećamo svoj sopstveni dah....

Znam samo da sam ušao unutra, obavio večernii ritual u kupatilu pred spavanje i izvalio se na razmešten trošed. Na jednom od TV - kanala su prikazivali seriju CIA Miami koju sam, ni sam ne znam zašto, redovni pratilo: valjda zbog Karuza i njegove flegmatično iritirajuće pojave koja me je jednostavno uvukla u tok te ekranizovane kriminalističke novele.

Slike su promicale sve dok nisam počeo da tonem u san i ustupam mesto drugim slikama: ...jedan list trešnjinog cveta, kao i latica ruže spokojno pada na zemlju prepustajući se trenutku sna. Druga latica i ruže i drugi list trešnjinog cveta pada na dlanu nepoznate devojke što pleše u senci vrbe na proplanku minulog doba, noseći lovorov venac na dugoj crnoj kosi okupan u praskorju njegovih dana...

Komentar na sliku

Završivši sa čitanjem, prozobori On:

"Bilo bi dobro da kroz ovu sliku izvučemo tanku osnovu za dalji sled dešavanja (baš kao što natalni horoskop predstavlja osnovu svim prediktivnim metodama) - neki površan uvid u Maksimovu ličnost, odnose i ljubavi...", i onda doda na svoj već dobro poznat, kontradiktoran način "dakle, kroz ovu sliku smo uočili da se nešto vidi jasno, nešto ne vidi jasno, nešto se naslučuje, a više se ne vidi nego što se vidi jasno (ascedentalne Ribe, Mesec i Neptun najistaknutije planete...)"

"Meni taj Maksim deluje kao samovoljni autsajder utonuo u sagu sopstvenog sveta (ascedent u Ribama protumačene iz ugla druge persone)", reče jedna od devojaka.

"Ja bih pre rekla da je čovek na pogrešnom mestu u pogrešno vreme, i da je neusmeren (Asc Ribe protumačene iz ugla treće osobe)", reče druga, mlađa devojka.

"Ja tu vidim baš jednu lepotu koja se teško nalazi u današnje vreme i izraz čovečnosti" (četvrto tumačenje Asc. Riba)", reče gospođa.

"Konstantacije su solidno prihvatljive (takođe ne možemo sa ovim Asc. uhvatiti suštinu jer je ona u izmaglici, možda i samoj osobi, poput parabole o slonu i slepcima¹). Mogli bi reći kroz ovu sliku, i to da je Maksim neko ko živi autsajderskim načinom života, svakako introvertnim (Jupiter vladar Ascedenta u 4. kući, procentualno većina vidljivih planeta ispod horizonta, pa sigurno neće imati potrebu da se ističe u društvu, te će mu više prijati intimnija, kućna atmosfera) ima jedan senzitiv za lepotu i poetsko izražavanje (Mesec kao najizraženija lična planeta konjunkcija Neptun), koje može imati malo mračnije prime (povezanost sa Satrunom i Marsom, a i konjunktivni dodir Meseca i Neptuna zna da bude poprilično "psihičan") privrženost svojim idealima... Uočljivo je da njegovi koraci odzvanjaju na pogrešnom tlu, odnosno, ne usaglašavaju se sa tonalitetom direktnе koračnice, kao što je uobičajno kod svih drugih".

¹ Parabola govori o slonu i slepcima koji ga nikad nisu videli a pokušavaju na osnovu opipavanja opisati njegov izgled. Rezultat je da ga svako zamišlja na drugačiji način, u skladu sa delom tela koji je opipao.

gih (dakle ascendent predstavlja konekciju 12 na 1. (feedbackovi), te nosi nepovezane segmente jednog sopstvenog sveta ostavljenog u amanet da ih živi - samoća, nadrealističnost, mističnost, ezoteričnost, bilo jednom... dok većina ljudi ide iz 1. u 2. - dakle, napred kroz kolektivnu egzistenciju usklađenu s podnebljem, što ujedino predstavlja prirodni tok kretanja i uzimanje hrane, i da su sve te stvari izmiksovane u njegovoј prirodi. Upravo kad priča o svom poklonu on misli na tu jedinstvenu prirodu: dakle, *kombinacija 12 na 1.* (ličnost, pojava, identitet) uslovjava ga da traga za identitetom na jednom drugom mestu (traži drugi vid ishrane), koji mu je blizak ...*volim te moja nespoznatljiva nostalgiјa...* Iako ga još ne prepoznaće, on traži konekciju, pravi most da bi se nadovezao na taj kontinuitet i krenuo dalje. I donekle je primetno da nosi u sebi taj osećaj stranca (*Jupiter, Mesec u Strelcu*), bar u sredini i zemlji u kojoj živi (zemlji Jarca koja ga čini izgnanikom, načinom na koji se razvija Jupiter u Raku). Možemo i pretpostaviti, kroz ovo viđeno, da Maksima neće mnogo interesovati najnovije dogodovštine na Facebook-u, ili knjiga koju sad svi čitaju, kao i to što je Novak sad N0.1... ići će on napred - ali u koraku sa svojim svetom (horoskop kao što smo videli zasnovan na 12. (i Mesecu) koja se "gura" kroz 100% direktnost vidljivih planeta, egzaltaciju Jupitera, snagu Marsa i druge faktore koji su bitni usled "plastičnosti" Riba) i izgradnji sopstvenog carstva... Vi ste rekli svojevoljno, što je lepo zapažanje. Videli smo da može biti rado prihvaćen samo da se uklopi u igru (drugari ga pozivaju na razne sportske igrarije, ne spada u neku grupu luzera). Međutim naziru se problemi u konekciji s obzirom na osnovnu prirodu maske, dvoslojnosti, nevoljnog otvaranju sopstvenog sveta pred drugima, kao i

sklonost ka samoći i sopstvenoj uobrazijli....u većini slučajeva posle kraćeg vremena vratio bi se kući i posmatao ribice u akvarijumu... Dakle, kroz sliku je uočljiv izraz jedne drugačije kategorije koja pretenduje da se živi. Tu prirodu ne možemo prisiljavati, tumačiti ili uslovjavati. Možemo je samo prihvati. Ribe se prihvataju takve kakve su ili ne - ne tumače se (*Merkur u izgonu i padu*). Da li se tajna tumači? Ne, tajna se čuva. A da bi se čuvala i prihvatala potrebna je umešnost. *Znaš li da čuvaš tajnu?*? Pitanje je koje se uvek postavlja kao preduslov.

Ne postavlja se pitanje: *Hoćeš li mi protumačiti tajnu?* Svaki neadekvatni pokušaj tumačenja, onog što nam je nepoznato ili što ne razumemo, ide neminovno u pogrešnom smeru i može drastično iskriviti suštini, obistinjujući Judinu psihologiju² ogovaranja, klevetanja i sličnih stvari (dakle, pošto je Merkur tu u prirodnom detrimentu, a u ovom slučaju je vladar i 7. kuće, on će imati sklonost da se izražava u ovom natalu na pogrešan način, što ne znači da se mora nužno nalaziti u Ribama, već je dovoljan i susret ili *njegov život kroz chart* sa izraženom simbolikom 12. kuće). Videli smo da je usled te "neobičnosti" Maksim već u ranom dobu imao ne tako prijatne susrete gde je postao predmet ogovaranja: *šta je s Maksimom, ne izlazi iz kuće..da nije bolestan... ne igra sa decom...* i tako se u njihovim očima ukazao kao logička peripetija, koan³ koji hoda,

2 Judina psihologija je najljudskija psihologija koja postoji: psihologija klevetanja onoga što čovek ne razume (Uspenski *Novi model univerzuma*)

3 Koan je zbnjujuća izreka zen-majstora koja direktno ukazuje na čovekovu pravu prirodu, a njegova zbnjujuća formulacija treba da "baci pesak u oči" diskriminativnom intelektu da bi došao do nje, otvorivški oči svog pravog Uma.

kao neko ko je udahnuo izmaglicu, i ne vidi se dobro, a uz to još sija mesečevom svetlošću na potpuno drugačiji način (Merkur u Biku vidi Mesec prevashodno kao nužna zadovoljstva proverenih i jasnih obličja koja se nalaze u svakodnevici: gurmanstvo, piće, dom, porodičnu atmosferu, konkretne poslove, sticanje imovine, produženje familijarne loze (dakle, pridavanje velikog značaja (*egzaltacija*) manifestaciji Meseca na zemljnom nivou), dok je u Maskimovo duši on oformljen na jedan savim drugačiji način (ezoteričniji, neopipliviji, maštovitiji...) i kao takav je i ranije postojao⁴. Taj Merkur predstavlja jedan soj ljudi koji Maksimu ulaze u život (*Merkur vladar 7., 3. i 4 kuće*) i nose jednu specifičnu prirodu koja mu baš nije duševno bliska (Mesec u znaku merkurovog detrimenta) iako postoji na prvi pogled jedan solidan odnos (sekstil sa Jupiterom, vladar Ascedenta) ali samo dok se poštuju pravila igre. Oni utiču na Maskimov način ishrane (Merkur na vrhu 2. kuće - lične potrebe i vrednosti) te imaju moć nad njom, pritiskaju je, a samim tim onemogućavaju ispoljavanje Maskimovog sopstvenog intergiteta na način koji bi trebalo. Takva nerazumevanja u pogledu vrednosti i interesa, mogli bi Maksimu stvoriti i mentalne nelagodnosti (*neuroze, mentalnu razdrazljivost...*) jer drugi svojim prisustvom i delovanjem (kroz planete) samo otelovljavaju i utiču na razvitak subjektivnih potencijala datih u amanet. Kao

4 Ukoliko se osvrnemo na karmički efekat ili genetski, Mesec svojom poslednjom planetarnom konjunkcijom opsuje predhodni život natusa (sa Neptunom u Strelcu) koji je ovde znatno drugačiji od onog u koji upada. Naredni tj. ovaj život prikazan je sledećom mesečevom konjunkcijom. Ona se upravo odigrava sa Merkurom u Biku, te je shodno tome natus poneo sasvim drugačije sećanje...
volim te nespoznatljiva nostalgijo...

primer za to vidimo mogućnost oživljavanja opozicionog odnosa Merur (3) - Uran (12). Faktor individualne slobode kao i put po krim, drugačijim stazama (Uran je takođe i jedan od vladara kuće analogne izlazećem znaku (12) pa je time bitan, jer zajedno sa Saturnom nosi i mentalnu usmerenost natusa) u Biku se ne stimuliše, posto je Uran u padu, dok kohezija grupe (familijarne, komisjske....) i hod po dobro utabanoj i proverenoj stazi, dobija na izražaju.

Maksimov svet uglavnom sija mesečevom svetlošću, što znači da će Mesec i sve ono što bude prepoznavao preko njega u chartu (dakle ljude, žene, narod, ljubavi...) i nalazi na nekom drugom mestu (Mesec u Strelcu - dalje, inostrani predeli) imati za Maksima veći značaj od Merkura, jer je Mesec taj koji uzdiže Jupitera i dodiruje Neptuna (iz tog *razloga sam uzeo progresije kao najrelevantniju prediktivnu (mesečevu) tehniku za opis dešavanja u vremenu*) a pošto je Mesec vladar 5. kuće, mogli bi primetiti da je njegova uloga bitna s obzirom da sa Jupiterom (vladari 1. i 9. kuće) održava život omogućavajući taj vitalni protok tj. vatreći trigon (1 - 5 - 9) a koji kao takav predstavlja afirmaciju čovekovog sopstvenog života (1) sreće, radosti (5) rasta, slobode, svrhe (9) upravo ukorenjenu u čovekovoj sposobnosti da voli tj. da živi ono što voli. To nas sad već uvodi u sferu ljubavi i odnosa o kojima će nadalje biti reči. Merkura čemo na kratko zanemariti, jer se glavna (ljubavna) priča ovde prevashodno očituje preko *Meseca 5-4 i Venere 7-4 kuća*. Mesec je specifičan jer ukazuje na značaj (ili potrebu za) intimnosti (*vladar 5. kuće, prirodno 4, a nalazi se u konjunkciji sa MC-om*) u Maksimovom životu.

"Nešto kao kod Hanifa Kurejšija (aluzija na istoimeni roman)", prekide ga jedna devojka.

"Pa, ne baš", i nastavi:

"Maksim možda tu potrebu ne izražava direktno (konjunkcija sa Neptunom joj svakako ne daje glasne efekte, već više nosi kao tajnu) ali ipak na stranici dnevnika daje neku naznaku... *nikako nisam mogao da osetim onaj iskreni ljubavni zanos koji bi mi omogućio da osetim potrebu za zajedničkim životom...* Ostvarenje jedne duboke intimnosti može biti obećanje i velike ljubavi koja se kroz taj čin rađa (*Venera i Jupiter (ljubav velika) smešteni u 4. kući u Raku, dok je i Mesec kao vladar 5. kuće u Strelcu, odnosno Jupiteru, pa se na taj način širi*). Dakle, pitanje je srodnosti duše koja se kroz Mesec prepoznaće. Na tom mestu se uočava fina razlika između Meseca i Venere. Mesec je zapravo taj koji nosi ljubav, njen stimulator, s obzirom da se Venera rađa kroz njega (*on je dispozitije*) a ne obrnuto.

Pojava te ljubavi može biti očaravajuća, idealistična, tajna ili snolika u svom izražavanju (Neptun) a svakako i snažna (Mesec trigon Mars) i uvek na neki način i udaljena (u Strelcu) - bilo vremenski ili prostorno (možda da i deluje kao neka vrsta nedostignog idealja). Osobe koje je otelovljuju u Maksimovom chartu mogu biti povezne sa daljim predelima (inostranstvom) - bilo da dolaze iz daljine, ili žive pod drugim podnebljem, ili su rođene i živele negde daleko, ali i mogu biti samo dovoljno obrazovane i da se bave edukativnim ili humanitarnim radom pa da se kroz podršku i ostalih faktora poklope sa relevantnom simbolikom (što ćemo videti kroz slučaj vaspitačice u slici "Pisces story" koja u svojoj ličnosti objedi-

njuje mnoge elemente Meseca i samim tim po prvi put ga aktivira u Maksimovom životu) omogućavajući svojim prisustvom da ta priča zaživi. Tu jupiterijansku potrebu potvrđuje i Venera, koja ide ka njemu kao vladaru 9. kuće, postavljenom na 7. stepenu Raka, orbisno 5 stepeni (5 kuća). Kroz takav vid ljubavi, Mesečev, uočavamo još jednu značajnu stvar: erotsku želju (trigon-skom konekcijom sa Marsom, ostvaruje se dodir vladara 8. i 5. kuće, mnogo većeg inteziteta nego kod Venere (Venera je u Raku, pa joj nedostaje Marsovo izražavanje), a prirustvo seksualne želje je upravo bitan faktor koji vodi spajanju i oživljavanju intime kroz ljubav (5), bliskost (4) i požudu (8): trojstvu koje najadekvatnije spaja dve osobe ukoliko je veza konetkovana na pravi način. S druge strane prisustvo Marsa⁵ uvodi i drugi snažan faktor ljubavi, a to je volja.

5 Uloga Marsa je ovde dosta specifična i kroz dodir sa Saturnom može ukazati na *nagaznu minu* te je mapa neophodna. Snažan je (u Lavu) ali i ograničen i kontrolisan (konjunkcija Saturn). Obuhvata sve planete: kvadratno Urana i Merkura (što ga čini centralnom tačkom fiksnog T-kvadrata (*snažne volje*) sektilno sa Plutonom, trigonski sa Neptunom i Mesecom (preko koga dodiruje Jupiter i Veneru), a istovremeno živi i u Suncu. Uvek je vrlo je bitno da bude usklađen sa Asc. znakom na povoljan način (kao *Spiritual warrior*). Ta konekcija Marsa sa Ribama, Neptunom ili bilo koji vid njihove povoljne povezanosti veoma slikovito se prikazuje u filmu *Children from Heaven* gde glavni junak, jedan dečak, na kraju filma trči marataon: ne da bi osvoju prvu nagradu, vec treću - cipelice za svoju sestruru. Taj vid snage proizilazi iz idealja, saosećanja, samopožrtvovanosti ili ljubavi ka drugom biću (ljudskom ili božijem) kao karakterističan za Ribe, i nije vezan za zemlju. Mars će se u toku daljeg razvoja fabule iskazati kao sredstvo preobražaja (8) dva puta: u slici *Lazarevo žigosanje(negativno)* i u finishu priče (*pozitivno*).

Dakle, ljubav u ovom slučaju nije samo osećanje koje se rađa. Ono kao takvo može i da umre (promenljivost Meseca, kao i znaka u kome se nalazi) ako čin ljubavi ne uključuje sud i odluku. Dakle, to je i volja (Mars), i odluka (Saturn), i obećanje (Jupiter) da ćemo nekog koga prepoznamo kao bliskog nama voleti, iako sve to u ovom slučaju može biti zamućeno nadrealističnim primesama zahvaljujući prisustvu Neptuna (takoreći uvući fantazije, snove, platoske perverzije u igru, kao i bezrazložnu psihičku neugodnost... s obzirom da se konjunktivni kontakt Meseca i Neptuna ostvaruje se baš preko orbisne udaljenosti od 5 stepeni, pa daje ukaz na oblast 5. kuće a odveć su u bliskom zagrljaju). No, videćemo kasnije kako će stvari da se odvijaju. Prepoznavanje slike Meseca i Venere, na pravi način, može proizvesti jedan snažan emotivni nadražaj (s obzirom da kroz Veneru u Raku u živi Pluton iz 7. kuće, i ona ga materijalizuje (*noseći uklješten znak*), dok i Mesec kao vladar 5. kuće upija sve i jednu emociju iz daljine (u Stelcu) iz mora emotivnih kapljica (*konjunkcija Neptuna - mnoštvo, okean, ...*). Videli smo da je i Maksim u jednom trenutku zapravo osetio nešto na balkonu, još se ne zna šta je to, još je u drugom planu... *kao odapete strele koja se opasno približava ka mome srce.. samo puki nadražaj nečega tajanstvenog i daleko većeg od običnog razumevanja...* to je jednostavno energija, nadražaj koja se oseća, i prožima u svojoj sličnosti... kroz sve to možemo uočiti i jedna naznaka tragedije ili

beskupulozne igre strasti koja može da bitiše u svemu tome (Pluton vladar 8. kuće u Veneri, a preko nje dolazi u 4. kuću)... pa za *njega je poljubac bila smrt...*

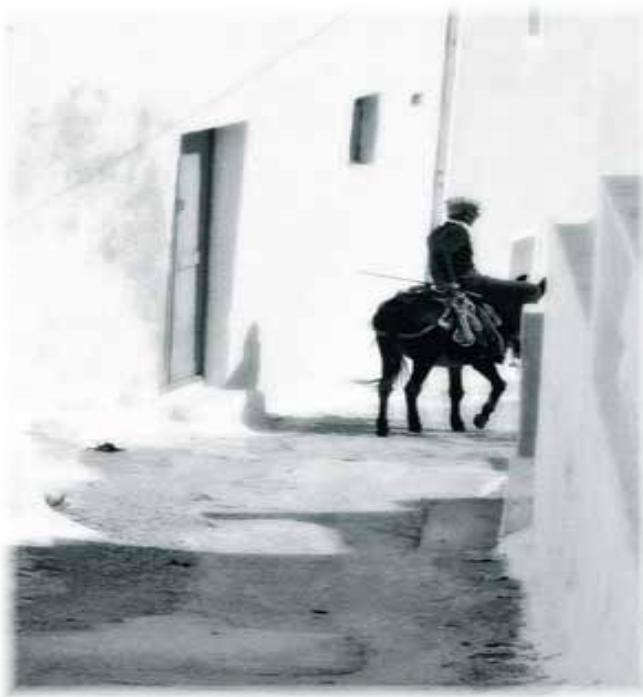
Zatim ustade, doli vina u svoju drvenu čašu izrađenu u duborezu, i blago spuštenih kapaka, kao da ga hvata san, otpi gutljaj i vrati se i sede u fotelju.. "Dame i Gospodo" povisi glas. Imamo li mi svoju volju, ili nas drugi usmeravaju? Ljubav, ljubav, ljubav... Mislite da je imamo, pa, i ja sam mislio dok nisam čuo priču o Lazaru. Sad se sećam... *odloži dnevnik...* sećam se da se pričalo još onomad, da je Lazar negde usput izgubio kontakt sa stvarnošću: jedne večeri je nestao, takoreći ispario, tek tako, i niko ga posle toga nije video. Iako su od njegovog života meštani napravili neki svojevrstan mit samo njima znan, i nalazili nasladu u njemu, naročito u trenucima seoske dokolice, ti isti seoski jezici su, zapravo dok je je još Lazar obitavo među njima, ispirali usta sa njegovim ljubavnim bolom i svako ga tumačio na svoj način. Osnova svemu je to da mu je jedna beštija, tako su je oni nazvali, pomrsila vijuge i da je zarad nje završio ne-slavno.

Ali Dame i Gospodo, ne izričite odmah sud već dozvolite meni da ustanem u Lazrevu odbranu i sa praga na kome izričete presudu odvežem jezik istine. Bio sam skitnica i posmatrač minulog vremena i znam šta se desilo s njim, te kobne noći pod mesčinom Ja znam Lazarevu priču, zaklinjem se... Dopustite mi da je podelim s vama...

*Stranče što prolaziš!
Ti mora da si taj kog sam tražio.
Negde sam sigurno živeo radostan život
s tobom.

Sad neću pričati s tobom,
ja ču sad da mislim na tebe -
dok sedim sam ili se noću sam budim
Ja ču da čekam, ja ne sumnjam
Da ču te ponovo sresti
Posatraću se za to da te ne izgubim...*

Slika II LAZAR

Zgodilo se to jednom u Dalmaciji, nekoliko godina nakon pada Mletačke republike i pripajanja teritorije pod austrijsku vlast, u jednom malom mestu po imenu Žegar, nekoliko kilometara udaljenim od grada Obrovca. Mada, u neku ruku, to i nije toliko bitno za našu priču: jer na kraju krajeva, vladari dolaze i odlaze, države se uspinju u vlasti i šire teritoriju, ali na kraju i padaju.

Neumitno je da posle prolećnog rasta dolazi i jesenje vreme kad se žanje žito, dok narod ostaje uvek narod u nekom svom malom životu, sa svojim malim pričama, mitovima i umešnosti u preživljavanju i prilagođavanju pravilima koje im diktiraju njihovi kraljevi i granicama koje im postavljaju. Jeste da velikani kreiraju istoriju i "pišu" udžbenike iz istorije, ali neki nama nepoznati pojedinci iz naroda baš kreiraju one male priče: tako poučne, nama drage i prepoznatljive. Ukoliko kojim slučajem isplivaju na površinu zahvaljujući nečijoj veštosti ruci i peru, nekad jednostvano znaju u čitaocu (ili slušaocu) da pobude poznatu i preživljenu, a ipak negde davno sakrivenu emociju topline i gorkog zanosa. Ipak, većina njih za nas su ostale samo prelomljeni fragmenti bačeni u reku zaborava. Jedna od takvih preživelih priča nikla je na zemlji koju je naseljavalo nekoliko glavnih familija srpskog življa sa svojim već dobro poznatim rodoslovom. Behu to: Babići, Kovačevići, Zelići, Komazeci, Milići, Šukare, Macure, Radmilovići, Kubati, Perići i drugi. Neki od njih su svoje korene pustili još početkom 14. veka, u vreme kad su prvi Srbi počeli migrirati u dalmatinske krajeve za vreme cara Dušana i udaje njegove sestre Jelena za Mladena Šubića.

Tad podigoše i prve pravoslavne manastire: *Krupu, Krku i Dragović*, sa kojih se, kao stubovima, poče odvijati smotak istorije jednog časnog i poštenog naroda smeštenog pod tim azurnim podnebljem. Junak naše priče, Lazar, bio je od Babića. Njegov otac, Simeon, važio je za dosta patrijahalnog čoveka. Bavio se zemljoradnjom i vinogradarstvom, čak se pričalo da se bavio i švercom duvana, onako usputno, prodavajući vino u okolnim mestima: onim bližim, ali i daljim,

sve do Zadra. Njegova vinska umešnost ga je svrstala u red poznatih vinara koji su uživali reputaciju u ono vreme i to ne samo u Žegaru, već i dosta dalje. Simeon nije bio pričljiv i bio je tip tihog autoriteta čija reč se, kao reč glave familije, morala poštovati, dok se nepopustljivost u sopstvenim stavovima, a ipak oblikovanim na kosturu tradicije, odražavala u skoro svemu - čak i u onim stvarima gde bi drugi, možda, progledali kroz prste. Pod njegovim porodičnim okriljem jasno se znalo ko kosi a ko vodu nosi, i nije bilo mogućnosti za odričan odgovor ukoliko ga on nije smatrao - što je bilo izuzetno retko - opravdanim. Pričalo se da je kao dete i mlađić bio dosta drugaćiji: otvoreniji i pričljiviji, srdačniji, ali vremenom mu se srce zbog nečeg okameni i posta nepopustljivo. Možda je tako moralno biti jer su običaji diktirali tempo životnoj koračnici i zaostajati se nije smelo, a ići brže uglavnom je značilo trčati pred rudu. Ipak, naziralo se nešto u njemu i to u jako retkim, onim setnim trenucima, kada bi žilavost popuštala dok bi buljio u nebeski svod ili posmatrao stado na pašnjaku, ili duvanio na verandi u sutan dok su deca i žena večerali. Bio je to jedan izuzetno kratak trenutak opskrbljen malom dozom ranjivosti u kome bi izgledao kao da je nešto izgubio: kao da mu je nešto lepo izmaklo iz šaka tokom života i da je taj osećaj praznine stavio u okove, zazidao i samo ponekad se ustremi da baci pogled u tamnici svoje duše i seti se....

O čemu se tu radilo - to нико nikad nije saznao. Simeonova žena, Ljeposava, kao i sve žene u ono vreme, uživala je ugled skoro malo veći od služavke, što ju je uslovjavalo da se bespogovorno povinuje svakoj reči svog čoveka i svakom zahtevu svog domaćina. Ljeposavi u izvesnom smislu i nije bilo

teško da "trpi" Simeona jer se navikla na takav sled stvari vremenom, s odrasanjem i devojačkom stasitošću, a ne može da se ospori ni činjenica da je njen muž po karakteru bio veoma sličan njenom ocu. Verovatno je i ta sličnost bila jedan od bitnih razloga što je Vid, njen otac, samovoljno odobrio čerkin pristanak za Simeona koga je u međuvremenu zavoleo kao sina. Ljeposava je izrodila petoro dece: Ignjata kao najstarijeg, zatim Jevrosmu, Vojislava, Danku i Lazara kao najmlađeg među njima. Svako od petoro dece je prolazio kroz već uobičajan i dobro utaban način odrastanja u takvoj sredini i bez ikakvog pogovora izvršavalo svoje dužnosti: išlo k jaradi, izvodilo koze na pašnjake u *drage* (ograđene doline), donosilo vodu s bunara, pomagalo ocu u vinogradu i svim drugim poslovima i slično. Ipak, Lazar se po nečemu razlikovao. Radio je i on sve što i drugi, vršeći revnosno svoje obaveze u domaćinstvu, ali nešto je bilo drugačije kod njega što je Simeon još u početku primetio i katkad mu je kopkalo oči stvarajući jedan poseban vid prikrivene netrpeljivosti začete još za vreme Lazarevog dečaštva. Lazar beše naočit, na oko lep dečak, a kasnije stasi mladić koji je svojom pojavom izazivao mnogobrojne stidljive osmehe kod cura, nekad su mu imponovali i činili ga smelijim, a ponekad mu čak ozarile lice crvenilom. Imao je kosu crnu kao ugljevje i zelenkaste oči, a ten uvek nekako bledi od ostalih, što je posebno naglašavalo njegovu spoljašnju pojavu i prirodnu lepotu. Nikad nije iskazivao bilo kakvu netrpeljivost prema bilo kom meštaninu, ma kako ovaj bio podrajmljen ili nervozan u tom trenutku. Želeo je da sledi put Gerasima Zelića i zamonaši se u manastiru Krupi. Deca, onomad, nisu mogla steći adekvatno obrazovanje, čak su bili retki

pojedinici koji su mogli steći ikakvo obrazovanje. Nepismenosti je bilo na pretek. U Obrovcu je postojala jedna osnovna škola do 4 razreda u kojoj su se deca učila čitanju i pisanju, ali je svega godišnje brojala po 5-6 đaka. Lazar je imao tu sreću što mu je Gerasim bio rođak s majčne strane, kao i to što ga je zavoleo kao sina, te kad god bio Simeon odlazio u Zadar ili okolna mesta da prodaje vino, brigu o domaćinstvu poveravao bi Ignatu, što je Lazaru pružilo mogućnost da posećuje Gerasima u manstiru *Krupi* gde ga je ovaj učio čitanju i pisanju. Simeon to nije dozvoljavao jer jednostavno u njegovom videru postojao je samo znan i utaban put kojim se mora ići i kojim se postaje čovek takvoj sredini: snalažljiv, odlučan, dobar domaćin, kućevan... konvencionalan, pa sve do kraja. Kad mu je Lazar prvi put spomenuo svoju želju da postane kaluđer, umalo je izbegao i debele batine, te je ovaj uz sve crkveno poštovanje ipak zapretio Gerasimu da mu ne odvlači sina u neželjenom pravcu, što je Lazaru jako teško palo. Ali prave nedaće su ustupile tek docnije...

Jedan od meštana koga Simeon zaista nije trpeo bio je i njegov vršnjak Filip Macura. S jedne strane bio mu je sušta suprotnost jer voleo lagodan život, i u osnovi bi ga čovek mogao nazvati neradnikom, makar u onom smislu umešnosti izbegavanja težih fizičkih poslova, a s druge strane, njihovi đedovi su se jednom žestoko obračunavali oko parčeta zemlje, neki od meštana pamte da je u jednom trenutku malo falilo i da krv potekne. Sticajem okolnosti Filip je još kao mladić imao priliku da se otisne u svet odnosno na primorje i da se bavi se ribolovom, a kasnije je pristupio i trgovачkoj floti i preplovio Jadransko i Egejsko more uzduž i po-

preko, upoznao sve značajnije luke, ali i veći deo Sredozemnog mora. Oženio se Talijankom koja mu je zahvaljujući svojoj imućnosti omogućila lagodan život jedno vreme, ali elem, korenje je korenje, i nikako nije mogao da se navikne na te italijanske običaje, jezik, meštane, ali i prevashodno je ljubav te žene počela da ga guši, a koja je uz to bila nerodila što njemu nikako nije imponovalo, te se ubrzo razveo i vrato u Zadar. Tu je vrlo brzo sklopio dosta poznanstava, a između ostalih upoznaje i jednog Gospićana i uzima njegovu kćer za ženu. To nije bio brak iz neke ljubavi, već je sam po sebi predstavljao rutinsku stvar: jedan obrazac koji je trebao da se reguliše i popuni a u kome je Filip video svoj čef sažet u izuzetno solidnom materijalnom stanju te žene koje mu je moglo omogućiti sasvim pristojan život, ukoliko bude pametan i zadrži posao trgovca u draguljarnici koju je držao njegov tast. U tom braku bio je blagosloven sa tri ženska deteta, tri kćeri a jedna od njih beše Marija - drugo dete. Filip je jednom godišnje, uglavnom krajem leta ili početkom jeseni, dolazio u Žegar kod svojih sa ženom i decom. I tu naša priča, Dame i Gospodo, postaje zanimljiva jer to je tačka gde se spaja sudska dveju ljudi: Lazara i Marije.

Prvi put su se sreli jednog leta Gospodnjeg, kad je Lazar sa još tri mladića išao u ribolov na reku Zrmanju koja je poput zmije vijugala svojim tokom u podnožju planine Velebit i katkad je zaista znala da srećnike blagoslovi pozamašnim ulovom. Put ih je neminovno vodio pored Macurine kuće, i tamo, kraj bunara, Lazar je prvi put ugledao jednu žensku siluetu, duge crne kose, vitkog tela i garavih očiju kako okupana u bojama sunca što polako zalazi, izvlači đeram i presipa vodu u posude. Okrete se ona i pogleda ih. U tom

trenutku zapazi Lazara te njene usne, crvene kao plamen, kako se sasvim spontano blago iskriviše u osmeh i poput nekog toplog, nežnog pozdrava dodirnuše njegovo srce, a istovremeno učiniše i da mu krv na mahove tuče u stilu kojekakve koračnice. To je bio trenutak kada je počelo da se rađa jedno posebno osećanje među njima koje je činilo da Lazar sve učestalije, svaki dan, ide u ribolov....

I desi se, kao što to obično biva, da se njihovi pogledi u jednom trenutku pretočiše u reči, savim naivne i pomalo nespretnе jer behu rođene i procvale u polju ljubavi, tajnom vrtu koji su uzgajale dve duše i u kojem bi svaki jači povetarac znao počupati nejake ruže. Krišom su zajedno išli da slušaju žubor reke, njene tihe melodije u kojima se utapao onaj oboma dobro poznat osecaj nepripadnosti. Osećali su da je Eros, bog ljubavi, izronio iz tih rečnih talasa i oživeo u njima vatrene duše njihovih predaka. Kad god bi se pogledali osetili bi snažnu želju, ali i mučni okvir realnosti što je skučava, nagoveštavajući da će taj ljubavni žar jednom nevoljno zamreti, i bezdušno im krao obećanje koje su dali jedno drugom: obećanje da će ostariti zajedno. Kadkad bi se Marija izula, podigla skute i zagazila u plićak. Oko vrata je nosila mali đerdan od dukata, što je savršeno legao na njenu meku kožu pomalo tamnjeg tena. Lazar je voleo da je posmatra u svoj lepoti njenog ženskog bića. U tome prođe leto i oni se rastadoše, dođe drugo i oni se ponovo sretoše, ali ovog puta, kao što to obično biva, nije moglo proći a da sudbina ne umeša svoje prste.

Jednog dana dođe do Simeonovih ušiji ta priča, ta ljubavna priča, koju su meštani počeli razvijati na svojstven način i smeškatи se iz senke Simeonu, poljuljavši njegov čvrst autoritet, a koji je on želeo da više od

svega očuva u pogledima drugih: baš poput ono malo vode na dlanu žednog. I jedno veče dok su u hladoj atmosferi uz par sveća obedovali proju sa kajmakom, u jednom trenutku priupita Simeon Lazara:

"Jel' si iša u ribolov danas?"

"Jesam čača", odgovori Lazar predosećajući da će mu uskoro nešto zastati u grlu. Simeon čutaše. Znao je Lazar da on uvek promišljeni, lukavo prikazuje kroz kojekakav nagoveštaj ono što će uslediti, održavajući nepodnošljivu tensiju kod sagovornika do sledeće rečenice. Niko od dece nije mogao u takvom trenutku biti siguran da li je Simeon saznao za kršnje neke zabrane, ili ne. Dolažilo je do psihičke napetosti. Lazar je počeo užrbano da žvaće proju i privodi obed kraj, imajući na umu samo jednu stvar - kako što pre napustiti sto i otići na konak. Taman kad je pomislio da je džaba strahovao i spremao se da ustane punih usta poslednjeg zaloga, prozbori Simeon.

"Je li pomagla u tome i kći onog muleta?"

Lazar zacrveni, obli ga znoj, sad je znao na šta cilja Simeon, ali uz sve to dobi snage i reče:

"Jeste čača. Ja volim tu đevojku i nameravam da je uskoro priženim!"

Simeon ga pogleda prodorno. I dalje je delovao staloženo, ali počeo je da kipti u sebi što se primećivalo kroz pogled kojim je u tom trenutku mogao da ubije.

"Nećeš ti nikog ženiti", odvrati.

"Zašto čača", uzvrati Lazar.

"Zato što se ti ne ženiš: ja te ženim", nastade tišina jedno kraće vreme, pa nastavi Simeon

"Vidiš, kao prvo, ona je od Macura, a sa njima ne bi čio djeliti ni vodu iz bunara"

"A čuo sam da se još onomad vucarala sa nekim mornarem iz Zadra, a kao što je poznato, iver ne pada nikad daleko od klade.", nastavi misleći pri tom na Filipa i njegovo "vucaranje" sa talijanskim damama.

"Ti si već veren za Pavlovu kćer, i je-bem li ti kruh koji i te ranio i mljeko koje te dojilo, da mi više nikad nijesi postavio takvo pitanje. Ja ovde postavljam pitanja i dajem odgovore za sve vas. A za tebe naročito."

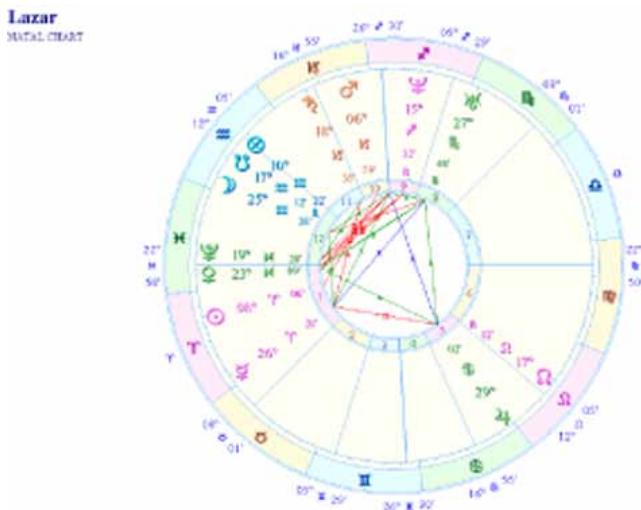
Toliko je digao glas da se Danka, koja tek što je završila s obedom i sela u kut da veze, odjednom trže. "I još nešto", nastavi Simeon "vidim li te više s njom, zažalićeš što si se rodio. Uzećeš Pavlovu kćer, ona je radna, poštena, kućevna, iz dobre familije, a Pavla znam još iz detinjstva i to je ugovo-reno. Ti tu nemaš šta da razmišljaš niti da pomišljaš na nešto drugo. Iduće godine se ženis i tačka."

Mora se priznati da je Simeon uvek imao kontrolu nad svim članovima porodice, pa i nad Lazarom naravno, ali za razliku od

drugih tu je ipak bilo praznog prostora. Lazar je kao dete dosta strepio od njega, ali vreme-nom je usled svih zabrana u Lazaru počela da se zameće pritajena mržnja prema njemu. U ovom trenutku nije znao šta da kaže, ni kako da reaguje. Oseti samo oštri bol udružen sa učmalom beznadežnošću i nepodnošljivom tugom, nastao usled spoznaje da Mariju nikad neće moći uzeti za ženu, dok god bude s njima... ali otići - nije imao gde, a i da ode, u rodni kraj mu više nema povrataka: sve dok je Simeon živ. S druge stane, znao je i da ukoliko pobegne s Marijom, Filip ga neće dočekati raširenih ruku i primiti ga za zeta tako lako jer bez obzira na površnost vesele prirode koju je taj čovek posedovao, kao i smanjenu količinu predsrasuda, znao je vrlo dobro čije gene nosi Lazar i čija krv teče u njegovim venama.

Tako je došlo i proleće, a Lazar nije mogao da zaboravi Mariju, ali ni ona njega i desni se baš da nedelju dana uoči ugovorenog venčanja, doputuje ona u to malo dal-matinsko mesto navodno kod svoje bake u posetu...

Komentar na sliku

Kroz ovu sliku (osnovu za dalje odmatovanje vremenskog klupka) primećujemo više stvari, ali dve su osnovne i tiču se: Lazarevog ljubavnog života i sukoba sa ocem i okolinom. Shodno tome, fokusiraćemo se na natalne mogućnosti uklopljene u takvu sliku i zadržati na njima. Što se tiče ljubavi, pa i za njega je, kao i kod Maksima, poljubac bila smrt (Venere konjunkcija Pluton na Asc) ali na jedan drugačiji način: način koji ima veću sklonost da nagovesti moguću ljubavnu tragediju u Lazarevom životu (poklapaju Asc) i udavi njegovu ljubavnu potrebu (Venera prima Plutona na sebe, a vlada i natusovom 2. kućom (lične potrebe, budućnost..) dok Pluton, kao jedan od vladara 8. kuće u ovom chartu predstavlja radikalno smrt (naravno i prirodno je signifikuje), ali derivatno je umešan u igru i kroz podršku drugih ljudi, njihov način vrednovanja (2. od 7.) koji kao takav može nositi egzekuciju te ljubavi, odnosno njene manifestacije na način koji je Lazaru neophodan). Takva *ljubavna storija* pretenuje da zaživi malo kasnije, i da sa sobom ponese problem u smislu formalizacije (Venera vlada i uklještenim znakom (teško se izražava, obelodanjuje javno...)) iz oblasti 7.

kuće (odnosi), u Ribama je, pa više vuče na tajno, aferoidno, senzualno..) jer sponu koja bi mogla da se odnosi na život pod istim krovom (na šta ukazuje i orbisna priroda kontakta Plutona i Venere od 4. stepena analogna oblasti 4. kuće) može lako pući pod teškim teretom (PL). Stoga su velike verovatanoće da će zapravo svetlost koja dopire iz čarobna lampe ispunjena ljubavnom idilom, romantični zanosom (egzlatacija Venere) tajnim pozivima u jednim momentu da zgasne pod mrakom nadgrobne ploče sa natpisom *desilo se jednom...* (u Ribama). Kroz prirodu orbisnog dodira da se zaključiti da bi celokupna situacija svakako mogla uticati (prodramati) i na Lazareve porodične okolnosti.

Naravno, o tom kontaktu (Plutona i Venere) možemo razmišljati o nečemu što je Lazar dobio u nasleđe prvim udahom, i u zavisnosti od spoljnih okolnosti (osoba) zavisi i koliko će ta gorčina i teskoba biti izražena. Vidimo da sfera ljubavnog života pretenduje da na poseban način akcentuje Lazarevu životnu priču (vladar Ascedenta, Jupiter, našao se u 5. kući, te živi u Mesecu koji je istodobno vladar iste, dok je trigonski povezan sa Venerom na Asc.) i bitno mu

je da živi ono što voli, da izbegne emotivna sputavanja i omeđenosti (Mesec u Vodoliji), jer bez te slobode izbora u ljubavi i bilo kog uslovljavnja tradicionalnim, patrijahalnim načinom predodređenog ulaska u bračnu zajednicu, njegov ljubavni život odumire (dakle, simbolika Saturna i Jarca, baca Mesec (Lazareva osećanja) u prirodni detriment (unesrećuje ga), a ironično je što mu je on ovde ujedino i dispozitor, te se naslućuje problem). Emotivna sfera je deo njega, i ne želi da je mnogo otkriva drugima (Mesec u 12. kući, sekstil Neptun) i podvađuje njima.

S druge strane, Venera je povezana sa Mesecom (ponavlja da je prisustvo ljubavi neophodan segment za zajednički život) preko Jupitera (koji živi u Raku) ali i preko Neptuna sekstilom. Jupiter je vladar 9. kuće, Neptun se nalazi u 9. kući te je jasno da se njihova potreba prepoznaje u Mariji - devojci koja dolazi iz druge sredine, iz daljeg, primorskog mesta (Netpun), živi u drugom gradu (dakle, ulazi kroz vrata 9. kuće, dok Jupiter vlada i 10. kućom tj partnerovom 4. kućom) nosi nešto izuzetno zavodljivo u sebi (Venera u Ribama na Asc), istovremeno i tragično (konjunkcija Pluton) a što ćemo kasnije videti kako se ispoljilo. Možemo primetiti kroz sliku i da nije toliko omeđena tradicionalnim shvatanjima i mišljenjima okoline (pa time ispunjava i simboliku Meseca u Lazarevom natalu, odnosno onoga što on zaista voli i pod čijim okriljem se prepoznaje, a Mesec istovremeno vlada njenom 11. kućom te je i kao ženu predstavlja slobodoumnjom i "ne zatucanom"). Pa po svoj prilici jasno je da će Marija biti ta *fame fatale* u Lazarevom životu.

Videli smo da se njihov odnos u početku ovaloploćuje kroz tajnu vezu, koja kao

takva jedno vreme živi, a pitanje je da li se može održati na tom stupnju? Teško!..

Teško je reći da ima perspektivne budućnosti za njih dvoje u smislu zajedničkog života, jer izuzev već obrađene postavke Ven-Pluton na Ascedentu, vidimo i Jupitera kao dipozitora Venera na 29. stepenu (*maličan stepen, sagledava stvari iz ugla kraja*) Raka (dakle porodice), dok je Mesec s druge strane kao vladar 5. kuće, ali i nosilac intimnosti u Vodoliji, u kući 12 (ne zadobija formu) i kvadratno je povezan sa Uranom (dakle, tajna, slobodna veza koja teško da će zaživeti na duže staze) a vidimo uz sve to i Veneru u kvadratu sa Neptunom kako istovremeno živi i u njemu, pa može doneti razočarenje.

Lazareva ljubav (prikazana kroz Mesec) živi sve dok se ne otkrije i neminovno ne bude uslovljena očevim zahtevim, ali i sankcionisana njegovim potrebama (Saturn dispozitor Meseca, a on je suvladar 10. kao i vladar 11. kuće - 2 od 10 prohtevi oca, njegova buduća očekivanja) i baš su prohtevi oca ti koji vode njihovu ljubav u neželjenom smeru uslovljavajući je, ograničavajući joj slobodu izražavanja, a što bi kasnije, kao što ćemo videti, moglo veoma neumitno izazvati neželjne emotivne i psihičke efekte kod Lazara (Mesec kvadrat Uran, takođe dispozituje Jupitera nepovoljno k njemu)...

"Rekli ste da je Simeon predstavljen Satrunom, ali vladar 10. kuće (otac) je zapravo Jupiter." , prekide ga jedna od devojka.

"To je tačno", nastavi on "ali osim što se radi o noćnom horoskopu (*gde Saturn uzima primat po pitanju signifikacije oca*) treba imati u vidu i dve neosporne činjenice. Prvo, neumitnost promena, drugo prilagođavanje

zahtevima (sredine, rodbine, kolektiva..) manje ili više uspešno. I to je tačka na kojoj se uočava (i koju ćemo nadalje uočavati) razlika između Lazara i Simeona. Simeon je shvatio da sa takvim načinom života pod tim uslovima (Jupiter se nalazi na 29. stepenu), neće imati neku perspektivu. Neće tu moći da se održi dugo.

S druge strane primećujemo da Lazar kroz sliku Jupitera poseduje jednu urođenu dobrotu, plemenitost i nesebičnost (*egzalacija*) koju u početku izražava kroz kolektiv i sredinu (*Rak*) u kojoj živi, iako ne možemo osporiti da se naziru manji nagoveštaji nekomformizma i težnje sa ličnom slobodom (*Mesec u Vodoliji*). Međutim, problem kod tih manjih mesta je što su ona struktuirana već određenim pravilima, tradicijom, zahtevima, načinom života, pravolinijskim kretanjem - dakle, svime što nosi Saturn u manjoj ili većoj meri (a on je ovde izuzetno izražen i veoma snažan). Vidimo da kod Lazara svaki vid jupiterijanskog širenja kroz edukaciju, duhovnost, slobodu izbora ljubavi, bračnog partnera, života sopstvene filozofije....jednostavno uslovljen Simeonovim odlukama tj. Saturnom. Isto kao i mogućnost nadilaženja, recimo, genetske usljeđenosti (Saturn se takođe našao na vrhu 11. kuće, te ograničava slobodu, ideale, želje, namere, priateljstva, ljubav koju prima (5 od 7) potrebama oca kao i društvenim (opštinskim) okolnostima (2 kuća od 10).

Možemo imati prepostavku je da je njegov otac, Simeon, imao verovatno jednu sličnu priču u mladosti (Jupiter i vladar 10 kuće). Narator nam o tome ne priča, ali ukazuje putem izvesnih nagoveštaja koji se primećuju kroz lične *feedback-ove* dok Simeon nekad, u trenucima intime i samoće,

sedi i priseća se... veoma kratko nečega dosta plemenitijeg i uzvišenijeg u sebi. Simeonova putanja je bila drugačija (10. kuća koja predstavlja njega nastavlja se u Jarcu i saturnizuje) i on vremenom sve više poprima patrijahnije crte (*ulazi sve više u simboliku Satruna koji ga jednostavno svojom snagom u ovom chartu uvlači u tu igru, kao uostalom i ulogom prirodnog signifikatora za oca u noćnom horoskopu*) i s jedne strane, on tako "zakiva" sve ono što bi eventualno moglo da ga podseti na onu prvobitnu plemenitost jupiterijanskog tipa (Jupiter u padu pa ga zanemaruje, zaboravlja, ne želi da ga izražava između jarčevskih zidina) a tako i Lazaru želi da oduzme mogućnost da to živi (*da živi Jupitera koji je ushićen u oblasti dijametalno suprotnog znaka*). Ulazeći sve više u Saturnovu simboliku, Simeon uspostavlja snažan autoritet i time, "koristi" to što mu je dato, ili to što se već mora.

Lazarevo biće obezbeđuje materijal za drugačiju vrstu priče. Jer kao što u ovoj slici delimično naslućujemo, a kasnije ćemo više da primetimo, u njemu se začinje, usled svih ograničenja jedan pritajeni bunt, negodovanje, mržnja (vremenom se budi Ovan kao uklješten znak u 1. kući a sa njime i Mars, zajedno sa Suncem - nosilac crta ličnosti) i koji može da ga eventualno doveđe u sukob sa ocem i drugim ljudima koji mu nameću ograničenja (Mars konjunkcija Saturn u Jarcu) iskazujući na taj način ono što se titralo i skupljalo tokom života (orbis 12 stepeni asimilacija podsvetog, i na tom nivou njihova malefičnost dejstvuje. Dakle, kroz nivo 12. kuće a ovde ne treba zaboraviti ni njenu osnovnu prirodu izraženu putem ascentalnog znaka kojim se horoskop otvara).

Kod uklještenih znakova je situacija delikatna (videli smo i kod Maksima da postoji): mogu da se probude, ali i ne moraju. Ali uglavnom su koncipirani tako da se jednom u vremenu trgnu iz sna radi određenog razloga... (*jer sigurno nisu slučajno uklješteni*).

Uzmimo za primer dva čoveka - dva umetnika (Ribe). Obojica su u amanet dobili slepi nagon (Marsa vladar uklještenog znak) *struggle for life* (ili *against life*) u zavisnosti na koju stranu je mač okrenut. Jedan živi u lagodnim uslovima, ima sve sto poželi, velelepnu vilu, ženu, putuje, drži izložbe... dok drugi živi u "divljini", skučenom prostoru, ili je siromašan da bi pogurao svoja dela, ili je defektovan nekim drugim otežavajućim okolnostima. Kod ovog drugog će postojati mnogo veće šanse da dođe do budenja usadenih nagona radi egzitencijalne borbe i žudnje za životom i svojom umetnošću, i u zavisnosti od dalje postavke, možda će otseći sebi uvo, jezik ili prst i pisati o tome ili slikati to, i zato će njegova dela biti prožeta svetim bolom (Ribe - psihički znak). Dok će kod prvog biti prožeta svetom lagodnošću, nadahućem slikovitih predela (pejzaža), nedostižnih ljubavi i sl... To je razlika koja postoji i uočava se između, recimo Kolridža koji *luta usamljen kao oblak u potrazi za svojom muzom*, i Van Goga koji seče sebi uvo, tu je razlikia zmeđu *Vriska Edvarda Monka i Impresivnog zalaska sunca Kloda Monea...*

Lazar nije umetnik, ali vidimo da je kod njega primetna želja koja se kao *lajtomotiv* provlači kroz slike i iskazuje da mu važno da živi životom koji voli, da radi ono što voli (videli smo da je u detinjstvu i ranoj mladosti želeo da ide religioznim putem (Ribe), da uzme za ženu onu koju voli (videli smo kako iskazuje te želje pred Simeonom)... udeo u

važnosti toga ima i trigonska kombinacija kuća života i vitalnosti (1-5-9) i njihovih vladara Jupitera i Meseca (slično kao i kod Maksima). Kombinacija za zdrav život smeštena je u njima kao vladarima koji su, s druge strane, direktno ili indirektno uslovljeni Saturnovim delovanjem. Simeon tu uopšte nema nekog razumevanja za Lazrevu sreću (Saturn u znaku gde su Mesec i Jupiter izgnani).

Pitanje slobode? Donekle je ironično to što bi Lazar kad bi ušao u simboliku Saturna (a na kraju će na izvestan način i ući, kao što ćemo videti kroz slike) mogao delimično da živi (ili uživa) jednu uslovljenu slobodu - ukoliko prihvati pravila igre. Možda to i ne bi bilo toliko ni loše, ali za to bi morao da žrtvuje ono što oseća srcem. Videli smo da se Simeon pomirio s tim shvatanjem dosta voljnije od Lazara, ali stvar je što se njihova priroda razvijala suprotnim pravcima i na kraju se, ipak, sudarila (*Saturn konjkcija Mars*)...

U tom trenutku, dok je već privodio kraju svoju besedu, najednom na prozor sleti beli golub i netremice privuče pažnju svih u sobi. Jednostavno je zračio belinom tek rođenog snega u decembarskoj noći razasutog po travnjaku napuštene kuće. Čudno je bilo to što ih je posmatrao. Nije čak ni izvijao vrat i glavu kao što golubovi obično rade već je samo netremice, par sekundi gledao u njih. Nakon toga je kljucnuo dva puta u prozorska okna, i kad je jedna od devojka ustala i krenula ka njemu sasvim lagano, on brže bolje raširi krila i odjednom se vinu u nebū. Kako je iznenada sleteo, tako je i odleteo. Ta situacija je bila sasvim nestvarana, potpuno bajkovita, i svi su se u tome složili.

"Sad me je vratio u detinjstvo", reče gospođa "i pobudio sećanja kad su me roditelji nedeljom popodne, nakon poslastičarni-

ce vodili u šetnju parkom. Tu bi seli na klupu i hranili golubove. Uvek sam ih pokušavala uhvatiti svojim malim ručicama, ali neuspješno. Bele golubove sam naročito volela", dovrši misao nekako nostalgično.

"Znate gospođo, i za mene je ovaj golub bio glasnik sećanja. Setih se jedne priče koja postoji u dnevniku a odzvanja upravo kroz granice "ribljeg carstva". Pa da zavirimo unutra, možda svima nama, svakom na različit način pošalje razglednicu iz davno zaboravljene zemlje..."

*

*Iz tajanstvene igre senki koje se
prepliću i pokreću kao da su žive
Iz uspomena na pticu koja mi je pevala
Iz onih početnih tonova žudnje i ljubavi
tamo u magli
Iz hiljadu neprestanih odziva mog srca
Iz mnoštva otud probuđenih reči
 Iz reči jače i lepše od svih
Iz takve, tom prizoru počinju da se vraćaju
 sećanja, i
o sećanju jednom pevam sad....*

Slika III PISCES STORY Dan X

Setio sam se jednog događaja iz onog ranog, najranijeg detinjstva. Bio je početak oktobra i tada sam već nekih dobrih mesec dana ispunjavao određenu dnevnu satnicu u prostoriji sa igračkama, plastelnim bojama (jako sam voleo da crtam), lego kockicama, stolicama - koje su se u svečanim trenucima redale u polukrug kad bi nam vaspitačica čitala neku priču ili basnu - zatim, tu je bio i veliki krpeni pajac koga, uzgred rečeno, ni-

sam voleo, i naravno sva ona mala bića, po izgledu slična meni ali ne i po imenu. Bilo je tu i devojčica i dečaka: onih glasnih i onih tiših, onih nestrašnih - poput jedne devojčice koja je imala ružnu naviku da grize drugu decu za ruku ako bi joj oteli plišanu igračku, a bilo je i onih otvorenih duhom: plavokosi mršavi dečak koji je stalno ponavljao kako je Vera njegova devojka važio je za kralja među njima. Grupi radoznalih pripadao je Toma, smešnog hoda i sa naočarima koje su mu stalno spadale, mada taj defekat ni najmenje nije sprečavao njegovu potrebu da opipa svaku igračku, da otpakuje svako pakovanje flomastera i čeprka po svakom kolaž papiru. Ja nisam znao kojoj grupi pripadam jer sam uvek osećao dozu neprijatnosti u njihovom društvu, i bio sam zapravo stranac među njima. Majka mi je redovno, pred polazak u vrtić, pakovala obroke u moju malu torbicu koja je u skladu sa dečijom modom tog vremena nalagala da na prednjoj strani ima nalepljenu sliku nekog od junaka iz crtanih filmova popularnih u to vreme: ili Paja Patak, ili Mornar Popaj, ili Pera Detlić i slično. Ja sam na svojoj torbici imao sliku psa Plutona, zato što mi je to bio jedan od omiljenih likova iz Diznijevih crtača koji su se prikazivali na TV-u svake nedelje od 19:00. Sećam se vaspitačice. Bila je to mršavija žena sa kraćom smedu kosom koja je

više vukla na plavo, uglavnom je čitala tokom svog radnog vremena i pogledom uvek obraćala pažnju na decu, a ukoliko bi neko dete zaplakalo, odmah bi mu prilazila i tešila ga, uzimala u naručje i kao nekim divnim čudom uvek je uspevala da za veoma kratko vreme uteši nervozno, plačljivo ili razdraženo dete. Sviđala mi se. Znam da sam bio zалjubljen u nju, jer mi se stalno u njenom bliskom prisustvu javljivala jedna topla emocija koja me je terala da čutim i da je samo posmatram na detinji način. Kad god bi mi prišla i pitala me šta sam to nacrtao, samo bi odgovorio - onako stidljivo: "to je konj", ili samo "pas", ili već neka druga životinja ovekovečena mojim hijeroglifskim prikazom.

Nekada bi nam čitala bajke i to je bilo nešto što sam posebno voleo: zapravo, samo zbog toga je vredelo ići u zabavište jer ni otac ni majka nisu nešto posebno pažnje poklanjali toj sferi i bili su isuviše zaposleni za taj vid delatnosti. Najviše mi se sviđala bajka o caru Trojanu i njegovim kozijim ušima. Način na koji nam je vaspitačica čitala tu bajku bio je zavodljiv za moje dečije uši i kao da je sve u tom trenutku nestalo i ostavilo prazan prostor za magiju njenih reči i njenih pokreta, koje su mi učinile ceo događaj zanimljivijim i zaista na svojstven način pothranili moju maštu. Kad se približavala onom delu gde berberin kopa jamu u nameri da tajnu o carevim kozijim ušima "akopa" u zemlju i tako olakša srce od pritiska koje mu je čuvanje tajne stvaralo, blagi osećaj uzbudjenja i strepnje se javljaо u meni, a ipak, najsnažniji efekat na moje celokupno dečije biće izazvale su svirale napravljenе od drveta iznoklog na tom mestu zakopane tajne i koje su u rukama pastira svirale samo jednim glasom: "U cara Trojana kozije uši, u cara Trojana

kozije uši...". Taj deo je vaspitačica posebno lepo dočaravala. Nažalost, samo jednom je pričala tu bajku, neke druge i više puta jer je uvek pitala: "Deco koju hoćete da vam čitam bajku", a deca su uvek tražila ili Palčicu, ili Crvenkapu ili nešto treće, a ja sam bio isuviše stidljiv da bi viknuo: "cara Trojana!". Voleo sam i Ružno Pače, i tu sam imao sreće jer je bila uvrštena u red popularnih bajki u našem malom dečijem carstvu...

Majka me je uglavnom uvek pratila u zabavište i iz njega. Otac ponekad. Ali voleo sam kad bi me on vozio na biciklu (više nego u kolima, valjda jer bi put bio duži a sami tim i moja dečija kontemplacija i pripremanje za vrtić) i kad bi se pri povratku iz vrtića spustli nekoliko metar dalje, pored kanala Dunav - Tisa - Dunav gde bi otac iskoristio priliku i slobodno vreme da malo peca i pothrani svoju ribolovačku strast. Bilo je tu još trenutaka za opis, ali jedan događaj iz tog doba na mene je ostavio dubok utisak i možda se nikad ne bi ni desio da nije bilo patika s perlama, ili da sam znao da vežem pertle, ili da nisam bio zалjubljen u vaspitačicu, ili na kraju krajeva, da nije bilo nečeg već sasvim trećeg... Uglavnom, nosio sam patike na prilepak jer naravno da nisam znao da vežem pertle i za to je bila zadužena majka, pa uvek kad bi patike s perlama došle na red za habanje, ona me je čekla ispred vrtića i obavljala svoj već uobičajan, rutinski posao. Jednom prilikom, kad je naše druženje u zabavištu isteklo, majke nije bilo pred ulazom a vaspitačica je redovno vezala pertle pojedinoj deci. Deca su prilazila i uvek se iznova čulo: "Vaspitačice, možete li meni zavezati pertlu?", zatim "i meni vaspitačice".

Meni su pertle bile razvezane poput dugačkih špageta u italijanskom restoranu i tako sam stajao i gledao: u pertle, u decu, u vaspitačicu: gledao gde mi je majka i gde mi je dođavola glas. Vaspitačica je vezala pertlu jednoj devojčici a ja sam stajao na samo korak od nje. Istupio sam za taj korak, i ne rekavši ni reč, stavio nogu pored njenih uposlenih ruku. Ona me je netremice pogledala. Taj pogled u kome se odražavala dubina njenih plavih očiju i izraz ljubavi i saosećanja prema detetu razvezanih pertli našao je prolaz kroz lavirinit što vodi direktno do mog srca i učinio je da se po prvi put oglasim: i za Cara Trojana, i za crtež lava koji sam jednom prilikom želeo da joj pokažem, i za ono kad me je prgava devojčica ugrizla u ruku jer me je sad zbolelo - i za sve drugo. Rasplakao sam se kao nikad u životu: plakao sam da je suza suzu stizala, pravi mali potok dečijih suza je potekao i time sam svoj preostaloj deci - zajednom sa njihovim pridošlim roditeljima - trenutačno postao predmet posmatranja. Sećam se da me je vaspitačica u tom trenutku zagrlila i počela da teši, ali nisam prestajao plakati i mislim da je trajalo večnost... večnost i taj jedan dan skupljen u mom malom dečijem biću...

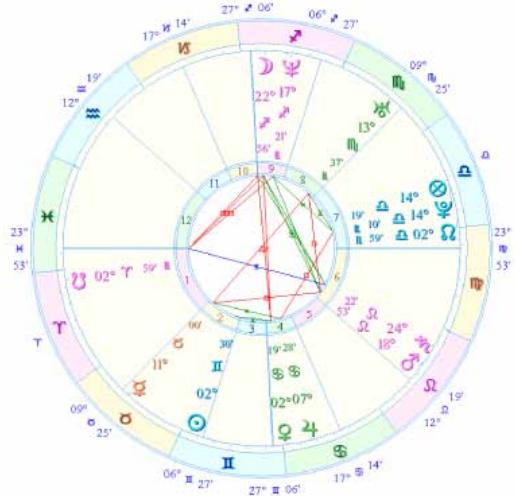
Par dana kasnije, majka je došla na razgovor i dobila uput da me odvede kod dečijeg psihologa da za svaki slučaj "popri-

čam" s njim. Naravno, otac je počeо da privigovara majci što nije došla na vreme, ona njegovoj neodgovornosti jer je zapravo on tad trebao da se pojavi pred ulazom vrtića... i tako u nedogled... Ja sam "prošao" na razgovoru kod psihologa. Ona je bila veoma priyatna žena i pitala me da li volim da se igram i koja mi je omiljena igračka, omiljeni crtani lik... Čak sam joj se ispovedio da volim da idem ponekad s ocem na pecanje. Ali nije bila poenta u psihologu, ni pertlama - poentna je bila u vaspitačici. Pobudila je u meni neku iskrenu dečiju emociju koju nisam znao kako da izrazim, a verovatno je bila snažna i nesvesna. Od tada svaki put kad osetim nešto iskreno, lepo ali i emotivno snažno u prisustvu duduše malobrojnog kruga žena koje mi ponekad uđu u život i podsete me na vaspitačicu, vrati mi se i taj osećaj. Kako god, kasnije sam počeо malo više da pričam i da se družim sa drugom decom. Stvari su mi postale uobičajene, a sećanje usled toga dosta maglovitije. Ipak, ostala je slika jedne ženske figure udobno ušuškana negde u prikrajku davnih snova i zanavek ovekovećena kroz nevinost dečijih očiju a da ona sama nije ni bila svesna toga, isto kao ni moje potrage za njenim pogledom u ženama dugo nakon što sam ostavio svoje detinjstvo iza sebe. Mislim da se zvala Svetlana.

Komentar na sliku

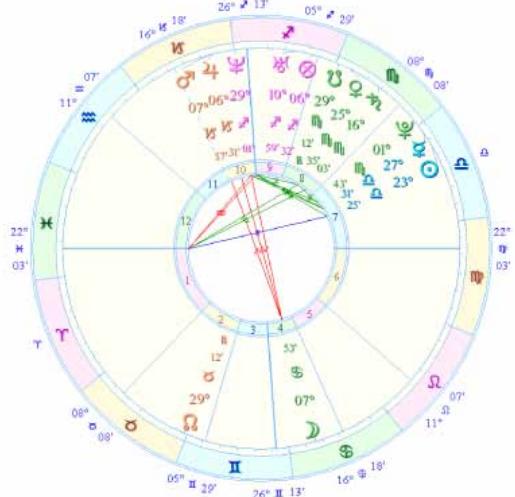
Maxim

NATAL CHART

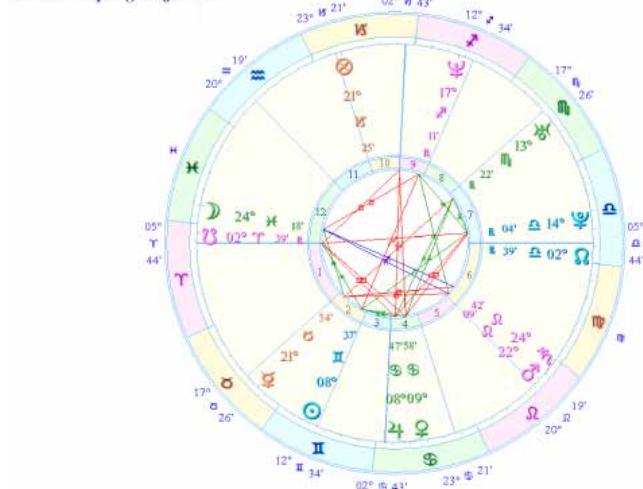
Pisces story

NATAL CHART

Videli smo već u prvoj stranici dnevnika da je Maskimov svet u svom izvoru poprilično osoben i da mu neće baš polaziti za rukom uklapanje u društvene okolnosti. Ali kroz ovu sliku uočavamo kako jedan slete mašte, uobrazijlje, bajki koji se razvija u njemu još kao detetu (Ribe, Neptun i Mesec koji ujedno predstavlja najraniji (planetarni) period života do 5. godine) i zauzima veliki mah (tj. taj eterični, mesečev, nivo) u ovom slučaju zapravo daje prednost prediktivnoj tehnici sekundarnih progresija u odnosu na ostale tehnike s obzirom da one nose bazičnu simboliku Meseca koji je ovde izuzetno snažnog uticaja) ostvaruje prve

Maxim - s.progresije- '84

kontakte sa svetovima drugih, njemu manje ili više sličnih i time određene kategorije (*planetarne*) po prvi put nalaze svoj snažniji izraz (*odnosno signifikaciju kroz osobe koje te planete otelovljaju i koje sad po prvi put snažno ulaze u njegov život*) u javnosti. Prepoznavajući ih, verovatno je da će i on imati konkretne reakcije na njih (dakle, vremenom najverovatnije putem progresija i tranzita).

Glavna junakinja nase priče je vaspitica. Pa šta ona zapravo ovde predstavlja? Preko koje planete se ona javlja? Šta Maksim u njoj vidi?

On u njoj vidi i prepozna jedan svet (Mesečev) - svet koji voli (Mesec natalno vlada 5. kućom.. *Sviđala mi se. Znam da sam bio zaljubljen u nju...*to čuva u svom biću (Neptun ne otkriva Mesec) dok je potajno posmatra, a čak i kad ga pita nešto... *kad god bi mi prišla i pitala me šta sam to nacrtao, samo bi odgovorio - onako stidljivo: "to je konj", ili samo "pas"* ...on samo letimično odgovara (Mesec kvadrira natalno Ascedent - poteškoće sa emotivnim kanalisanjem). Dakle, vaspitačica kao žena nosi Maksimove emocije (naravno u ovom stadijumu više pričamo o jednoj vrsti majčinske ljubavi, koju on kao dete oseća) ali i njeno prisustvo budi u njemu jednu, nazovimo je, nestablinost (usled natalnog kvadrata sa Asc) te može pustiti koju suzu usled toga (zajedno s Neputnom). Dalje, bavi se "edukativnim" radom (Mesec u Strelcu) te je stoga upoznata sa dečijom psihologijom : čita im bajke, i slikovito ih dočarava deci (Mesec - Neptun) dosta je odgovorna, marljiva, i u kasnih tridesetim godinama (trigon Satrun) i nosi tu jednu dobrotu u duši, jedan nesebičan altruistički karakter (u Mesecu takođe živi Jupiter, pa ga podržava svojom suštinom kroz Strelca) ali je po pitanju bliskosti dosta udaljena od njega (*Strelac- uvek i daljina:* bilo prostorna, vremenska ili emotivna... dok je i sam Mesec postavljen već na kraju 9. kuće). Dakle, mnogi faktori koje Maksim vidi u toj ženi, poklapaju se sa onima koje je dobio u amanet rođenjem...Pa čak se zove i Svetlana (*Svetlo - u ovom slučaju svetlo Meseca*). I na neki način može se reći da ona afirmiše potrebe koje se u porodičnom životu verovatno zanemaruju ili ne iskazuju na način koji bi trebalo (videli smo iz dnevnika da roditelji ne poklanjaju baš nešto mnogo pažnje tom Maksimovom svetu, iako majka svakako

ima jači uticaj na Maksima od oca..*Mesec izraženiji od Sunca*).

Dogadjaji se omogućavaju u vremenu (*kroz prediktivne tehnike spuštamo natalne predispozicije*) i dejstvuju u prostoru (usklađeno ili ne, aktiviraju se uglavnom preko tranzita). U tom oktobarskom periodu, posmatrajući mapu sekundarnih progresija, vidimo da će Maksimov svet prikazan preko Meseca imati tendenciju da doživi vrhunac (*u progresijama Mesec se nalazi na samom natalnom Ascedentu, na 24. stepenu Riba - dolazi mu kao poklon i intezivira sve sto je u njemu upakovano*) te se stvaraju dosta prijemčive okolnosti za njegovo potpuno izražavanja. Pitanje je kako se Maksim u tom periodu duševno oseća i kako može da se ponaša, reaguje (kako se sekundarni Mesec tu oseća putem svog natalnog dispozitora) odnosno na koji način je vezan natalno sa Asc?

Pa, s jedne strane (posmatrajuci ga kroz Jupitera u Raku, pošto je blizi od Neptuna) verovatno se oseća popunjeno do vrha (*moon loaded - dolazi u sedište*) svime što nosi - znači dosta intuitivnije, maštovitije, snažnije upija i odražava sve što se dešava oko njega u neposrednoj okolini i prijemčiv je da emotivnije reaguje na ta dešavanja, što može da znači i lomljivije (*jer iako je našao svoje mesto natalno u Raku kroz Jupitera, i ušao u svoje dostojanstvo, ipak njegovo dostojanstvo je nestalne, promenljive priode⁶*) naročito ukoliko dođe do zaljubljenosti i emotivnog privlačenja kroz slike nekih osoba (dakle na

⁶ Svaka planeta postavljena u svom znaku nosi dostojanstvenost, ali to ne znači da je Mesec u Raku snažan (emotivno), već da principi koje nosi u sebi najbolje mogu da se izraze na tom mestu u svom čistom obliku. A Mesec u sebi nosi principe nestalnosti, zatvorenosti, bliskosti, promenljivosti (mesečeve mene), nežnosti itd.

tom mestu preko Jupitera prihvata i oseća Veneru (koju ujedino i natalno nosi u sebi) a koja se odbija od Mečeve Čvorove (teško se kanališe) a uz to nosi i Pl.) te potpali maštu i učini da jedan delić "dečije ljubavi" zatitra u srcu (Mesec) i eventualno iscedi par kapi iz njega (pusti par suza) pod "lomljivim" okolnostima. S druge strane sekundarno, preko Neptuna je i u Strelcu, pa nosi isti osećaj kao i natalno (postavka, aspekti a što je već obrađeno u prvoj slici, te se neću ponavljati). Jedino što bi dodao da način na koji nosi Marsa natalno trigonom (dakle daje jednu urođenu, genetsku hrabrost a koja Mesecu, odnosno njegovom znaku, generalno nedostaje) ovde može prouzrokovati da se dodir oseti kroz eventualnu radražljivost (jer je Mars u Raku u padu, pa ga tako i sekundarni Mesec na tom mestu kroz Jupitera oseća) u pojedinim situacijama... Ako obratimo pažnji na natalnu povezanost Meseca sa 1. kućom, tj. vrhom prve kuće gde se sekundarno našao, uočljiva je i jedna neusaglašenost, s obzirom na skoro egzaktni natalni kvadrat s Ascedentom. Dakle, vremenski period kad se stvara jedna podosta *osetljiva* situacija, koju će Maksim, kao dete, možda teško umeti da iznese sa sobom, a koja bi u jednom trenutku u zavisnosti od trenutačne slike neba (dakle, tranzita) tog oktobarskog dana mogla realizovati na Zemlji. Videli smo da je scenario glasio *crying time* (vreme plakanja).

Što se tiče tranzita tog dana vidimo da Mesec dolazi tačno na stepen (7. stepen Raka) gde natalno živi kroz Jupitera (ali ovog puta "živi" i sekundarno) te se stvara okolnost emotivne prenaglašenosti usled nekog odnosa. Vidimo i tri bitna planetarna konakta (opoziciona) koja tu mogućnost sprovode u delo. Opozicija sa Neptunom: intezivira

psihičku osetljivost, osećaj bespomoćnosti, plakanje...(dodir koji i natalno putem konjunkcije već postoji), egzaktna opozicija sa Marsom - obeshrabrenost, uznemirenost (ne toliko negativnu s obzirom na natalno trigonsku povezanost, ali ipak s obzirom na tranzitnu egzaktnost aspekta, vredi ih imati u vidu), i opozicija sa Jupiterom (koji se uz to našao i u Jarcu), gadan maler, nedostatak srećnih okolnosti, kao i spoljnih povoljnosti koje idu na ruku i neophodne su za happy end...

Ali Maksim kaže da je to događaj koji je došao do njegovog srca i da ga je poneo kroz sećanje sa sobom", naglasi jedna od devojaka.

Da, to jeste, iako je pustio suze, otvorio je i srce na jedna dečiji način. I prvi put realno dodirnuo Mesec sa Jupiterom⁷ (učiteljica ga je zagrlila, tešila, držala u naramku) tranzitno je Mesec došao ka natalnom Jupiteru na 7. stepen Raka i tako se sklopila, konkretizovala slika na zemlji. Maksim je upio taj događaj (u Raku) ponevši ga sa sobom nadalje kao jednu vitalnu i dragu emociju, jednu dragu uspomenu usađenu u zakon života (takođe, vredi primetiti da iako je tranzitni Jupiter unesrećen (Jarac), na ličnom, natalnom nivou on je oživeo preko Saturn u Lavu i time se spojio trigonom sa Mesecom na natalnom nivou, Mesec i Jupiter lični vatreni trigon 1-5-9). Zapravo poenta je u tome što je taj dan Maksima emotivno izlio nešto što je prenapunio, nosio u sebi, i oslobođio se kroz neku, nazovimo je, dečiju katarzu... a to ne znači da je događaj sam po sebi loš, već da je nosio jednu drugu, psihičku dimenziju.

⁷ Sam odnos natalnog Meseca i Jupitera je u štini blizak (uzajamna recepcija, te se osećaju) ali nedovoljno čvrst za konkretne događaje (na koje primarno ukazuje aspektna povezanost).

I onda, kad je završio, sasvim neočekivano u ušima drugih, u svojim ne, poče jednu sasvim obrnuto priču.

"Vidite bilo bi dobro da naučimo nešto o kameleonima. Šta znate o njima?"

Svi od prisutnih se začudiše, pokušavajući da odgonetnu kakvu vezu sad taj pre-vrtljivi gmizavac - o čijem životu su sasvim malo znali, uglavnom pokupivši u hodu tek po neki podatak iz emisija prirodnjačkog tipa - ima sa dosad pomenutim.

"Ne mnogo, uglavnom je poznat po urođenom talentu za kamufliranje zarad zaštite i sposobnosti da se plenu približi neprijetno", odgovori jedan od ženskih glasova.

"Bravo", reče On "vi ste položili, ali nije na odmet baciti još malo mesa na kosti (bez kojih i ne bi bilo mesa)". Pa da prozborimo i o njima po koju reč.

*

Slika IV

KAMELEONIFIKACIJA I STERILIZACIJA

Vidite, kamelon je životinja sa urođenom sposobnošću da menja boju u skladu sa neposrednim okruženjem, i tako ostaje neprimetan u svojim namerama. Postoji jedna legenda u kojoj se kaže da postoji sedam svojstva ove životinje koja su ujedno simboli i postepeno se otkrivaju. Našao sam, shodno tome, da u svoj rečnik taj proces otkrivanja i postajanja nazovem *kameleonifikacija*.

Dakle, on po volji menja boju i u tom smislu simboliše društvenu osobu, spremnu da se uklopi u odnose, ali i obazrivu i prilagođenu prilikama i običajima sredine, ali isto tako može da prikriva i menja po volji sopstvene i interesne i sramne kombinacije.

S druge strane, trbuš mu je ispunjen dugim lepljivim jezikom, pa se ne mora bacati na plen, nego ga može zgrabiti iz daljine: a ako ga promaši, preostaje mu da jezik povuče nazad - dakle, uverljiva reč koja sagovorniku oduzima svaku mogućnost otpora: varanje slatkim rečima, svojstvo da se laže i zadugo pritaji u zasedi i tako poveća izneđenje.

Na tlo stavlja jednu po jednu nogu, nikad ne žureći: lukav je on gospodo, oprezan, i nikad ne srlja pognute glave u nešto čemu nije odmerio težinu i opasnost. Istražuje mesta i sve ispita pre nego što učini korak. Ima sa strane spljošteno telo: sumnjičav je.

Leđa su mu ukrašena leđnom krestom: ne voli iznenadenja i stalno gaji brigu da se zaštiti od njih. Ima rep kojim može da hvata pa je licemer je i kukavica jer grabi tuđe dobro a da se to ne opazi. Od pozadi, on je zamka postavljena da se nepredvidivo nečeg domogne... I zato, jasno je da smo svi mi pomalo kameleoni, jer živimo u kameleonskom svetu i društvu, i prolazili smo - sa manjim ili većim uspehom, počev još od osnovne škole - obavezan tečaj kameleonifikacije.

"Sa kakvim uspehom ste vi, sad kad nam pričate o tome i pogledate iza sebe, položili ispit iz te škole", priupita gospođa.

"Ja sam dobio dvojku", reče "nisam uspeo da se promenim u zelenu nijansu kad sam hodao po travi, a kad sam se našao na šljivi, obelodanio sam oker....

Ona gospođa ponovo poče da se smeje.

"Jel' možete da nas posavetujete kako da izbegnemo kameleonifikaciju..

"Prva stvar, vi ne možete ništa da izbegnete, s obzirom da ste već kameleonifikovani: još odavno ste postali sposobni da menjate boje, još odavno su se senzori aktivirali, pa šta god da pokušate i gde god da odete - bilo na drugi kraj sveta, manastir, kod himalajskog učitelja lame Rangocea ili lame Dalaja, ili u zatvor, odgovarajuća boja će se uklopiti sa nijansama odgovarajuće sredine. Osmotrite dete kako se prirodno kameleonikuje: vrlo dobro zna kako da upotrebi odgovarajuću nijansu kad želi od roditelja

da dobije neku stvarčicu, kako se umiljava i se smeška, kako je samo tad poslušno (?!?) ili plače... Ali ipak, dešava se nekad, doduše jako retko, jednom u milion da dođe do anomalija. Tad ostaje samo jedna boja - prirodna. Međutim, onda ta jednika biva otstranjena iz čopora.

Druga stvar, o kojoj već duže vreme želim da porazgovaramo, tiče se jedne reči koja me izuzetno iritira, skoro da mi njen pogominjanje stvara osip na osetljivim delovima tela, a to je reč: savet. Postoji jedna pošalica o dva klošara koji sede na klupi u jednom gradu i pita prvi drugoga:

"Kako si ti stigao dovde?"

"Tako što sam slušao svačiji savet: "odgovori mu kolega i odmah uzvrati:

"A koja je tvoja priča"

"Nisam slušao nikakve savete"

Ti isti saveti se prodaju kao cigarete na današnjem belosvetском tržištu duševnih nedostataka - svi ih puše iz navike, a svakome škode. Dele se na pretek: "sad ču da ti kažem ovo, ne... sad ču da ti kažem ono", a ljudi ih i ne slušaju, ali sa zadovoljstvom ih dele, dok oni koji ih slušaju ne upravljaju svojim životom kako bi trebalo. Verujem da se čitava poenta nalazi u potrebi ljudi da budu saslušani, da ih neko čuje, da se nekom ispovede baš zbog toga jer su isuviše kameleonifikovani da su zaboravili svoju pravu boju. Dok oni koji imaju potrebu da ih besumučno dele, boluju od latentnog kompleksa superiornosti.

"Ali ako već nešto znamo, iz iskustva recimo, zar nije bolje da to podelimo sa drugima, i ukažemo im na ..."

"Prvo, možeš li da garantuješ da to što je bilo, recimo, podsticajno za tebe, da će se

na isti način odraziti i tako koristit drugom biću. Ne možeš, jer svako ima poseban plan i program rasta. To je osetljiva tema čak i za one koji su edukovane savetodavdžije (psihoazi, astrolozi...). A drugo, najveća poenta koju nikako ne želimo da priznamo sebi je da mi u najdubljoj sušini ne znamo ništa. Nismo znali kad smo se rodili i bili mala i nejaka deca, a tad su počeli da nam pune glavu svim i svačim. Rođeni smo sa šansom, ali smo je izgubili uz put, a povratak u dečije carstvo je jedna od najtežih stvari. Treba se isprazniti od svega, sve đubre izbaciti koje se gomilalo u toku života i to je hodanje po ivici žileta. Tek kad stignemo u to carstvo možemo biti dostupni za Svesnost. Hrist se tako oglasio kroz Isusa: "Nećete ući u carstvo Božije, sve dok ne budete kao deca". Prosvetljenje nije ništa drugo do tačka u kojoj se susreću dete i Svest. I tako mi čitavog života žudimo za znanjem, trudimo se da znamo, imamo potrebu da saznajemo, ali reći će vam Dame i Gospodo, onog trenutka kad dođemo pred oltar Istine, čistačica će obrisati sve boje i ostaćemo gol: goliji od puževa golača u zemlji ogoljenih goleti, ali najveća žalost je što nećemo moći prepoznati našu pravu boju koja nas je definisala još kao bebu u majčinom naručju. Vrlo dobro znamo da je Sokrat na kraju života priznao tu istu činjenicu, doduše delimično, kad je rekao "Znam da ništa ne znam", ali ja će vam reći da je Bodidarma⁸ otišao još dalje (mnogo da-

⁸ Zen je živa religija. Ne oslanja se na svete spise, dogmatska učenja, tradiciju,...prenosi se sa Učitelja na učenika i postoji oduvek. Prvi "prenos" je zabeležen na u Indiji u 6. veku pre.n.e. na planini Sveti Stvrinar. Gotama Buda zamoljen da drži propoved o Dharmi (Istini), samo je uzeo jedna zlatni cvet i tako ga posmatrao u ruci. Svi monasi su zacuđeno gledali tu scenu, a onda se najednom samo Mahakašjapa nasmejao. Gotama tad reče: "Imam blago Dharme i predajem ga Mahakašjapi". I tako je

lje!!!) kad je poput telegrafiste ozvučio samu esenciju Istine i preneo je do ušiju koje nisu (usled nepoznavanja jednostavnosti telegraf-skog jezika kojim govori Istina) bile u stanju da je dešifruju. Kad je stao pred kineskog cara, da mu na njegov zahtev iznese suštinu svetog budističkog učenja, Bodidarma je odgovorio: "Ništa nije sveto". Kad je zatim car počeo da mu priča kao je pomagao širenje budističke doktrine, pomagao ljudima, dizao hramove... i priupitao ga zatim da li je stekao time zaslugu, Bodidarma je odgovorio "nisi stekao nikakvu zaslugu". Sad, car poprilično izirritiran, s jedne strane njegovim ponašanjem - koje je bilo sve samo ne ponašanje sveca, s druge, nerazumljivim odgovorima koje je dobijao a među kojima ga je naročitio kopkao onaj u kome kaže da nema svetih ljudi i da ništa nije sveto (jer u svetu svetih pravimo druge grešnicima) na kraju ga je priupitao: "Ako je tako, ko što tvrdiš, ko onda stoji ispred mene (ko si zapravo Ti, ako nisi svetac)? "Bodidarmin odgovor je glasio: "NE ZNA SE". Tim odgovorom otišao je dalje od Sokrata jer je izbacio ličnu zamenicu, poput iznošenog odela koje mu ne treba. U stvari, ne da je otišao dalje od Sokrata, on je otišao dalje i od Isusa, i od Bude Gotame, i od Muhameda, i Lao Cea, i Zaratustre. I stao potpuno uz rame sa biblij-

Mahakašjapa postao prvi patrijarh živuće religije. Bodhidarma je bio 28 patrijarh, poslednji u nizu onih koji su hodali po indijskom tlu i po svemu je bio najneobičniji. Prešao je u poznom dobu u Kinu, gde je stekao par učenika, a legenda kaže da je prvog učenika prihvato tek nakon što je ovaj usled Bodidarminog odbijanja otsekao sebi ruku (naravno taj čin nosi i simbolično značenje). Tako je zen zaživeo u Kini odakle se kasnije "transportovao" u Japan i pod tim podnebljem našao najpogodnije tle za život i vrlo brzo se stopio sa svim segmentima japanskog života (kulturnog, umetničkog, ratničkog, sportskog...).

skim "JA JESAM", crtajući drugu stranu na novčiću koja mu je kao potvrđna negacija nedostajala dugi niz godina, ukazujući time na dva lica jednog istog boga kojima se oglašava onima koji stoje na korak do njega. Bodidarma nije ništa prevodio na običan ljudski jezik, i nije mario da li će ga neko saslušati ili ne: bio to kralj ili prosjak. Prosto bio je tu: mogao si da ga shvatiš ili ne - to je sve. Zbog toga nije bio naročito popularan, imao je samo četiri učenika kojima je na kraju razdelio svoju kožu, meso, kost i srž... a legenda kaže da je njegov zazen⁹ (meditacija) bio toliko snažan da se njegov lik ocrtao na zidu ispred kojeg je meditirao.

Zen i sufi učitelji uopšte ne podučavaju, uopšte ne savetuju, oni jednostavno prikazuju, ukazuju na TO svakim svojim pokretom. Što me podseti da vam ispričam jedan slučaj

⁹ Zazen znači "samo sedeti" (ali sedeti svim srcem). Dakle sedeti i ne raditi ništa. Sedeti, sedeti i sedeti, sedeti i sedeti...i sedeti...i sedeti...dok svi misaoni sadržaji, sve predstave, svi snovi ne počnu da se prazne..i onda još malo sedeti, i sedeti, i sedeti...dok se u jednom trenutku um totalno ne isprazni..i onda još malo sedeti, i sedeti, sedeti... dok "ne pukne" Praznina. Ko si ti? Ne zna se. Kao takav zazen je dijametralno suprotan meditacijama koje pospešuju stvaranje slika u umu.

za kraj: jednu jako "lepu i poučnu" zen priču.

Rjokan je svoj život posvetio proučavanju zena. Jednog dana dođe mu do ušiju kako njegov bratanac, uprkos prebacivanjima i upozorenjima porodice, troši sav novac na neku kurtizanu. Budući da je bratanac zauzeo Rjokanovo mesto u upravljanju porodičnim imanjem, sada je zapretila opasnost da imanje propadne, pa rodbina zatraži od Rjokana da nešto učini. Rjokan je morao da prevali ogroman put da bi stigao u pohode svome sinovcu. Ovaj je, pak, izgledao neobično razdragan što opet vidi strica i zadrži ga na konaku. Rjokan je cele noći presedeo u zazenu. Ujutru pre no što će krenuti dalje, obrati se mladom čoveku: "Čini mi se da staram, toliko mi se tresu ruke. Hoćeš li da mi pomogneš da zavežem uzicu na sandalama?"

Bratanac mu rado priskoči u pomoć. "Hvala ti" reče mu potom Rjokan. Vidiš čovek iz dana u dan postaje sve slabiji i stariji. Vodi računa o sebi." A onda je otišao ne pomenuvši ni jednom jedinom rečju kurtizanu, niti pritužbe članova porodice. Međutim od tog jutra pa nadalje, njegov bratanac prestade da trači porodično imanje.

Tamo,
*Gde je hiljadu stopa ovekovečenih
 Na pločniku starog grada,
 Jednom tražilo sreću
 Uz zvuke gorućih violinina
 I gde cvet planinske trešnje
 Širi miris ranom zorom
 Topeći snežnu mećavu
 Na postelji neljubljenih*

Tamo,
*Gde pesnici s proplanka
 Spevaju ode osipajućoj lepoti
 Vavilonskih vrtova i vavilonskih kćeri -
 Njihov zanos, nihov cvat
 i krah u večnosti
 Dok starci na rubu dana,
 Mole srce da u žagoru dečijge hora
 Prepozna glas svoje prve simpatije
 Kao zadnji spomen
 Na prolaznu kuću bola*

Tamo,
*Gde buka svadbene povoreke u daljini
 Bezobzirno krađe mladoj sećanje
 Na jedan davni poljubac
 Ali ne i obećanje
 Sačuvano u tihoj mesečini zimske noći
 Da će se jednom ,
 Kroz prozorska okna,
 Vratiti pred svitanje i rastopiti inje
 Na njenih usnama
 Na tom mestu...
 ...našao sam nju...*

Slika V ONA

Nekad u snovima stojim na ivici provalije. Mračni bezdan razjapljenih čeljusti ispunjen gustom tamom dovoljno oštrom da raskrvari meso pre no što se telo i pozdra-

vi sa njegovim nesagledivim dnom, strpljivo me čeka. Par metara dalje od mene, groteskna slika u kojoj šetorica klovnova lardijaša sede za okruglim stolom zlokobno se kikoću i bacaju kockice zarad kombinacije koja će mi odroniti tlo pod nogama. Iako znam da me smrt neizbežno iščekuje, ne osećam ništa. I čini mi se da sam spremjan. Ali onda u svoj toj pustoši, tom sivilu, na jednom kraj strme litice ugledam ružu: crvenu poput rubina okupanog u Edenskoj krvi što vezase Adama i Evu, kako svojim životom istrajava u toj paklenoj predstavi. I onda počne da me obuzima strah. Strah da će umreti bez saznanja da ljubav može biti jača od smrti.

Čudno je to kako se sudbinska nit uvek namotava u klupko u određenim trenucima, u određenom vremenu i pod određenim okolnostima. Siguran sam da i u mom slučaju to nije bio izuzetak. Ele, pošto sam tog dana odlučio da večeram špagete i upregnem moje kulinarsko umeće, morao sam prethodno skoknuti do jedne obližnje vinarije da se obezbednim sa napitkom života, bez koga bi mi testenina, ma kako da je dobro pripremio,

tek delimično zadovoljila čulo ukusa. Dakle, moralo se zaliti sa par kapi Dionisove krvi. Kad sam stigao do Lickerstora prvo što sam ugledao bila je jedna jako uslužna i nadasve ljubazna prodavačica i to na onaj spontan, prirodan način kojim je verovatano znala da šarmira mušterije muškog pola, a drugo za čim je moj pogled posegao nalazilo se na polici na samo metar od nje, i nosilo nalepnici Pinot Noir. To je bio moj vinski izbor 2 x Pinot Noir (0, 75).

Nakon toga sam prošetao centrom NS: obišao par knjižara, svratio do menjacnice, a pri povratku zastao kod Katoličke porte zahvaljujući uličnim sviračima, Peruancima, koji su na tom mestu već uveliko žagorili sa svojim El kondor pasa. Sat vremena nakon tog doživljaja, mojim stanom se već uveliko širio miris špageta, prelivenih kremaštim sosom od paradajiza. Lagano sam obedovao, popio čašu vina, seo u fotelju i uključio TV. Na jednom od kablovskih kanala davao se Rt straha (Cape fear) ali ona orginalna verzija sa Robertom Mičamom i Gregori Pekom, za koju lično smatram da je mnogo bolja od Skorsezovog rimejka. "Mičam je definitivno potukao De Nira u ulozi Maks Kesidija", razmišljaо sam u sebi dok sam sa uzbudnjem i ovog, 3 puta, gledao taj film. Vino sam lagano cedio i nakon filma, odlučio sam da skuvam sebi tursku kafu. U međuvremenu puštam muziku - Tom Jonesa, i čuje se If I only knew.., ritam me uvlači, noge mi se pokreću, nalazim sestrine kućne papuče u obliku dva zeca skoro u prirodnoj veličini. Smejam se. Navlačim zekonje na stopala. "Igrajte moji mali dugouhi prijatelji. Igrajte sa mnom u tempernoj noći ovog vašarišta od grada dok Waits šmirgla svojim glasom", prozborio sam naglas.

Otvaram marginalne puteve, a sa njima i novu bocu vina. Uključujem svoju malu lampu sa plavičastom svetlošću, palim dva insensa, i cevčim vino. Voda u džezvi vri i kafa je gotova za tren oka. Sipam je u šolju "Pa, možda je malo i hladnjikavo", pomislih u sebi, s obzirom da je već bio početak novembra "ali može se na balkon". Navlačim džemper, doduše malo star i pohaban ali voleo sam da ga nosim baš zato što je imao tu klošarsku nijansu, a i bilo mi je izuzetno toplo u njemu. E, sad sam spreman da odem na desetominutni susret ka svežim noćnim vazduhom. Jedan od mojih zekonja otvara vrata, pošto su mi ruke bile zauzete, u jednoj sam držao kafu u drugoj vino: piću ih nainzmenično - volim ekstazu uma. Svež jesenji vazduh mi dodiruje obaze i tu sam. Mesec na nebu, kao biserna kap je lep. Sam sa svojim ludostima, halucinacijama, biološkim ritmom koji otkucava i u ovoj tamnoj noći. Zadovoljan sam. Nekako bezrazložno radostan. I gledam ispred sebe, i pored sebe, ali nisam se setio da pogledam i levo od sebe pre no što sam izistio teatralno:

Kažu: biće raja, biće rajske seka
Biće tamo vina, biće meda, mleka
Zato nemoj biti bez vina i drage
Kad na kraju kraja, to te isto čeka

"Halil Džubran?", ču kako dopire do mene ženski glas u noći.

Kad sam se okrenu u levo, zapazio sam jednu žensku figuru. To je bila ona. I tad je nastupio jedna od onih trenutaka koji, bar se tako nama čini, razvuku u večnost i razliju sve i jednu pojedinost u sliku prepoznatljivu odvajkada. Sedela je krajnje ženstveno na sklopivoj stolici u desnom uglu svog balkona, tik do mene. Prigušeno vanjsko svetlo osvetljavalo je njen lik na snevan način. U

levoj ruci je držla porcelansku šolju ispunjenu kafom koja je zanosno mirisala a u desnoj cigaretu, i posmatrala me. Njene oči su nosile sjaj gorskih kristala umočenih u plavu boju duge koja je jednom davno bila svedok lepoti starog orijenta, a njihova radozlost, obuzdana mirnoćom i odmerenošću, u tom trenutku upućivala mi je pozivnicu da odvažno krenem na put i upoznam svet iz njenih ogledala duše. Svako zrnce straha prelomljeno usled nepoznacice puta, i sumnje koju on nosi, bilo je nadjačano nečim mnogo većim od razumevanja...

"Zapravo ne", rekoh sa nekom smotranosti u glasu "to je ovaj..." sad mi je um zastao. Nisam nikako mogao da se setim koga sam to citirao, čiji su mi to stihovi sa svim spontano zabrujali niz glasne žice.

"To je Omar Hajam." iznenada mi se čanje poput munje ozari um. Taj susret me je uhvatio totalno nespremnog. Kad je primetila moja dva bela krzena prijatelja, dizajnirana tako da prvenstveno greju ženska stopala, blago se nasmejala.

"Tebi nije hladno?", zatim upita, s obzirom da sam izašao u boksericama (čak sam i pantalone zaboravio da obučem).

"Ne, zapravo toplo mi je unutra pa sam izašao malo da se rashladim, a i veliki sam ljubitelj jesenje arome", odgovorih.

"Prepostavljam i grožđane", iako se smeškla kad je izustila tu konstantaciju, de-lovalo mi je malo blažmano, s obzirom na flašu koju sam nosio sa sobom.

"To priznajem, ali samo u ograničenim količinama, časa-dve i to posle večere ili ručka", baš sam bio talenat. Nismo se čak nizvanično upoznali a već sam počeo da lažem.

"Nisam te ranije viđala. Jesi li ti u gostima tu? Znam da se pre nekih dva-tri meseca jedan mlađi par uselio u taj stan, mada, da budem iskrena, i ne poznajem ih baš dobro".

"Da", rekoh "lepša polovina je moja sestra, a ružnija njen muž. Pre par dana su poslovno odputovali u inostranstvo i poverili mi stan na čuvanje na par meseci"

"Hmm", izusiti, "to znači da ćemo biti komšije na određeno vreme"

"Pa sve su prilike da bi ovo mogao biti početak jednog divnog prijateljstva", nadevezah se malo otvorenije. Tad polako ispi kafu, ugasi cigaretu i reče "Ok. Ali idući put kad se vidimo, obuci se bolje, nemoj da ozebeš Hajame"

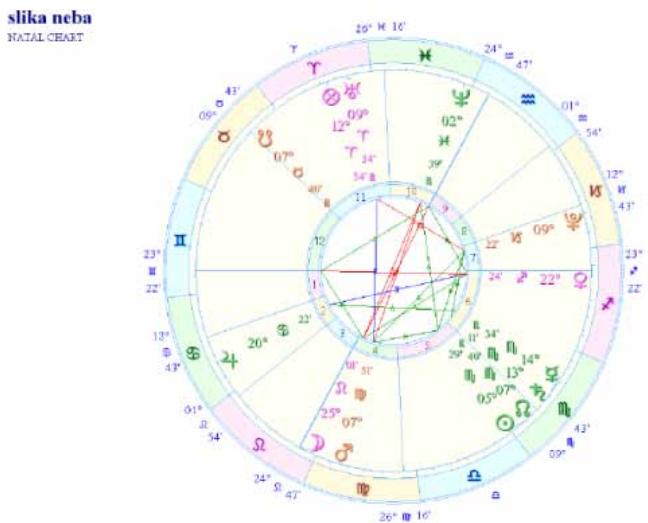
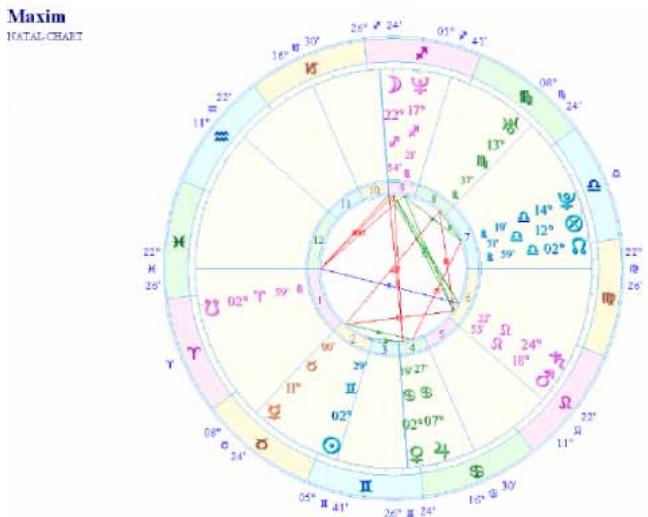
"Zapravo, zovem se Maksim", odreagovah krajnje spontano

Tad ona ustade i predstavi se: "Drago mi je Maksime. Ja sam Anastazija", i pre nego sto uđe u stan još doda: "Laku noć, lepi snovi"

"Hvala, laku noć i tebi Anastazija", uz-vratih.

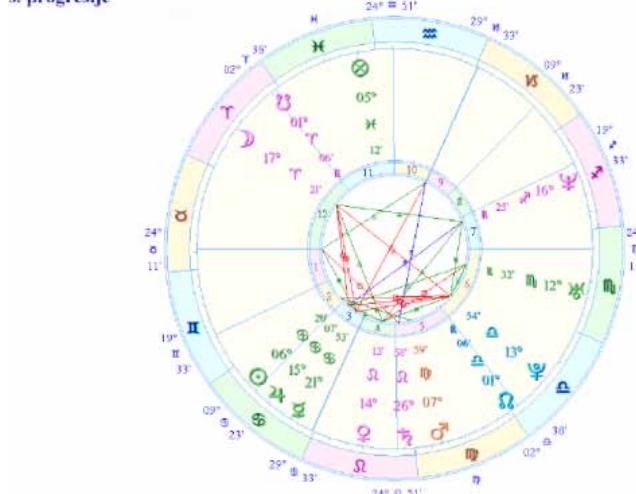
I te večeri je započelo jedno lepo po-znanstvo koje će se razvijati u određenom smeru. Saznao sam kasnije da je razvedena, da ima osmogodišnju kćerku Teodoru, da je studirala opštu muzičku pedagogiju i predaže muzicku kulturu u jednoj osnovnoj školi. Rođena je u Puli, gde je provela jedan deo detinjstva i rane mladosti, dok njeni roditelji nisu odlučili da se krajem 80-tih presele u Novi Sad. Poreklom je bila delom iz Hercegovine delom iz Crne Gore. Saznao sam i još mnogo stvari koje su se zapravo same od sebe obelodanjivale onim tempom kojim se razvijala i bliskost među nama....

Komentar na sliku

Pa, da osmotrimo kakve se okolnosti po pitanju Maksimovog ljubavnog života kre raju u ovom periodu (dakle, kroz sekundarne progresije posmatramo stanje Meseca, Venere i delimično Merkura kao vladara 7. kuće). Možemo prepostaviti da bi ljubav mogla imati snažnu potrebu za izražavanjem (progresivna Venera u Lavu) u smislu da se bude voljen i voli, i to bespogovorno i strastveno... jer uz to, ovo može biti period oživljavanja nekog ljubavnog odnosa koji sa sobom nosi sekvence magnetne privlačnosti kao i neugasele požude (sa 14. stepena Lava, egzaktnim sektilom aktivira natalnog Plutona) mno go više nego obično, i samim tim "uzdiže"

s. progresije

emotivne talase i snažnije se odražava kroz duševni život Maksima (jer Pluton na natalnom nivou "živi" kroz Veneru i ona ga oseća u Raku, a naročito u kasnjem životnom periodu (iz uklještenog znaka Vage u 7. kući) a kojem i ovaj progresivni pripada). Takvu ljubavnu potrebu (sekundarno) on lično može osetiti i izraziti baš negde na putu, promeni sredine, komšiluku, kroz neka poznanstva prilikom posete rodbini i sl. (*s obzirom da se progresivna Venera u Lavu oseća kroz Blizance na natalnom nivou zahvaljujući Suncu-njenom dispozitoru*), i jednom kad "zatira" na pravi način (kroz osobu koju prepozna je - ovde Anatsaziju), ovo može biti znak da će mu često to osećanje prolaziti kroz misli i da će novonastalu ljubav uočavati posredno u mnogim svakodnevnim situacijama (videćemo to kasnije u jednoj slici *Ti i Ja...*). Tad njegovo izražavanje može biti indirektno, odnosno okolišno (emailovi, časkanja, flertovi..) ali u jednom trenutku i da potpuno direkтуje u cilj, bez obzira na druge, možda, spominuće okolnosti...(jer kod Venere u Blizancima postoji igra vruće-hladno, ali s obzirom da je ovo vreme kad progresivno kontaktira Plutona, ta površnost se usled sile privlačenja

u jednom trenutku može raspolutiti (kao što ćemo videti kasnije kroz slike) i dovesti do izjave (Blizanci) ljubavi (Venera) - strastvene i velike (gde kod da ide, sa sobom nosi natalno sećanje na Plutona i Juptera).

S druge strane i sekundarni Mesec ukazuje da ljubav može da se rasplamsa (prolazi kroz znak Ovna), da se javi iznenada, i možda konektuje na nešto već odigrano mnogo pre, (uklješten znak u 1. kući) bilo kom smislu (recimo karmičkom) pobudi intezivnije strasti i ljubavnu želju (takođe je trigonski povezan sa natalnim Marsom, isto kao i natalno kroz Strelca) ali i da, bez obzira na sreću i radost koju može u tom periodu osećati (dakle, putem Marsa kao dispozitora Meseca u Lavu) usled eventualno novonastale ljubavne sitaucije, isto tako treba računati i na probleme sa izražavanjem osećanja i ograničavajućim spoljašnjim okolnostima koje mogu da se ljubavnom zanosu jave na putu (dakle, Mesec u ukljestenom znaku, dok se kroz Marsa našao u Lavu u konjunkciji sa Saturnom). Pošto Saturn vlada i 12. kućom može ukazati i na neke "psihičke prepreke", nedefinisane emotivne grčeve, ili tajne neprijatelje toj ljubavi koji je spotiču njeno izražavanje šireći lažne glasine ... dok Saturnovo vladarstvo i 11. kućom može ljubavi suzbiti slobodu i usloviti je nekim načinom - možda kroz familijarne nepodržavajuće okolnosti (Mesec - Saturn). Ipak, kako su Mesec i Satrun natalno u "dobrom" trigonskom aspektu, to ne bi trebalo imati drastičnije efekte već više predstavlјati prepreke koje treba da se prevaziđu i lekcije koje treba da se savladaju ...). Nadalje, vidimo i da su Mesec i Venera progresivno povezani trigonom (te moguće da oživljena ljubavna priča bude imala potrebu da na kraju rezultira i zajedničkim

životom), dok se u čitavu igru sad uključuje i Neptun, te se kreira i jedan progresivni veliki vatreći trigon Meseca - Venere - Neptuna potencirajući i *senzualnosti, inspiracije, večere, restorane, šetnje pored reke, poetska izražavanja, hod po oblacima, poklone..., dok budan sanjam...žene, vino, poljupci..*

Sve to može sad da zaživi kod Maksima mnogo intezivnije usled te njihove sekundarne protočne aspektne povezanosti, a koja naravno postoji i u natalu, na drugačiji način (Venera živi u Mesecu koji je u konjunkciji sa Neptunom u 9. kući u Strelcu - vatreći znak, te podržava trigonsku povezanost kroz relevantni element) i pronađe izraz kroz mnoge slike, pojave i susrete. Dakle, ukazuje na veoma prijemčive okolnosti za ljubav i zaljubljivanje...

Da li to može biti i period pojava velike ljubavi u Maksimovom životu?

Svakako da može, jer vidimo da je u igru umešan i Jupiter kao jedan dopunjajući faktor. Dolazak progresivnog Jupitera na vrh 5. natalne kuće i to na centralno mesto njegove egzaltacije (*15. stepen Raka*) otvara velike šanse da se pronađe srodnna duša i (d) oživi velika ljubav, ispune snovi, i omogući perspektivu toj ljubavi bez obzira na sve ...Ipak pošto se Jupiter veoma sporo kreće to će pre biti jedan dopunski pokazatelj... Međutim, i ovde imamo jedan drugi faktor koji "spušta" partnerstvo i ograničava pravilima igru dat preko Satruna (a to je *egzaktni kvadrat progresivne ose Asc-Dsc sa natalnim Saturnom* a sa njime je i Mesec kao što smo videli progresivno preko Marsa povezan).

E sad, pre no što protumačimo sliku neba za trenutak susreta (dakle, tranzite), vredelo bi videti i koliko se zapravo Anastazija

uklapa svojom pojavom u natalne mogućnosti prikazne preko Mesec i Venere. Kroz datu sliku uočavamo nekoliko poklapajućih stvari: naslućujemo da je kroz svoje iskaze i ponašanje Maksim odmah prepoznao jednu blisku emociju prilikom iznenadnog susreta s njom, i odmah mu je pobudila inspiraciju (dakle, osetio je kroz Mesec), kao žena koja zrači privlačnošću (Neptun). Ona dolazi iz daleka (9. kuća) iz Pule (Istra - Strelac) poreklom je Hercegovina, Crna Gora (Mesec - trigon Saturn, Mars u Lavu), bavi se edukativnim, prosvetnim radom (Strelac - visoko obrazovanje) predaje muzičku kulturu (preko Meseca (nje) Venera (muzika) živi u Strelcu,), razvedena je (dodir Neptuna aformalizuje stvari), a ima i dete iz tog braka (ovde je situacija delikatna s obzirom na dodir Mesec kao vladara Maksimove 5. kuće (deca) s Neptunom, na decu koja mogu ući u njegov života ne moraju biti njegova)a i samo ime Anastazija nosi simboliku Neptuna i Plutona (Mesec - konjunkcija, sekstil). Dakle, postoji jedna dosta dobra uklopljenost Anastazije u potrebe natalne simbolike, te i šansi za njeno prepoznavnje.

Što se tiče susreta tog dana (dakle, tranzitne slike neba) vidimo da ona u sebe objedinjuje dodir sve tri planete (Meseca - Neptun - Venera) i kao takav nosi izraz nečeg romantičnog: dešava se na balkonu u noćnim satima pod mesečinom, uvodi u igru i poeziju Omara Hajama, kao i vino, pesmu, sjaj njenih očiju. Prvo što je uočlio je da je tranzitna Venera aktivirala natalni Mesec sa 22. stepena Strelca (te oživila kroz njega: rodila se ljubav, na početku sam rekao, a sad potsećam da se ljubav ostvaruje preko Meseca jer je on nosi, te se ovde sad u stvari materijalizuje). Takođe su i na tranzitnom nivou Mesec i Venera povezani trigonom (Mesec u Lavu sa tranzitnog nivoa

preko natalnog Sunca se "spušta" kroz Blizance, a Venera kao što smo videli sa progresivnog, te nije čudo sto do susreta dolazi baš u "komšiluku", vrata do vrat, terasa do terase.. i tu počinje konverzacija. Na to isto iz potpuno drugog ugla ukazuje i osa Asc/Dsc tranzitne karte (dakle, Blizanci - Strelac) te se stvara jedna "blizina udaljenosti", a i sama Venera se našla na vrhu tranzitne 7. kuće time potencirajući spoj, ali i jednu neočekivanost i nespremnost koju nosi sam susret sa sobom (sa te tranzitne tačke kvadrira natalnu osu Ascedent - Descendent....). S druge strane možemo reći i da je postojala jedna sudbinska umešnost u tu priču jer se tranzitni Mesec aktivirao preko natalnog Saturna (24. stepen Lava), a kojim je natalno povezan trigonom. I ono na šta bi još mogli obratiti pažnju je i tranzitni Jupiter koji " prolazi" kroz natalnu oblast Maksimove 5. kuće... (te naglašava sferu ljubavi, romanse i eventualno vezu za brak..) a preko uzajamne recepcije je povezan sa Mesecom (usaglašavaju se i dopunjaju u svojim nastojanjima...)... Pa, to bi bio zapravo jedan kraći prikaz astrološke slike, a sad... ima pitanja... usta su mi se osušila... moram sebi da dolijem času", reče i učtivo priupita:

"Jel' treba još nekom da se dospe?"

Svi su kulturno odbili, očigledno nisu bili toliko raspoloženi za vino.

"Ok. Onda više za mene"

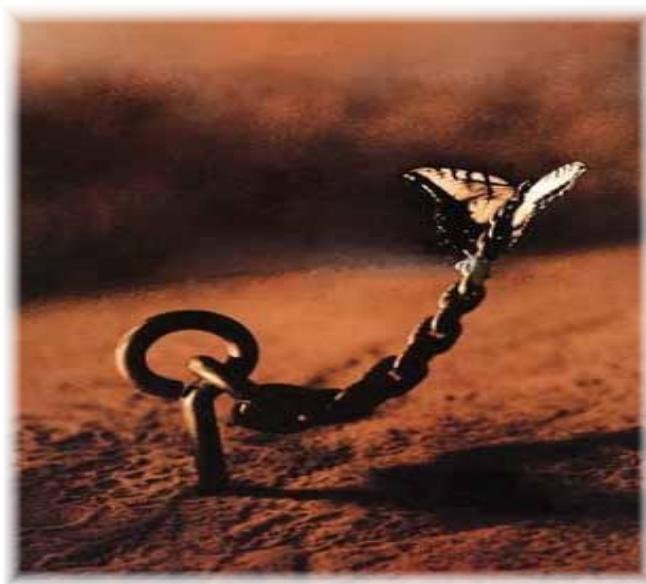
Tad se oglasi jedna od devojaka "Mene interesuje šta je bilo s sa Lazarom? Šta se kasnije dešavalо s njim i Marijom. Prošli smo već tri slike, doduše inspirativne i zanimljive, ali nikako ne mogu da smetnem s uma Lazrevu priču ...šta se dalje dešavalо s njim?

"a upravo sad dolazimo do te tačke, do slike koja nosi naziv... *Lanci*

*Dao si mi zumbule prvi put pre
godinu dana
Zvali su me "zumbul devojka"
A ipak, kad smo se vratili kasno iz
zumbul bašte,
Dok ruke ti behu pune a kosa mokra,
Nisam mogao reći ništa - oči su me izdale i
nisam bio ni živ ni mrtav
Niti sam znao išta, gledajući u srce, tišinu
Samo prazno i pusto more*

(T. S. Eliot)

Slika VI
LANCI
LAZAREVO ŽIGOSANJE

Prvi septembarski zraci sunca obasjavali su kotline Zadarske županije i otkrivali po ko zna koji put divotu božijeg sveta u kotlinama, krajolicima, i međ' drvećem: veseli behu i rastinje, i ptice, i insekti, i deca. Ali ne toliko i ljudi. Oni se vesele, ne božijim zakonima, već onima koje donosi ljudska ruka i koji ih usmeravaju i podsećaju da život mora teći propisanim tokom, hteli to ili ne, a ono malo svetlosti što se ponekad da nasluti kroz

okove koje nosimo po kroju drugih, najčešće zgasne a da je pošteno ni ne primetimo. Tako beše i u kući Babića. Simeon se već uveliko spremao za svadbenio slavlje i odabirao svoja najstarija i najbolja domaća vina, dok je s Pavlom postao nerazdvojan i sve su aktivnosti manje-više planirali zajedno: koliko će gostiju pozvati, ko će biti ti gosti, koliko će se jaradi okretati na ražnju, koliko će se noći oriti i pevati... Lazaru se ta zlehuda sudba kojoj je bio izložen, u tom trenutku činila nestvarnom. Prvo je ignorisao misleći da ga tako nešto nikad neće snaći, međutim, postajao je polako svestan, svakim danom sve više sudbinske omče koja mu se stezala oko vrata - inč po inč. Mariju nije mogao i nije htio zaboraviti. Njena plemenita pojava mogla ga je asociрати na svu lepotu sveta, na sve, samo ne na prirodne mučnosti nevoljnog života kojima je sad bio izložen. Zaista, po prvi put u životu činilo mu se da je jako teško zamisliti da jedan mladić, sačuva mekost svog srca i neguje u sebi veliku čestitost, da ostane iskren, srdačan, pun simpatije, da ne ogrubi, da se ne pokvari pod svim teretom koji mu se nameće. Devojka koju je trebao oženiti, dakle Pavlova kći, zvala se Lenka. Bila je osrednjeg rasta, malo punija, smedjih očiju i lako se moglo na njoj primetiti da je spremna, čak i radosna što će uskoro postati deo loze Babića. Lazar je nije voleo, nije mu čak bila ni simpatična.

Taj otpor je snažio na osnovu onoga što je video u njoj: jedan odraz ukorenjene poslušnosti i želje za brakom, koji svaka seljanka mora da ima u manjoj ili većoj količini, bez obzira kojeg i kakvog joj mladića birali, i da bude spremna da mu pere noge i poslužuje: ne samo vinom, kajmakom i mesom, već i da uslužuje svim hirovima koje jedan seljak

može da ima. Nije neosporno da su muževi mogli da dižu ruku na ženu i za najmanju sitnicu, i kako god okreneš, žena je postajala samo jedan predmet koji trpi radnju. Ta činjenica je Lazara veoma nervirala i nije želeo da se uvlači u to kolo. Stoga nije ni znao kako će sa Lenkom da izađe na kraj jer mu je bila isuviše strana. Pomisao da ostari s njom i odgaja decu, uopšte mu se nije dopadala. Ipak, to nije bilo ništa naspram onoga što je osećao prema Pavlu, njenom ocu. Po svoj prilici i iz svakog ugla posmatran, taj čovek mu je bio odvratan: licemer, podstrekac svađa, prikrenut koristoljubac, ni jednu pozitivnu osobinu, koliko god se trudio, u njemu nije mogao da nađe i nekad mu je bilo zaista čudno što ga Simeon toliko poštuje, iako ni on sigurno nije bio zlato. Tako razmišljajući uočio je nedaleko od njega jednu omanju grupicu dečija zanesenih boćanjem¹⁰ na obližnjoj livadi. Nekoliko cura ih je posmatralo sa strane i krišom je svaka navijala za svog izabranog. "Čudno je to", pomisli u sebi, "da bez obzira na ishod igre, na kraju niko od njih neće izaći kao pobednik". Ali ono što nije prepostavio, bilo je to da će se uskoro pokazati najvećim poraženim baš on.

Sutradan dok je Lazar namirivao koze i jarad u štali, čuo je Simeona i Pavla kao se u dvorištu kikoću i smeju, očigledno dobro raspoloženi dan uoči svadbe. Vojislav i Ignat su im pomagali u obavljanju završnih poslova oko predstojećeg trodnevног veselja. Kad je završio posao, Lazar je izašao i otišao do bunara da se umije i osveži hladnom vodom. U jednom trenutku, uoči Pavla kao gleda u pravcu kapije pomalo začuđeno i tad došapnu nešto Simeonu, kad se ovaj okreće i najednom izraz lica mu se izobliči nekom vrstom besa:

¹⁰ Boćanje je tradicionalna dalmatinska igra.

kao kad je čovek spremam da krene srđžbom u boj. Žustrim koracima se uputi ka kapiji. Tad, Lazara pogodi grom i on ostade ukočen na mestu, pred kapijom je stajala Marija i posmatrala ga, dok je njegov otac divljačkim korakom išao ka njoj u susret.

"De si se uputila curo, nemaš ti ovde šta da tražiš"

"Čiča Simeone, došla sam da vidim Lazara htjela bi da prozborim s njim."

"Nema tu šta da se zbori, no se okreći i odlazi, vrag ti sreću odnio", reče srdito i u vrlo kratkom trenutku već izgura Mariju van i zatvorio vrata kapije.

Lazar je stajao. Stajao je ukočen, omeđen, hipnotisan kao da nije bio svestan situacije koja mu se odjednom dešava pred očima. Nije mogao da progovori, ni da se pokrene, ni da reaguje na bilo koji način. Nije osećao noge. I od tog trenutka, bez obzira na sva dalja životna dešavanja, on je zapravo, *zauvek ostao da stoji tako nepomično na tom parčetu zemlje*, tik pored bunara. Kad je malo došao k sebi i osetio cirkulaciju krvi u nogama, on brže bolje potrča do kapije koja beše zaključana.

"Daj ključ čaća, daj kad ti velim", prodra se Lazar ljutito i zacrveni u licu od besa. U tom pojuri ka Simeonu, ali ga uhvatiše Vojislav i Ignat, i nekako, na jedite jade, oboriše ga na zemlju i tako ga držaše dok je besomučno urlao i vrištao sve dok Pavle ne uze obližnju letvu i onesvesti ga udarcem u glavu. Sve tad postade crno. Sutradan kad se probudio sa čvorugom na glavi, bilo mu je jasno koji dan je u pitanju...

Kažu da vreme leči sve, ali Dame i Gospodo to nije tačno! Vreme samo pruža plodnu zemlju za raznorazne useve. Nekoliko dana

nakon svadbe, Lazar se uputi do Macurine kuće na periferiji sela u kojoj je sad živila samo njegova mati, Andelija, već ostarela žena, zajedno sa svojom sestrom, par godina mlađom od nje Mitrom - udovicom od nekih godinu dana. Dok je išao puteljkom obuzimao ga je nelagodan osećaj strepnje i straha da se nešto nije desilo Mariji i da je možda neće naći, što se na kraju i ispostavilo kao tačno. Kad je ušao u dvorište, ispred kuće na klupi je video staricu kako sedi i štrika, ne obzirući se mnogi na njega.

"Ljubim ruke, stara majko", reče Lazar.

Starica mu ne uzvrati pozdrav, već ga je samo bledo pogleda i nastavi svojim poslom.

"Vrnuh do Marije".

"Nije ođe, vrnula se prije dva dana u Zadar kod svojih." Zatim ustade, uđe u kuću i nakon nekoliko trenutaka izade noseći neko pismo u rukama.

"Namjetnula mi je ovo parče hartije da ti turnem u šake kad te sretнем."

Lazar uze i zahvali se starici. Čim je izašao iz njenog dvorišta, otvorи kovertu sa sledećim sadrzajem:

Lazare,

htjela sam da te vidim i doputovala sam iz Zadra jer sam načula da se ženiš. Isprva sam mislila da su u pitanju samo glasine, no kad mi je Boško onomad, nedavno, potvrdio da je uistinu stvar takva u pitanju, nijesam mogla da te zaboravim. Par dana bi kako pokušavah da te nađem, prije onog susreta na kapiji ali ona hulja od čovjeka, Pavle, dozna o mom pirspeću i obavjesti sa slašću tvojega oca koji naredi svojim sinovima, tvojoj braći Ignjatu i Vojislavu da dežuraju pred kućom svaki dan

i da me očeraju kad se pojavit. Kad god sam pokušavala nijesam mogla proći, do onog dana kad čekah iz prikaračka dok tvoj brat Ignjat, ne otide da se počasti vinom u dvorište, i ja ugrabig trenutak, udoh ali ti stajaše i ne pomeri se.... dok me tvoj otac u trenu izbací van... sad je sve kasno. Sudba bi takva, a ja ti samo poželeh reći da te volim i da će vazda misliti na te bez obzira kava sudba mene čeka. Ostaj mi zbogom.

Marija

Tako ukočen, suznih očiju, tad oseti pukotinu u srcu - tanku kao grafit u olovci. Svakim danom, kad bi pomislio na nju, kad bi se setio te slike, pukotina je rasla i rasla. I jednog dana, dve godine i koji mesec više od tog događaja, srce mu najzad puče i ispunji se hladnoćom, gorčinom, ozlojađenošću i beskrajnom, nepomirljivom tugom. Ostade samo nešto u grudima.

Taj dan, kad je i poslednji klicaj topline ustupio mesto mrazu života i otcepio ona zadnja 2 mm koja su još spajala srce u nadi da će je jednom ponovo videti, Lazar je veći deo dana proveo radeći u vinogradu. Pre samo dva dana dobio je pismo od Gerasima koji je već duže vremena boravio u manastiru u Boki Kotrskoj kao episkop vikar. Zvao ga je da dode u manastir i obuče manitiju kaluđera. Zamonaši se, ukoliko to još želi... I želeo je on to, uostalom, stoga mu je i pisao pre 6 meseci, ali prvo je želeo da svrati u Zadar da potraži nju i da joj kaže nešto što mu je usled oduzetosti reči ostalo u dvorištu onog kobnog dana. Količ god to planirao, neka mračna slutnja tog dana nije mu dala mira. Desi se da na povratku iz vinograda sretne Boška koji se baš juče vratio iz Zadra i prozbori s njim po koju. Kad je došlo vreme da se rastanu, nekako neodlučno, kao da se kolebao tokom čitave priče,

Boško mu ipak, izusti:

"Lazare....", začuta kao da nije baš siguran u reči koje mu behu na vrhu jezika.

"Šta je prozbori", sumnjivo će Lazar

"Možda ti ovo ne bi treb' o spominjat, znam da je sve već prošlo, ali dok sam bora vi tih 6 mjeseci u Zadru video sam Mariju. Priudala se za nekog trgovaca imućnog, dobrog prijatelja njenog čaće, nije čela, ali znaš već i sam kako to ide... i... i prije nekih 15 dana prilikom porođaja ispusti dušu..."

Lazar zanemi, okrete se i ode putljkom na reku. Kad je stigao, seo je na obalu i samo je nekako čudno, nepomično buljio u vodu. Prolazili su minuti, sati... već je počelo da se smrkava i pristigoše i momci što svako veče loviše ribu na tom delu reke. Kad videše njegovo nepokretno telo i beživotne oči kako bulje u reku, momci ga priupitaše:

"O, Lazare, jesi dobro?"

On čutaše. U tom trenutku njihove reči su bile poput vetra koji je nadolazio s juga.

"Lazare", nastavi jedan od mladića "ta to ima zanimljivo dolje?"

A tad se jedan starkelja, koji je često išao s njima pokazujući im ribarske trikove, nasmeja priupitavši ga pomalo podrugljivo:

"Da ne išteš ribu pogledom, o Lazo? Šta ima dolje, kaži i nama. Reci nam šta traziš?"

Tad okrenu on glavu prema njima, pogleda netremice svu trojicu mladića i tog starkeljana kako zjape na bojama zalazećeg sunca, i oseti saosećanje prema njima znajući da će još dugo biti sužnji svog života kao i blede slike koju on nosio sa svim onim što se moralo činiti i kako se već moralo živeti. Zatim izusti snažnim glasom:

"Vaskrsenje".

Javi se predosećaj da uskoro nastupa momenat koji će mu promeniti život na dale. Stajao je na raskršću. I u mislima mu se sasvim jasno, poput riba koje plove na površini bistre reke, prikaza maršuta puta kojim sad kreće. Malo se pribra, umi se hladnim rečnom vodom. Oseti kako mu sad jedna potpuna drugačija struja života pulsira kroz vene: bila je tamna i on joj se potpuno predao. Znao je da Simeon i Pavle večeras dolaze u posetu, i znao je zašto dolaze, ali još nije znao šta da kaže - i kako to da kaže. A činjenica da nije želeo otici bez pozdrava jednostavno mu nije dala spokoja. Kad je prešao dvorište u ušao u kuću, video je Simeona i Pavla kako sede za stolom i piju vino, dok je Lenka spremala večeru.

"A napokon je stiga", reče Simeon, "aj ko da ne zna šta su obaveze domaćina i muža", nadoveza se Pavle. Lazar nije ništa rekao, seo je za sto, uzeo je pleteni krčag vina natočio sebi u čašu i otpio do pola. Sve vreme je gledao ispred sebe.

"De si bio ti do ovako kasno, nit si stoku namirio, nit si njivu kopao, samo mi stvaraš nevolje, a o tome da godinu dana očekujem unuče i da ne pričam. Ljudi misle da si manit."Pri tome Lazar podiže pogled i vide kako se Pavle podrugljivo smeška, dok Simeonu poče nešto da seva iz njegovih mrkih očiju.

"Nijesam manit, i deca mi ne trebaju, ako tebi trebaju pravi ih sam, zajedno sa ovim tvojim matorim podrugljivcem", odmereno mu Lazar odgovori.

Nakon toga, par trenutaka se izubilo u tišini, onoj napetoj, jezovitoj tišini posle koje sledi bura: nekada je taj trenutak

u svom punom kontrastu skoro nemoguće uhvatiti: kratak je, a istovremeno se razvuče u večnost. Lica protagonista tad počinje da savlađuje i namešta demon besa, vidljivo im grčeci mišiće lica i paleći im vatru u zenici oba oka, a pri tom naglašava i pulisranje krvi u čeonim venama. To je zamrznuta fotografska startne pozicije.

"Šta veliš, mule jedno pogano!", odskoči Simeon, a Pavle pomahnitalo odjenom jurnu na Lazara, dok ovaj instinkтивno iz sve snage zamahnu pesnicom i odvali Pavla po ustima i nosu, koji tad pade na pod krvareći i zapade u nesvesno stanje. Najednom, oseti Lazar udarac u leđa i pade na pod, jer Simeonova reakcija, uprkos godinama, beše brza, ali Lazar se pribra i dovat žeraca za vatru koji bi na po metra od njega, i onako s poda zamahnu njime po Simeonovim nogama te mu se ovaj momentalno pridruži na zemlji. Lazar ga u tom trenutku prekorači, sede mu na grudni koš i pritisnu mu kolenima ruke, tako da ovaj nije mogao mrdati. Lenka je stojala ukočena i zgranuta scenom koja se odigravala pred njenim očima.

"Kaži mi čaća zašto? Zašto si mi to uradio? Znaš li da je umrla? Znaš li da sad ...sad...? Bespomučno je krkljao Lazar i plačljivim glasom je ispuštao te nepovezane reči u bunilu bola, sve dok nisu počele da mu zastaju u grlu.

Simeon ga je gledao odmereno. Ono što je bilo najčudnije je da nije, ni u tom trenutku, dok je posmatao Lazara prožetog agonijom i tamom koja mu je ispunila srce, osećao ni trunku krivice. Njegove oči su govorile same za sebe: pa šta, uradio sam ono što sam morao uraditi. Uradio bi to opet. Radio sam ono što su i drugi radili isto pre mene... i tada je Lazar shvatio, sasvim jasno, nakon što ga je

preplavilo osećanje neke neodređene muke, da će Simeon uvek imati kontrolu nad njim, i da njegov put nikad neće, niti će moći ići dalje od maršrute koju mu je on zacrtao - ne samo on, već i celokupni seoski živalj. I Ignat, i Vojislav, i Danka, i Jevrosima, i Ljeposava: svi su prihvatali njegov autoritet bez pogovora. Lazar nedostatak ogledao se u tome što zapravo još od ranog detinjstva nije želeo da žrtvuje svoje srce potrebama drugih, ali najžalosnije u svemu što ga je na kraju ipak izdao na najpodmukli način i bacio u led. Sad se kajao. Kajao se zbog toga kao nikad u životu. Osetio se sam, sam na tom pedlju zemlje i svim obroncima tog kamenjara. Sam na tom podneblju, sam na tom delu kontinenta i sam u čitavoj vasioni. Kad se malo pribrao prozbori:

"...Vidiš čaća, danas se rastajemo, ove večeri, zanavjek, a otići bez uzajamne uspomene ne bi bilo lijepo...".

Tad Lazar izvadi iz džepa britvu koju je nosio sa sobom, povuče Simeona za resnicu i brzim potezom noža otseče mu trećinu uva. Začu se krik. Pavle je ležao dva metra od njih i poprilično je krvario, i onako mu mlajući u polusvesnom stanju pokušavao da shvati šta se dešava.

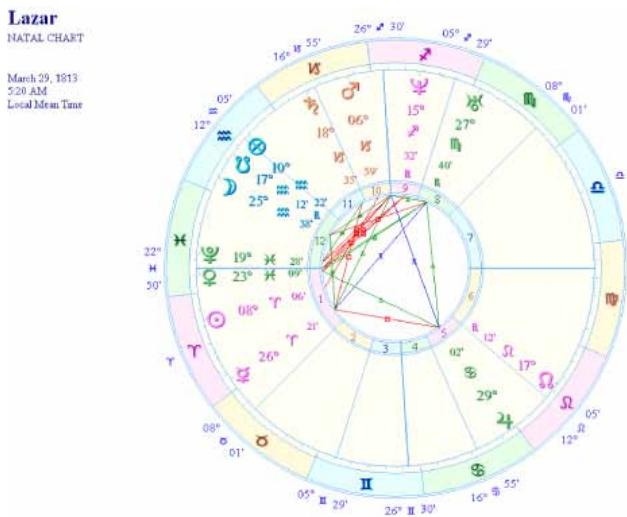
I otac i sin su sad imali nešto za uspomenu: Simeon svaki put kad se pogled u ogledao da se priseti kako nikad nikog nije slušao od svojih najmilijih i sve podvlađivao svojoj volji, radeći po svom nahodenju, a Lazar, on da se seti trenutka svoje smrti.

Ustade Lazar, baci nož, a komad ušne školjke spakova u maramu i gurnu u džep. Pri izlasku obratio se Lenki koja je jecela iz svega glasa: "nijesam imao ništa protiv tebe i nijesam čio djete da ti pravim. Vjerujem da ćeš moći da nađeš sebi dostoјna muža."

Tad Lazar nestade u noći. Niko ga više od meštana nije video. Pričalo se, međutim, da se pojavio jedne noći bez mesečine i po-

ložio cveće majci na grob, kad je čuo da je napustila tugu ovog sveta.

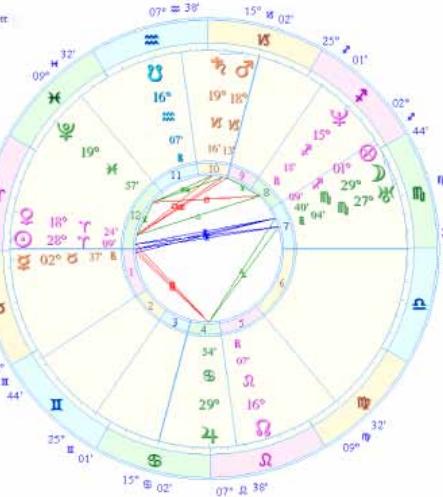
Komentar na sliku

Lazar
NATAL CHART

March 29, 1813
5:20 AM
Local Mean Time

Lazar - s. progresije
Day-for-a-Year Progression for September
1833 at 5:20 AM GMT

Vremenski okvir na ličnom nivou (*posmatrajući sekundarne progresije*) je takav da veoma lako mogu stvoriti okolnosti prijemčive za sukob jednog dela Lazareve ličnosti (potrebe sopstvenog izražavanja vezanog za uklješten znak u 1. kući gde se nalazi i Sunce) i spoljašnjih ograničenja koja im se nameću (egzaktna progresivna konjunkcija Mars-Saturn, s tim da je progresivni Mars i došao na tačku natalnog Satruna, dok je Sunce koji "živi" kroz Marsa na progresivnom Ascedentu (dakle stavlja akcenat na snagu ličnih potreba) odakle pravi kvadrat sa natalnim Jupiterom: teško da će se izraziti usled ograničenja koje nameće pre svega Saturn. Naravno, kao što smo kroz sliku videli, ta ograničenja su otelovljena u njegovom životu pre svega preko njegovog oca, Simeona, ali i preko okoline i drugih ljudi koji se nalaze u toj simbolici (Pavle, recimo). No, ono o čemu se primarno ovde radi izraženo je *na polju emocija i ljubavnog života*. Vidimo da Lazar doživljava jedan rascep, kolaps, emotivni šok u jednom

trenutku (uočava se da je *progresivni Mesec u konjunkciji sa Uranom*, natalno su povezani preko kvadrata što pruža osnovu za jedan "strujni udar", "ljubavnu kataklizmu" unutar Lazarevog bića....) i sve se odvija iznenadno (*Mesec natalno u Vodoliji pa je sklon iznenadenjima, priyatnim ili ne - 12. kuća*) u trenutku kad Simeon tera Mariju iz dvorišta. Jasno je da je njegov ljubavni život tu sateran u čošak, nema gde dalje (progresivni *Mesec se takođe* (kao vladar natalne 5. kuće) *našao na 29. stepenu u progresijama*) teško je naći izlaz. Budućnost te veze u tom trenutku već klizi ka nepovratu. Nakon trenutačne zanemelosti Lazar impulsivno (Uran) podvlađuje emocije besu, srdžbi, osvetoljubivosti, naletu gorčine usled uskraćene radosti.. (karakterističnom za Meseca u Škorpiona - gde je uzgred rečeno u padu, pa se najfinije emocije zgušnjavaju i tonu u njima suprotnom smjeru...) i u tom stanju (možemo reci i histeričnom) nasrće na druge (u dvorištu kad ga obaraju) i tu se i menja slika...

Jedno duže vreme emocije su bile potiskivanje i skrivane (tako reći uneserćene spoljnim okolnostima) i kao takve živele dvojnim životom unutar Lazara jer progresivnim prelaskom kroz znak Škorpiona, Mesec je istovremeno preko Marsa živeo u Jarcu, što u kontekstu tumačenja i poštavke ukazuje da nije mogao da se izrazi, formalizuje, ozvaniči, živi u skladu sa svojim potrebama, postojala je drastična uslov-ljenost te ljubavi ... dok je, paralelno tome, preko Plutona živeo u Ribama pored Venerе - dakle, tajno, bajkovito, očaravajuće se prepustao ljubavnoj stihiji pored reke... Taj dualitet koji je vremenom snažio kod Lazara verovatano je i predhodio onom rascepnu u dvorištu (treba sve sagledati u primarnim okvirima, te uzeti u obzir i da je sama priroda Riba - ovde ascedentalnog znaka - dvo-telesna, psihična, potencijalno šizofrenična...). Dakle, svetovi su usled nemogućnosti sjedinjenja ostali paralelno da egzistiraju i u jednom trenutku se tragično dodirnuli (kroz sliku Simeona i Marije u dvorištu) pre Lazarevim očima..

S druge strane, pošto pričamo o ljubavi, ne smemo nikako zanemariti progresivnu Veneru. Ona je "došla" na *18. stepen Ovna* (dakle ima potrebu za izražavanjem, ti pre što je i dodirnula stepen sunčeve egzaltacije) ali je u mnogome ograničena. Prvo, usled egzaktanog kvadrata sa natalnim Satrunom a sa kojim je i u konjuktivnom dodiru sad preko Marsa (dakle, njen javni život, ili formalizacija te ljubavne veze, u potpunosti se uslovljava na jedan drugačiji način - videli smo da je to period kad Marija (koja nosi elemente Venere u Lazarevom natalu) pokušava da dođe do Lazara, da se nekako izbori za tu ljubav, ali joj Simeon (Satrun) ne dozvoljava

da realizuje tu nameru.). Kvadrat sa progresivnim Marsom joj takođe ne daje podršku da se kroz tu oblast izbori za ono što želi.. Našla se i u natalno uklještenom znaku, pa strastvena ljubav može jedino da se održava kao, eventualno tajna. I da stvar na kraju bude još baksuznija, stigla je na 18. stepen (priroda znaka Devica, gde je u padu i u suprotnosti sa osnovom koju živi u natalu). ...

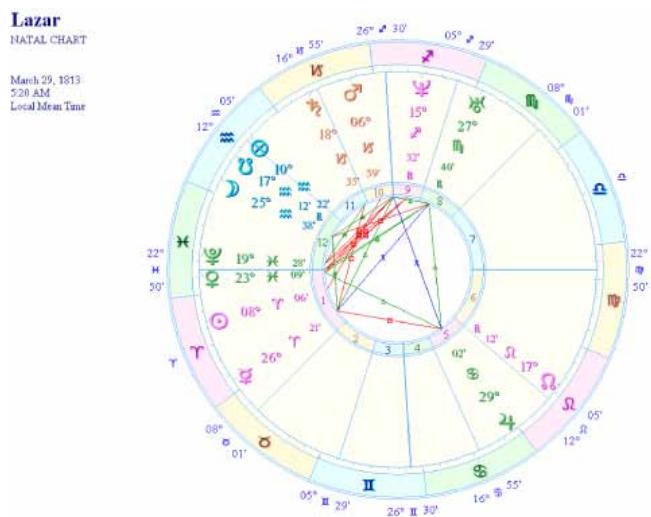
"Ja zapažam", reče jedna devojka u tom trenutku " da je i progresivna osa Asc-Dsc pri samom kraju (na 29. stepenu) pa ako uz-memo u obzir njeno značenje (odnosi -ja i drugi, partnerski) možemo naslutiti da se neka priča, neki odnos bliži kraju"

"Da i to onaj koji je bio tajni (*Vaga - natalno uklješten znak u 7. kući*). A isto tako možemo zaključiti da ce se taj svršetak ne-povoljno izraziti po Lazara i da će ga teško podneti (kvadrat sa natalnim Jupiterom).

Međutim vratio bi se još kratko na Mesec s obzirom da je progresivno na prelazu u drugi znak, te uskoro nastupa jedan dvogodišnji period u kome će se Lazar znatno dugačije osećati u odnosu na predhodni. Mesec ulaskom u znak Strelca dobija osećaj kao da je svoj na svome. A već smo predhodno videli kako se on na svome oseća (kroz dostonstvo u znaku).

Dakle, može biti dosta lomljivo, Mesec ima svoje mene i bez obzira na to što je u Raku jasno je da će te mene sad biti izuzetno izražene (takođe povučenost, sanjalaštvo, promene u raspoloženju, odsustvo snage i ambicioznosti, ali pojačana vera i nada u povratak ljubavi koju oseća prema Mariji s obzirom na egzaltaciju Jupitera, ali njegovu progresiju kroz znak Strelca). On u toj no-

vopečenoj bračnoj situaciji¹¹ ne oseća neku perspektivu (kvadrat s Merkurom) niti želju da se u njemu zadrži (29. stepen) već je primarno usmeren na svoju ljubav (*progresivno je sad u trigonu sa Venerom*) i nadu da će je ponovo sresti...ili otići do nje.... iako se senka nemile subbine može naslutiti u pojedinih trenucima (sve oseća kroz kraj znaka u kome se preko Jupitera nalazi)....

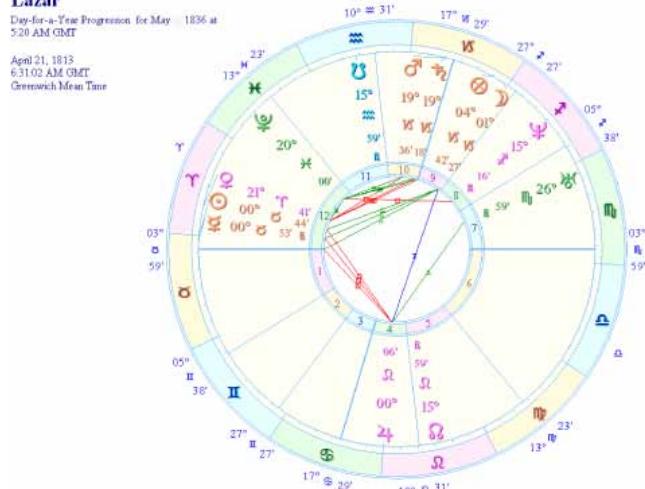
...I živeo je tako Lazar više od dve godine u iščevivanju, nadanju, veri (dakle, sek. *Mesec se kroz znak Strelca personalizovao u Raku*) da ipak ne mora na tom mestu biti kraj njegove ljubavi. Međutim, osećaj da sve svom kraju hrli (tragičnost 29-tog stepena) ostaje negde jednostvano upakovani i na kraju dolazi vreme promena i odluka. Kad osmotrimo sledeću kartu progresija, vidmo čak 4. planete (*Jupiter, Sunce, Merkur i Mesec*) kako

11 u ovom slučaju brak se ne razmatra kao savez dve osobe koje se vole, već kao društvena institucija (dogovoren je, ugovoren...) u koju Lazar ulazi (nesvojevoljno). Te stoga nosi povezanost Mekura (4-7), Jupitera (1-10) i Saturna (10), dok je Lenka prikazana Merkurom. Ona ne ispunjava simboliku Meseca i Venere te je stoga ni Lazar ne oseća na taj način...strana mu je, ne nalazi zajednički jezik s njom (Jupiter - Merkur kvadrat orbisa 3 stepena)

Lazar

Day-for-a-Year Progression for May 1836 at 5:20 AM GMT

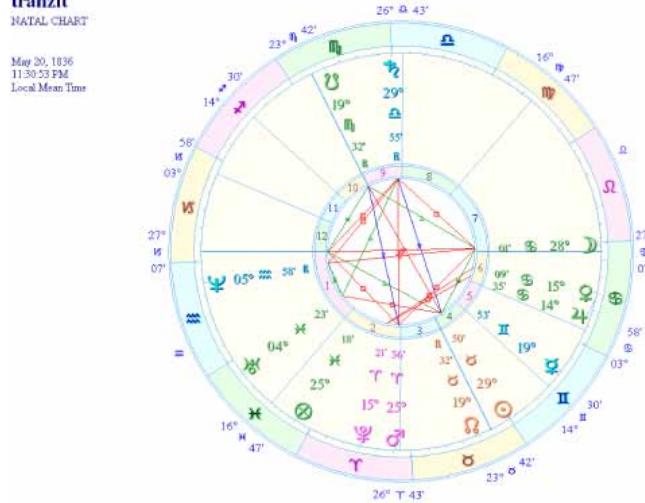
April 21, 1813
6:31:02 AM GMT
Greenwich Mean Time

transit

NATAL CHART

May 20, 1836
11:30:23 PM
Local Mean Time

su smeštene na početnim stepenima različitih znakova (tri planete na 0 stepenu, dok je Mesec na 1. stepenu Jarca). Oni po prirodi *uvek ukazuju na početak nečega novoga*, bez obzira bilo to povoljno ili ne. Videli smo da natalno postoji predispozicija u kojoj bi Lazar preko Marsa (tim pre što vlada uklještenim znakom u 1. kući) mogao u jednom trenutku životnog doba, pod određenim okolnostima i ulazeći na bilo koji način u Aresovu simboliku, okuražiti da udari Saturna (natalno Mars aplicira ka Saturnu, dakle kreće se ka njemu i to je, s obzirom na konjuktivni aspekt, slika pesnice koja udara u zid, a bez obzira na jačinu pesnice (*egzaltacija Mars*) posledice su u tom slučaju neminovne (pošto je zid jači od

šake - bar u većinskom broju slučajeva). Ako ga udari, Satrun će mu to naplatiti: uhvatiće ga (karmička planeta) i tražiće naplatu. A ovde je slika poprilično delikatna s obzirom na njihovu snagu. Jupiter je s druge strane, kao predstavnik Lazara, u predhodnom periodu više bio nekomformista, nije žele da mnogoслуша i opirao se nekim Simeonovim zahtevima (dakle, osećao se i delovao na progresivnom nivou kroz Vodoliju preko Meseca) ali generalno Saturn je imao vlast nad njim (jer on je jedan od vladara Vodolije).

Sad se kroz progresije situacija drastično menja: sekundarni Jupiter je ulaskom u znak Lava dobio i potrebu da se izrazi kroz Marsov znak (Aries), gde ga natalno Sunce dispozituje (potencira se ona priča sa početkom slike o naglasku na izražavnju ličnosti - njenih potreba, i želja da se ne povinuje zahtevima drugih i traži svoja sreća) i time se javljaju šanse za sukob posredstvom Marsa, koji možda neće biti povoljan po njega (Lazara) naročito, pošto Jupiter preko Sunca tad dolazi u kvadratni odnos s Marsom na natalnom nivou, a izraziti se preko njega na tom mestu (Jarcu) znači na neki način unesrećiti sebe (Jupiter u padu): bilo moralno - rođenjem griže savesti zbog dela, bilo duhovno: potrebe za kasnjim isupljenjem (medj' zidinama manastirskim)). Vidimo da je i Saturna sad počeo tajno da prezire (detriment Saturna i u Ovnu i u Lavu) i sva ograničenje koja mu se preko njega nameću. Ovo je verovatno vreme kad se budi nesvesna energija upakovana u oblasti uklještenog znaka u 1. kući). Naravno, to ne znači da će on sad otići da se pesniči i bije (*jer mu to nije u osnovnoj prirodi*), ali situacija iskazivanja prikupljenog (podsvesnog) besa se može prizvati na jedan način. Kako? Preko serije 12 i spolj-

nih okolnosti koje je omoguće, i u kojoj se ona prepozna, jer na tom nivou funkcioniše - tu se začinjala, tako da će se kroz to i roditi (uklještenost je analogna 12. kući po svojoj prirodi, takođe su i Saturn i Mars sukobjeni orbisno na 12. stepenu te se njihova međusobna netrpeljivost ili malefičnost odražava na tom nivou, a i sve je to usklađeno sa prirodom Asc. znaka, kao kad mirnodopski bik (Ferdinand) u koridi prepozna crvenu boju toreadorovog plašta i njegove pokrete)...

Slika koja može te segmente da konkretnizuje?

Pre svega imamo nekog koga Lazar ne podnosi: ko šapuće protiv njega, širi glasine, potajno ga sputava (12), jedostvano mu otežava život svojim prisustvom a zove se Pavle i verni je sadrug njegovog oca Simeona. Dovoljno je i da se pojavi, kao što smo već videli kroz slike u par navrata, i da se u Lazaru javi pritajena mržnja. Drugo, tu je Simeon. On mu je otac, kao što znamo, ali mu je dosta zagorčao život svojim zabranama i usmeravanjima, a sad ga krivi i za smrt Marije. Naravno Lazar i sebe krivi za to, grize ga savest i krivica što nije odreagovao na vreme, ali posebno sad, posle vesti o njenoj smrti, svako pojava i začikavanje od strane Simeona i Pavla, može da propusti mrak u Lazrevom biću (dakle njih dvojica egzistiraju sad preko 12. kuće i Saturna). Kad spojimo 12. odnosno prirodu Riba (ascedentalni znak) i Jarma (tačku gde se Mars i Saturun sukobljavaju) u negativnom kontekstu, šta bi mogli slikovito dobiti. ..

"Priповетку од Edgara Alana Poa", izbacici ko iz topa gospođa koja je sedela do Njega.

"Baš to. Izuzetno dosetljivo."

"Dakle da vidimo sliku. Noć je bez me-

sećine. Selo spava. Dva čoveka sede u pomalo pripitom stanju, vatru u kaminu gori zajedno sa nekoliko sveća. Senke noćnih leptira igraju na zidu. I tad im se pridružuje Lazar....napetost.... možemo samo očekivati kad će Gavran da uleti kroz prozor i "prozbori" Lazaru: ..*vratiti se neće, nikad više...*i da se fitilj zapali....I da srdžba, koja već odavno tišti, pronade izlaz u tom ponoćnom času. Primetno je i da se progresivni Mesec našao na 1. stepenu Jarca i time sekundarno oživeo u istom znaku (pošto je sad pod dominacijom Satruna ovo bi lako moglo biti vreme i njegove natalne dispozicije iz Vodolije u Jarčevu kuću preko iste planete). Slika iskazuje da mu je srce prepuklo (izgon) i nadvija se tama nad njim.. *Oseti kako mu sad jedna potpuna drugačija struja života pulsira kroz vene: bila je tamna i on joj se potpuno predao..*koju Lazar oseća dok sedi tog dana pored reke, i biće još, dugo, dugo tu (5 godina, s obzirom da kasnije prelazi u Vodoliju pa se situacija ne menja, a sa njom ni osećaj ljubavne gorčine (vladar natalno 5. kuće)

U skladu sa spletom dešavanja vidimo da se i Sunce koje vlada 6. kućom i tim između ostalog ukazuje i na službu, progresivno preko Venere izražava kroz Ribe, te kreira sliku čoveka koji uskoro svoj život (ličnost, radost...) posvećuje kaluđerskom pozivu i crkvenoj službi (takođe u prilog tome ide i sekstil sa natalnim Saturnom u Jarcu, a sa kojim je i natalno povezan preko Marsa (8. kuća, drastična promena, transformacija..), ali donekle i trigonom sa Jupiterom u Raku (natalno u trigonskom odnosu). Obe planete natalno drže oblast 10. kuće (prikaz u javnosti, ugled, profesija...) kao vladar - Jupiter, i kao suvladar - Satrun.) Vredi zapaziti da preko Venere Sunce sad pravi i kvadrat sa Nep-

tunom: mozda se u svemu tome neće pronaći na pravi način....

"A Merkur..... šta se s njim dešava?", priupita ih zatim On.

"Pa Merkur je isto ušao u znak Bika i sad predstoji jedan period..."

A tu sam vas čekao. Merkur je retogradan i samo što nije prešao u znak Ovna i time se povukao (r) i zacementirao kroz Jarca. Pošto natalno vlada 4. kućom, ovo je očigledan ukaz i na skoru promenu sredine (ali i ljudi, vlada i 7. kućom), koja po svoj prilici može biti izolovanija (konjunkcija sa Saturnom 12. stepeni dok je natalno s njim u kvadratnoj vezi, baš kroz jedan vid transformacije i preobražaja (orbisno 8 stepeni), pa vidimo da Lazar uskoro navlači monašku mantiju i spušta sidro u manastiru i nalazi smeštaj među "osvešćenim" zidinama. Saturnova poruka zapravo glasi: gde god da odeš, sloboda je mnome ograničena (na vrhu 11. kuće)...osećaj skučenosti se nazire na jedan ili drugi način... Dakle, gospodo, *Lanci....* Zahvaljuјći Jupiteru Lazar je dobio šansu da makar promeni sredinu (dakle da otpušte, i ipak, posveti jednom duhovnom pozivu (što njemu dakako više odgovara) jer Jupiter vlada 9. i 10. kućom). Možemo kroz progresije još primeti i jednu malefičnu težinu u tom vremenskom periodu. Naime, izuzev sto su se Saturn i Mars zgušali na jednoj tački u Jarcu, dodirnuli su egzaktnim sektilom i Plutona natalnog u Ribama i znatno otežali Lazaru disanje i stegnuli mu kragnu (spustili pakao na zemlju u jednom intervalu)....

Ako osmotrimo tranzitnu situaciju (sliku neba), prvo sto uočavamo je da su Venera i Pluton u egzaktnom kvadratu (tragična ljubavna drama koja već postoji u semenoj

formi putem konjunkcije na Ascedentu ovde se obistinjuje) i Lazar baš tog dana prima vest o Marijinoj smrti (dakle, Jupiter je tu aspektualno uključen u priču (tranzitno prima Veneru i kvadrat od Plutona koji već žive u njegovoj duši, prima vest o mrtvoj devojci) i predosećanje o završetku bliskosti između dve duše se obistinjuje (Jupiter je na vrh natalne 5. kuće pa se sva očekivanja i vera u, ipak, pozitivan ishod jedne ljubavi ruše (PL tom vešću)....

Uočljivo je da i Mesec (kao vladar natalne 5. kuće) trpi i hrli ka svom kraju... S jedne strane, predhodno je napravio kvadrat sa Marsom koji ne samo što je po prirodi anaretičan, već vlada i Lazrevom 8. kućom, dakle derivatno 4. od 5. što predstavlja kraj, smrt jedne ljubavi. Natalno je kao sto smo već videli preko Saturna konjuktivno povezan s njim na negativan način. Ta smrt drastično menja Lazarev život (on prolazi kroz jedan stadijum transformacije tim dirom....sad je i radost ubijena...sreća...i u takvom stanju dolazi u sukob sa Simeonom i Pavlom, napusta Lenku (sledeći aplikacioni kvadrat tranzitnog Meseca je sa Saturnom na 29. stepenu Vage, a ne treba zaboraviti da sve što je vezano za Mesec vezano je natalno i za Jupitera jer živi kroz njega) trenutak kad tranzitni Ascedent i Descedent proizvo-

de (spuštaju na zemlju) porodični sukob kroz onu nemila scena u gluvo doba noći a koja je upravo i prouzrokovana onim sto predstavlja Mesec (na tranzitnom je Descedentu, pa je naglašen u događaju) i gnjeći se kroz kvadratni odnos sa Saturnom i Marsom.. "Kaži mi čača zašto? Zašto si mi to uradio? Znaš li da je umrla?... (s obe planete je natalno povezan) ...zarad čega (posledica) se i "kruniše" sukob koji postoji natalno između Saturna i Marsa putem njihove tranzitne opozicije (do scene dolazi neočekivano) i to se konkretizuje na familijarnom nivou (orbisno 4. stepena) a i sama tranzitna osa Asc- Dsc (Jarac - Rak) oživljava neku prodičnu, genetsku priču u najnepovoljnijem kontekstu iste (Saturn kvadrira s 29. stepena Vage, kao i Mars)

*

Slika VII

SMRT (\mathbb{H} , \mathcal{L}) I DEVOJKA (\mathfrak{g} vs α)

Znate li kako je nastala besmrtna ljubav?

Ne?

Pa slušajte sad ovog starca kako vam zbori priču koju do sad niste čuli.

"Jednom davno, pre mnogo vekova i milenijuma, dok su bogovi i ljudi zajedno plesali zemljom i nebom crtajući grafikone

istorije među planetama i zvezdama, beše jedna malena zemlja: sa malim kraljevstvom, malim ljudima i malim vojskovođama. I da budemo iskreni: ništa u njoj ne bi odavalo poseban utisak po čemu bi se, recimo, razlikovala od drugih, bratskih malih zemalja, da se jednog dana u cik zore, pred isturenim zidinama na periferiji kraljevstva, nije začuo dečiji plač pobudivši trenutačnu radozNALost pogrbljenoj starici čija kuća beše veoma blizu tog nepoznatog glasnog izvora. Pričalo se kasnije, među seoskim življem, da se starici onog momenta, kad je kroz trag plača spazila malu i nejaku devojčicu srušurenu u senci topolinog drveta, lice toliko ozarilo bezimenom i neopisivom srećom da je povratilo sjaj izgubljen u deset predhodnih godina. Tako je tog dana udomila, i nadalje hranila i čuvala dete, ali... i taj susret je imao svoj danak. Primetivši da je, nekim čudom, prisustvo tog malog stvorenja iz meseca u mesec vidno podmlađuje, i da joj se sede vlasti pune tamnim rumenilom iz zaboravljenje mladosti a srce žarom nekadašnje topline, starica je svoju novostečenu sreću morala jamčiti devojčicinim kućnim pritvorom. Tako je ljubomorno držala pod ključem iz straha da joj je ne oduzmu: baš kao kad se siromah dokopa dragulja i onda čak i dok spava steže ga u šaci. Tajna o nepoznatoj devojčici čije prisustvo je njoj vraćalo mladost nije smela da bude otkrivena ni po koju cenu... E sad, ta sebična namera joj verovatno ne bi ni trajala večno, ali njen vremenski rok je znatno skratio jedan seoski lakrdijaš beskućnik, čija se umešnost u preživljavanju zasnivala na tome da mu nos bude uvek blizu ognjišta drugih, namiriše sveže vesti (a da se pri tom ne opeče) i nakon toga ih naplati kruhom, rakijom, a nekad, bogami i obilatom gozbom - sve u zavisnosti koliku je cenu nosila podmukla

ljudska radozNALost. Tako ta vest o zlatnom detetu čiji pogled podmlađuje, dopre i do kralja i kraljice zahvaljujući lakrdijaševom savitljivom jeziku, i oni naumiše da lično provere verodostojnost te vesti, te se u pratnji podanika pojaviše jednog dana pred staričinom kućom. Starica to nekako dozna i brže bolje, samo par trenutak pre no što će ugledati velelepne kočije, sakri devojčicu i čak ni uz kraljevu pretnju da će završiti na lomači ako ne prikaže dete, ne htede da otvori usta. Tad je kraljevi podanici počeše tražiti oko kuće i unutar nje, i desi se da je jedan od njih primeti u uskoj špilji prekrivenoj granama i lišćem, nekoliko desetina metara udaljenoj od staričine avlige. Čim su je ugledali, kralj i kraljica se zaljubiše u nju. Njihova općinenost beše toliko snažna da su je usvojili i odveli u dvor da je odgajaju na medu i mleku, zajedno sa svojom rođenom decom. Starica se usled gubitka i neizlečive žalosti u suton tog dana obesila na grani one iste topole pored koje je i pronašla devojčicu (ali na to, kako već obično biva, niko nije obraćao pažnju)...

Elem, devojčica je tako u svom novom domu bezbrižno rasla, a sa njenim godinama cvetala je istovremeno i njena nesvakidašnja lepota: oči joj behu poput zornih bisera okačenih na rubu nebeskog svoda, koža meka poput pamuka, a zanosni miris koji je širila bio je u stanju da porazi i miris najlepših cvetnih vrtova gde oleanderi, tamjani i noćne frajle što ih otvara mesečina, zajedno opijaju prolaznike. Kosa joj beše crnja od krila gavrana u mrkloj noći, usne medne, a legenda kaže da je njen dodir bio toliko nežan i zanosan da bi onaj koga bi pomilovala tri noći i dana lebdeo u transu na bedemima grada. Neminovno je uživala naklonost svojih podanika:

dvorani su pevali za nju, lude se bekeljile za nju, livade cvetale za nju, balovi se održavali u njenu čast, a prinčevi joj donosili poklone sa svih strana sveta. Svakojaka čudesa, što ih svet onomad znade i ne znade, behu joj na raspolaganju, a kad joj bi vreme za udaju, govorili su: "čak i da je prevgrla svet, nije mogla naći boljeg mladoženju ..." jer bi to zgodan i naočit kraljević plemenitog porekla poznat na daleko, stasitog držanja, pametan, hrabar, ali i isto tako nepodmitljiv u svojoj nameri da za nju uradi sve što bi poželeta....i bi veselja... i bi radosti... i bi dana dovoljno dugih za sve čarolije ovog sveta....

"Mislim da bi najbolje bilo da se na ovom mestu završi priča" , reče uz osmeš jedna od devojaka.

"Ja se u potpunosti slažem s tobom" nadoveza se druga, koliko rečima, toliko i smehom " sad ima sve što pozeli i šta će joj više",

"Ako ima, to i ne mora značiti da je srećna, sreća se uglavnom zaodeva drugim bojama" odvrati gospođa.

"Gospođo ja sam vam još u početku rekao da ćemo se nas dvoje dobro sporazumeti, a videćemo da je i devojka na našoj strani.... i stoga ćemo pobediti sve nevernike u ljubav kao siromaštvo koje oplemenjuje.... doda On uz osmeš i nastavi:

"Dakle, devojka uprkos svom tom bogatstvu koje joj beše na raspolaganju poče polako osećati kako tuga uzima svoj danak sve više i više, jer bi nešto u njoj što ju je činilo tužnom....i to ne samo sad, vec odavno: prvi put pobuđeno u detinjstvu pod senkom topole. Koliko god da je želeta da se svom suprugu poda i bude deo njegovog bića, ali isto i deo kraljevsta, i svih njih - nije mogla.

Nešto je nedostajalo, a nije znala šta. Kad god bi bila u njihovoј blizini osećala se kao da svi zajedno gledaju u nekom drugom pravcu a ne tamo gde se nalazila ona, ljubeći samo njenu pojavu koja je zapravo i bila uzrok što im se pore izpunjavaju nepresušnim zadovoljstvom održavajući je tako na tronu njihovog sveta. Baš zahvaljujući tom lažnom i površnom sja-ju njihovih očiju, devojčina mladost i lepota ostajaše isti, ali iznutra je odumirala. Vreme zaboravi njeni telo i liši je svog zagrljaja dok svima drugima izade u susret. A nekad, Dame i Gospodo, nema većeg prokletstva od večnosti ma koliko da se nama, u pojedinim trenucima, činila primamljivom. Uvek se, negde u prikrajku, možda krije Sibilina priča" .

"Sibilina?", prekida ga jedna devojka.

"Da, ali u drugom kontekstu. Verujem da ste čuli legendu koja kaže da je proročica iz Kume dobila nagradu od Apolona večni život, ali je zaboravila tražiti i večnu mladost. A čitava poenta nije u tome šta si izabrao, već kako si izabrao. Gde se točak u tom trenutku zaustavlja. Njoj se zaustavio u starosti, trenutku pred samu smrt. I svaki pedalj života od tada beše joj ispunjen nepodnošljivim bremenom bola.

Ova devojka nije tražila večnost ali nosila je zahvaljujci drugima i to na pogrešan način. Nespojostvo i tuga su joj se uvlačili u grudi, čineći bol ponekad nepodnošljivim, naročito u trenucima dok bi s prozora na svom dvoru posmatrala kraljevstvo kako se menja u svim oblicima: muževi su dolazili i odlazili, deca koju je tek juče držala u naoručju odjednom su zaodevala kostim starca, dok je rumenilo seoskih devojaka usisavala smrežurana koža minulog vremena. Prolaziše godine, decenije, vekovi... jednostavno, u svemu se nazirao prizor jesenjeg lišća.

Po čitavom svetu je tražila leka za svoju boljku - za svoju besmrtnost. Svako njenog nadanja je bilo kratkog veka jer i vračevi, i sibile, i magovi behu nemoćni pred njenom molbom i nepodnošljivom željom da se nađe spokoj.

I jednom se desi da, dok je šetala poljem ruža, u daljini primeti siluetu. Njena pojava beše skoro groteskna: crni plašt kojim je bila zaodenuta zajedno sa kapuljačom preko njenog lica ovalopločivao je mračnu tajnu, dok je tamna koža na rukama, skoro isušena i pripijena uza kosti šake, stvarala u posmatraču neminovni osećaj jeze. Približavala se devojci sporo. Mesečev sjaj kroz poslednji oprost suncu dok se povlačilo nakratko sa pozornice života naglašavao je svu tamu spodobinog bića. Devojka tad oseti kako je prožima hladnoća u žilama, i glas joj se steže. Ipak, nekako uspe da odblokira glasne žice i kad spodoba bi na samo par koraka od nje, ona priupita:

"Ko si ti?"

"Ja sam čistač, ali sam i kosač, i jahač čija pojava nagoveštava kraj, ali sam uz sve to i lik ona dva dečaka, od kojih je jedan crn - skriva, a drugi beo - razotkriva. Ipak, najviše od svega sam onaj za kim si tragala čitavog života. Ime mi je Smrt."

Devojka se tad oseti pomalo zbumjena. Sve vreme se trudila da razana njegov lik pod kapuljačom, ali bezuspešno. Činilo se kao da je unutrašnjost bila ispunjena mrakom.

"Znači li to da si ti glasnik mog spokojja?", priupita.

"Ne", odgovori Smrt " ja sam nosilac tvoje besmrtnosti i večnog života."

"Li ja to već imam", nastavi devojka i za malo da brzinu u plač.

"Nemaš. Ono što imaš je večno proletstvo da živiš u vidljivom svetu, a tvoju spoljašnju ljuštu ljube raznorazne budale. Tvoja sreća je zapravo ponikla u čežnji da budeš razotkrivena, i da se dragulj tvog srca obelodani samo onima koji su ga dostojni" , reče Smrt dubokim tonalitetom i nastavi " ... došao sam da sklopim savez kojim će se tvoja duša razliti u milione sičušni kapi a koje će se zatim uliti u srce svakog stvora na ovoj planeti i tu ćeš ti naći svoje utočište i pravi dom, spokoj i blagostanje, ali još ne i život u večnosti. Pravi nagoveštaj tog života, odnosno njegovog buđenja i snažnog impulsa, odraziće se u njihovim očima, ali oni neće znati odakle dolaziš (odakle dolaze suze!?) pa će tad oni snažni krenuti u potragu. Svaki put kad te neko oseti i trgne iz sna, moraće nadalje prolaziti mojom stazom da bi na kraju tvoja sreća zasijala punim sjajem. Zauzvrat, ti za to moraš meni da podariš svoje telo, a ja će tebi večni život. Ja sam tvoj novi mladoženja kroz čije bračno zajedništvo ćeš davati deliće svog srca onima koji budu spremni da dodirnu mraz mojih usana, i po sto puta ako bude potrebno. Samo takvima koji uz hrabrosti, disciplinu, poverenje i bezuslovnu želju, neobazirući se na hladnogu mog sečiva, budu išli dalje, obelodaniču Tebe, i onda ćeš znati ko su tvoji pravi prosci i ljubavnici."

"Dobro Smrti, reci mi šta treba da uradim",

Pogleda je Smrt kako spram njega stoji, tako jedra i milošna, zanosna u svojoj neuspokojenoj želji i spremna na večin počinak. Tad zapazi kako je Njena pojava divna u svoj devojačkoj leposti, i shvati da će ljudi i bogovi sad imati za šta mreti i davati živote, i da ni jedan život premošćen zarad Nje neće

biti uzaludan. Nakon nekoliko sekundi prozbori svojim turobnim glasom.

"Sve što treba, Ljubavi, da uradiš je da prisloniš svoje usne na moje, da nam se dahovi prožmu i duhovi spoje. I nakon toga na ovoj zemlji ostaće samo prah, a naše telesno obliče niko nikad više neće videti sem u snovima, dok će naši dodiri provejavati niz njihove puteve kroz čitavu večnost: *sve dok bude bilo i stopa da oblikuju prašinu na njima...*

"Lepa priča", reče jedna od devojka.

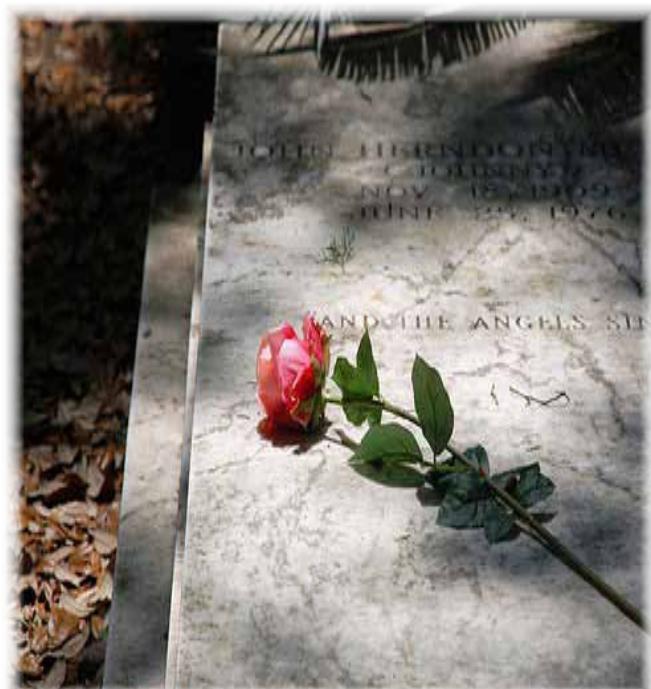
"Da, ali ne vrediti da je tražiš po udžbenicima mitologije, nećeš je naći nigde jer se prenosi usmenom tradicijom, kao i što ljubav ne živi u slovima na papiru", obavesti ih i zatim još doda:

"A sad bi mogli da se vratimo dnevniku ali pre toga, ne mogu a da ne pomenem Ortega Gaseta koji je zapisao u jednom svom delu da istinska ljubav nikad ne umire i da je kao takva rođena u korenu same osobe i ne može da umre. Zauvek ostaje u osetljivoj duši. Okolnosti kao što je udaljenost, na primer, mogu da je onemoguće u svom napajanju, ali će se kao takva pretvoriti u tanak mlaz osećanja, u žicu emocija koje će i dalje nadirati iz dubine svesti ali neće umreti jer je, kao što smo već videli, davno dobila besmrtnost.

Idemo dalje, sledeća slika...

*Nikad se ništa zaista ne gubi,
niti može da se izgubi
Ni rođenje, ni identitet, ni oblik,
ni ljubav - ništa na svetu
Ni život, ni sila, ni jedna vidljiva stvar
Telo, sporo, staro, hladno, mrtvo - ipak ostaje
žar nekašnje vatre
Svetlost u oku izbeledele - opet će ona da
plamti
Sunce što sad zalazi uvek se diže ujutro i
prepodne
Smrznutoj se zemlji nevidljivi
zakon proleća stalno vraća
Sa travom i cvećem i letnjim plodovima...*

Slika VIII LAZAREV KRAJ

Tog septembarskog jutra, blagi i topli jugo pirkao je s mora, donoseći svim měšanima u južnom delu Jadrana prvi nago-veštaj hladnih dana koji će uslediti. Ispred Katedrale Sv. Tripuna u Kotoru, dva kaluđera odenuta u svoje tamne mantije, laganim

koracima su se spuštali niz uske popločane ulice starog grada, odakle ih je već ustaljena svakodnevna maršruta vodila do Kotorskih zidina, a odatle su se dalje spuštali do šljunkovite plaže: uglavnom puste u to kasnog septembarsko doba. Na jednom, uvučenijem delu plaže, neko se nekad dosetio i uglavio jednu dasku između dve stene, što je rezultiralo jednom sasvim solidnom klupicom, gde su ova dva starca imala običaj da sednu i udišu, ili bolje reći upijaju svakom porom svog bića svež morski vazduh, prozbore po koju reč i posmatraju jedno jato galebova u njihovim nebeskih igramama i akrobacijama. Žagor tih predivnih nebeskih stvorenja u pojedinim trenucima nije ostavljao mesta ni za jedan drugi zvuk, te se činilo kao da se njihova pesma, poput eha, odbija od stene, uvale i prostranu plavu površinu ka kojoj su neki od tih nebeskih akrobata sletali u nameri da se dočepaju ribe, a koja se u tom trenutku verovatno našla na samoj površini mora i postala vidljiva ostrom ptičijem oku.

"Velim ti brate Milutine", prozbori po malo promuklim glasom prvi kaluđer i razbi tišinu kojoj su se obojica povinovali na nekoliko minuta "čini mi se da vreme brzo stari. Zar ne?"

"Vala jest, ali treba ga prihvati - takvo kakvo je - uz božiju milost i blagoslov..."

"Znaš, baš sad, kad smo se spuštali niz ove uske ulice ka plaži, primetio sam dosta gospode odevene u fina odela, okićenih skupocenim nakitom, kako bezbrižno sede ispred taverne pijuckajući konjak i kafu, i čitajući dnevnu štampu... mnogo toga se promenilo od onog dana pre 50 ljeta kad sam u ritama pokucao na vrata manastira i potražio Gerasima, Bog da mu dušu prosti, i tek sad vidim kako to brzo prođe"

"Pa evo, još malo pa ulazimo u 20 vjek", reče Milutin.

"Od pre nekih mjesec dana u ovim našim setnjama sam počeo da zapažam kao se svijet brzo okreće, a kako zapravo mi stalno stojimo u mjestu. Sve liturgije, sve molitve, sve ispovedi, sva pomoć koju sam kroz božije saosećanje pružio mještanima i ulivao im nadu da zaista postoje rajske livade i spemnost na opost, kao i iskupljenje, nisu me učinili punijim. Srce mi je ostalo nekako prazno..."

"Ne zbori tako brate Lazare, svaka čestica vazduha koju udišemo ispunjena je Božijom milošću", nekako se sasvim predvidivo nadoveza Milutin na njegove reči, "i održava nas i životu ljubavlju, nadom i verom."

"Tako kažu, i oprosti mi što će ti reći ovo, ali ja tu milost nisam našao. Našao sam rituale, obrazovanje, sabraću, kao i čvrsto uvjerenje da je dobročinstvo velika vrlina. Ali najviše sam našao samoću koja je bila kao neki, nazovimo ga, melem na ranu.... ranu od jedne davne ljubavi..."

"Kako brate Lazare, nisi nikad zborio o toj ljubavi, imam dobro uho, otvori svoje srce".

"Voleo bih da mogu", uzvrati Lazar "i hvala ti na plemenitom gestu, ali čuješ, nije to ni bitno toliko sad", dovrši tih, zatim podiže glavu ka nebu plavom i nastavi..

"Sutra hitam na put da posjetim našu pravoslavnu braću u Krupi i Dragovićima...

"Znači ponovo ćeš da kročiš na svoje rodno tle".

"Da brate Milutine", veli već prosedi starač duge sede brade i spuštenih tamnih obrva, s očima koje su uprkos svemu zadržaše onaj prvobitni sjaj koji ga je krasio kao dete.

"Znaš za sve godine pomilovanja i službe, neke stvari jednostavno ostaju unutar tebe, od tih stvari si napravljen i one te čine bez obzira na uzlet duhovni. Stoga mogu da kažem da sam bio božiji sluga, ali isto tako jedan deo mene nije zaboravio koje ko je Lazar.

Lazar od Babića, od oca Simeone i majke Ljeposave, đeda Bogdana i žene mu Vide, prađeda Tomislava i žene mu Andeliće... i svih onih čija tijela počivaju u zemlji koju napustih davno...

Putovao je tako pomorskim putem i sutradan stigao u luku u Zadru. Tu se iskrcao i svratio u obližnju krčmu da nešto obeduje i popije čašu vina. Kuvar je spremio morskiju ribu koja beše veoma ukusna, a predivno kolorisano crveno vino nije razočaralo ni po pitanju ukusa koje je sadržalo.

Groblje koje je nameravao da poseti nalazilo se 5 kilometara istočno od grada, što znači da mu je predstoјao jedan pozamašan put. "No, nema veze", razmišljaо je u sebi "ima još krvi u ovim starim nogama, a imam i ovaj štap pa ћu da se podupirem o zemlju".

Kada je stigao na Zadarsko gradsko groblje, i prošao kroz ulazna vrata, video je jedan poprilično lepo urađen prostor, sa zelenilom, na sredini se nalazila neogotička crkvica koja je imala oblik sažetog latinskog krsta sa apsidom, luk portala je bio šiljasto oblikovan, a nad njim jednostavan kružni prozor. Od crkvice se na zapad pružalo 10 a na istok 5 neogotičkih arkada rađenih u cigli od koje su se s dve strane nastavljala krila sa nizom grobnih kapelica. I naravno, mnoštvo nadgrobnih ploča: bogati i imućniji građani su uglavnom bili sahranjivani uz ogradni zid sa zidanim grobnicama i spomenicima, dok je siromašnjima pripadao ostatak groblja. "Pa, neće baš

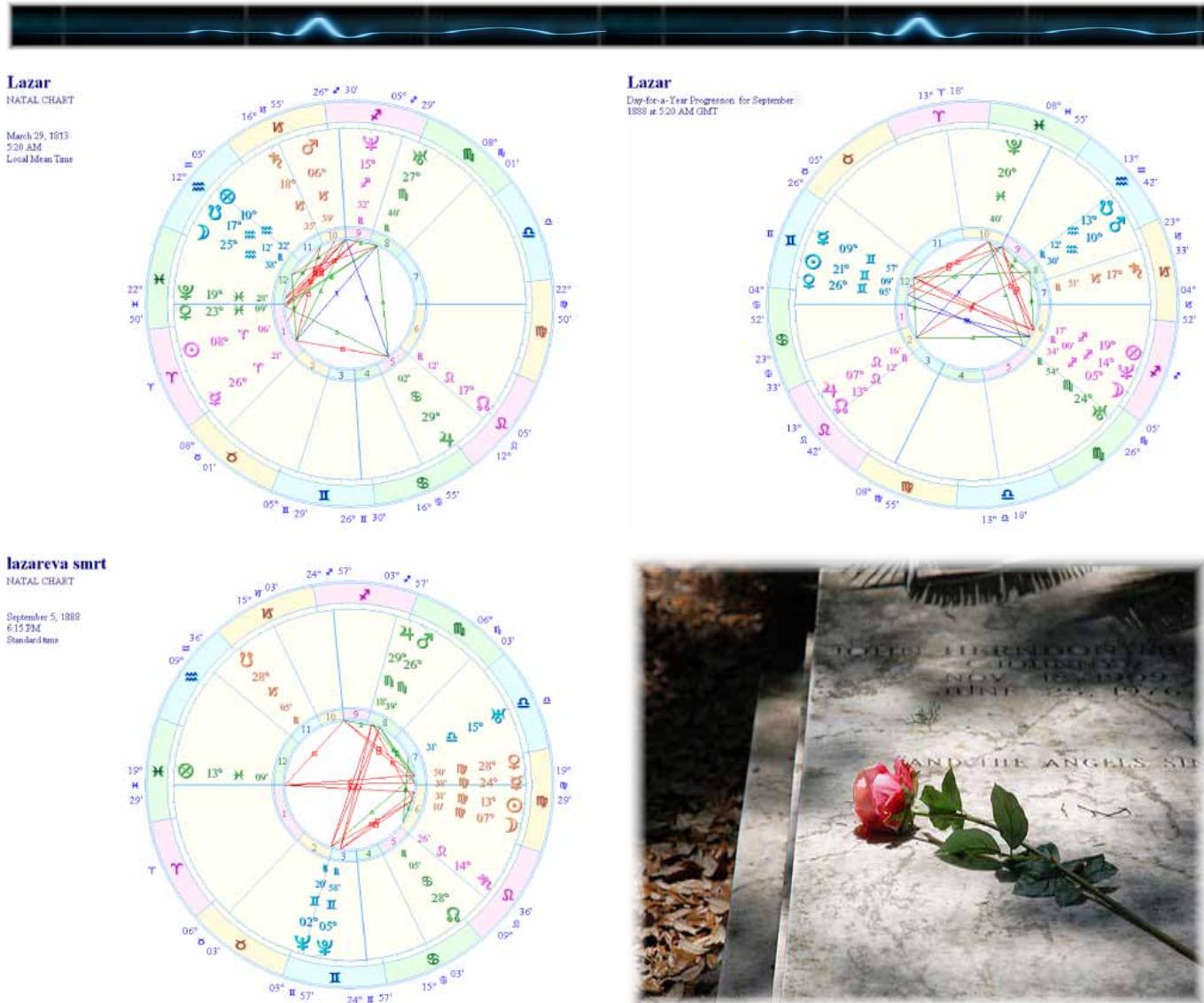
biti lako međ' svim ovim imenima nadgobnim naći i ime koje tražim, no ima vremena" pomišljaо je u sebi. Nakon sat vremena lutanja, napokon je našao Marijin grob.

Sede pored njega, stavi ružu pored, izvadi sveću i pripali je. Sedeо je tako dosta dugo u tišini, ne prozborivši ni reč, samo je čutao poput mirnog i povučenog deteta, i gledao u ploču.

Pri izlasku iz groblja, tek što je kročio na drum i prešao stotinak metra, u jednom trenutku nenadano mu se sloši i oseti kako mu srce ubrzano tuče i poskače. Nekako se spusti do mora i nasloni na jednu stenu pokušavajući da dođe do vazduha. Kad je nakon nekoliko trenutaka počeo ponovo da diše normalno, pokušao je da se digne, ali nije imao snage za to - ma koliko da se podupirao štapom. Na kraju se prepusti slabosti i baci pogled duž morske pučine. Tad se desilo nesto čudno. Primetio je lepotu kojom odiše svet.

U daljini je par ribara bacalo mreže dok je suton na izmaku tog jesenjeg dana različao boje po njima. Oblaci su promicali kao da putuje negde - nije im bilo bitno gde, jednostavo su plutali besciljno, i baš tada setio majke i jednog dana u svom detinjstvu dok ga još kao malog momčića držala u naramku pokazivajući mu ribare. Bio je to jedini put da ih je Simeon poveo sve sa sobom u Zadar. Majka mu je tad kupila od trgovaca, koji su onomad uveliko dolazli iz Venecije, srebrni medaljom u obliku sabljarke ribe. Uvek ga je nosio oko vrata pa čak i u ovom trenutku je osećao kako mu greje grudi. Bila je to poslednja slika sa kojom se njegovo samrtno oko oprostilo sa prizorom jesenjih bolja. I onda je došla ona: sasvim neočekivano - sa poslednjih izdahom.

Komentar na sliku

Dakle, ovde smo videli, pre svega jednu atmosferu koja se stvara i omogućava *final cut*. tako da nećemo ulaziti u tačan trenutak smrti, već više obratiti pažnju na okolnosti koje su imale tendenciju da je u to doba (i tog dana) prozrokuju. Uopšteno govoreći imamo "dobre" momke (vladari 1 - 5 - 9 kuća vitalnosti i vatre koja se održava, titnja u svakom biću) i "loše" momke (tj. promisore - rušioce života vladari 8 - 12 - 6 kuće). Stoga bi mogli bi reći da je u Lazarevom slučaju smrt primarno predstavljena Marsom i Plutonom (kao vladarima 8. kuće) i donekle u kombi-

naciji sa Uranom i Satrunom (vladrima 12 takođe promisorske kuće) ali i uz učešće i Merkura kao vladara 4. kuće koja ukazuje na grob - kraj života.

Pošto je to trenutak kad se svetla "gase", interesovaće nas i stanje Sunca i Meseca, kao i onemoćalost Jupitera i Meseca (vladara 1-5-9). I naravno, ne treba zanemariti i najprirodniji faktor smrti - starost. Lazar je sad neko ko je već zašao u godine (već je zagazio u 8. deceniju života) i sad kao starac može da očekuje spuštanje zavesa na pozor-

nici životnoj u bilo kom trenutku. Kakva bi mogla biti scena, odnosno scenografija za taj završni čin najbolje ce reći astralne slike koje na taj našin već žive u natalu, a nalaze odraz u spoljnom svetu kroz najkompatibilnije prizore.

Ako osmotrimo natalnu seriju 8. možemo pričati o smrti koja dolazi u manastiru, katedrali, stenovitom predelu, na groblju (Mars se nalazi u znaku Jarca), zabačenom, usamljenom mestu - pored vode, mora) vrh 8. kuće u Škorpionu dok je je drugi vladar, Pluton u Ribama. Medusobno su oba vladara povezani sekstilom preko Saturna u kome Mars živi, pa je verovatnoća da će smrt nositi jednu satrunovsku odliku) ali i da se kraj života može odigrati negde na na putu, pod iznendanim, ali i sumnjivim ili atipičnim okolnostima (4. kuća u Blizancima, Merkur u uklještenom znaku, kvinkunks sa Uranom u 8. kući)). O tom faktoru neočekivanog kraja takođe govori i Mars u kardinalnom znaku (*Jarac*) isto kao i Merkur (*Ovan*). Dakle, ono što uočavamo je da je Lazarev put stvorio adekvatne okolnosti koje su već živele na sličan način u njegovom natalu.

"Čini mi se da je Lazarov kraj, zapravo trenutak smrti, nekako setan i tužan"

"Da, nosi posebnu lepotu. A ona se sad uočava kroz prirodnu eglaziranost Venere u Ribama gde se našla

natalno, a koju *Pluton prima na sebe* s Ascedenta, pa u toj završnici (*orbisno 4 stepena*), daje jednu snolikost, čarobnost tom momentu - kao da se odigrava u nekoj bajci: sa slikom mora, mornara, medaljona, sećanja...(takođe, vredi zapaziti da je povezana i sa drugim vladarem 8. kuće, Marsom, preko Saturna sekstilom). Ali ako ste primetili, uo-

čava se ovde jedna zanimljiva sekvenca kroz njihov kontakt: Venera je primila Plutona na sebe i time se predhodno (kao što smo videли) oživotvorio tragičan kraj jedne romanse i zavodljive ljubavi davno pre, a sad je obrnuta situacija: u trenutku smrti (Pl.) se nazire lepota (prima Veneru)....

A način smrti...

Lazar umire od *heart stroke* iako mu je srce već odavno prepuklo. Dakle, mogli bi se pitati kakva je sitacija sa Suncem i Mesecom u natalu? Sunce je u kvadratu s Marsom: dakle, srčani udar postoji kao realana mogućnost, tim pre što je u igru na nepodoban način umešan i Saturn (*Sunce preko Marsa kroz konjunkciju živi s njim*) pa vidi-mo i mogućnost zakrečavanja krvnih sudova oko srčanog mišića koji uzrokuju infarkt, a u prilog tome donekle ide i prenaglašenost Sunca (egzaltacija) u uklještenom znaku (te vidimo jedan nesuklađen, teži rad). S druge strane, Mesec, koji je takođe nosilac vitalnosti i drugi signifikator srca, nalazi se u znaku Vodolije i u nepodobnom odnosu sa Uranom (*kvadrat, iznenadni udar*) iz oblasti 8. kuće...dakle, slika se upotpunjuje..

E sad da osmotrimo okolnosti u relevantnom vremenskom periodu kroz *progresije i tranzite*...

Uočljiv je jedan vremenski period kad je Jupiter (kao vladara 1. kuće i jedan od relevantnih nosioca života) porilično ugrozen usled trostrukе povezanost sa Marsom vladarem natalne 8. kuće i anaretom (rušiocem). Na progresivnom nivou (u Lavu) on je taj koji mu narušava vitalnost (preko kvadratnog odnosa sa dispozitorem Suncem) što znači da problematika može da se javi upravo posredstvom Sunca (srce kao opcija

ja...vec duže vreme je Jupiter progresivno u dodiru sa Marsom, jos od onog trenutka kad mu je srce metaforično napuklo dolsko na 00' Lava u predhodnoj slici). Drugi vid povezanosti dešava se takođe na progresivnom nivou kroz opoziciju u kojoj su oni već jedno duže vreme (iznenadani faktori) a treći posredstvom *kvinkunksa* (progresivni Jupiter natalni Mars) aspekta čija priroda je vezana za 6. i 8. oblast, pa kao takav zna da bude potencijalno opasan znak potvređujući bolest ili smrt (podrži nesreće ako već egzistiraju kroz druge, snaznije, faktore), jer iako ne spada u glavne Ptolomejeve aspekte ovde je orbis veoma mali pa se uzima u obzir (0,17 min). Interesantno je primeti da je progresivni Jupiter kvadirao sa manje od stepena udaljenosti i vrh natalne 8. kuće (8. stepen Škorpije)...pa je na neki način "dodirnuo sopstvenu smrt".

E sad šta se deava na zemlji (tranzitno). Interesantno je što tranzitni Jupiter prelazi oblast Lazareve natalne 8. kuće i nalazi se u znaku Škorpije. Napuštanje sveta u tom tranzitnom periodu (s obzirom na vremešnost, kao i na već druge navedene negativne planetarne faktore) je veoma lako moguće, a sad čak i udvostručeno s obzirom na direktan "udar" od Marsa (tranzitni Mars je u aplikacionoj konjunkciji sa Jupiterom) a koji uz tom ima dominaciju nad njime (u njegovom je znaku, njegovoju kući i natalno se protaginise priča serije 1 i 8.). A trpi opoziciju i od Plutona u Blizancima koji mu time vec duže vremena natalno "preti" preko Merkura (dakle put, promena sredine, poseta...) kvadratom.

Interesantno je što u ovoj završnoj slici vidimo Lazara kao nekog ko nosi dozu melankolije, utučenosti, misao i shvatanje da nije

ništa postigao u životu, i da mu je naznaku radosti zamenila dugotrajna kontemplacija između monaških zidina.. *čini mi se da vreme brzo stari...*(preko Marsa se izrazva kroz Jarca na licnom nivou u suprotnosti sa svojom elementranom prirodom) ali, i dodiruje Veneru preko svog znaka (kroz Plutona oseca sebe u Ribama) a zajedno s njom i nesvakidašnju lepotu koja postoji u ovom svetu, a koja se nalazi na tom njemu znanom mestu ...*tad se desilo nesto čudno. Primetio je lepotu kojm odiše svet....*a koja je pospešena i Ascedentom tranzitne karte (19. stepen Riba) koji dodiruje Pluton i Veneru natalno kod Lazara.

Sunce kao značajan nosilac vitalnost i spona između Jupiter i Marsa je takođe ušlo u kvadratni odnos sa Plutonom na trojni način: progresivno u kvadratu sa natalnim Plutonom progresivno i u kvadratima sa progresivnim Plutonom, a tranzitno takođe ima kvadrat orbisa od 8 stepeni. Sunce na progresivnom nivou (kroz Blizance) ali i tranzitnom (kroz Devicu) preko Merkura (put, ili pre kraj puta - vladar 4. kuća) oseća Urana kvinkunksom (iz 8. kuće) s kojim je natalno vezan Marsom (kvadratom) i koji sad na tranzitnom nivou obistinjuje priču praveći egzaktni kvinkunks sa 26. stepen Skorpije (3. puta egzaltacije - prenaglašenost...).

Što se tiče Meseca, na tranzitnom nivou je dodirnuo seksilom vrh natalne 8. kuće, preko Merkura i Urana iz natalne 8. kuće, trigonom natalnog Marsa, dok je s Plutonom povezan tranzitno kvadratom a sekundarno takođe...naravno, ima i drugih elemenata koji bi se mogli dopunjajuće uzeti u obzir, ali ja mislim da bi bilo dovoljno za kraj samo reći: Zbogom Lazare...

*Moje me ljubavi guše, preplavljuju mi usne,
ispunjavaju mi pore:
Guraju me na ulicama i dvorana,
dolaze mi gole noću
Uzvikuju danju Hej!sa stenja na reci,
mašu i cvrkuću mi nad glavom,
Dozivaju mi ime iz cvetnih leja, vinove loze,
zamršenog šipražja,
Osvetljavaju mi svaki tren života i
prekrivaju mi telo nežnim melem
poljubcima..*

Slika IX Neptunalija TI I JA - 3 METRA IZNAD NEBA

Dan X

Jutro je počelo poprilično tromo, ali sam uz obaveznu jutranju kafu na balkonu i neobavezno časkanje sa Anastazijom vrlo brzo napunio baterije. Njen prizor me je skoro uvek iznova stimulisao na potpuno drugačiji način od predhodnog, otkrivajući mi postupno svaki pedalj ženstvenosti kojim je njen pojавa zračila. Ovog puta, kafa mi je bila izuzetno slatka i ukusna s obzorom da me je Anastazija častila potvrđnim odgovorom na predlog da jedan dan prošetamo

parkom predveče, svratimo na piće i možda večeru na neko pristojno mesto. Nakon tih dvadesetak najboljih i najpriyatnijih minuta koje jedan prosečan dan u mom neprosečnom životu nosi sa sobom, otišao sam do obližnje pekare i doručkovao kroasane sa sirom i popio šveps. Tad sam pomislio da bi bilo dobro da prošetam kejom pored Dunava i udahnem miris reke. Kad sam stigao do keja, na suprotnoj strani obale primetio sam jedan grafit koji se možda nalazio tu i godinama, ali tek sad je u mom svetu dobio na značaju i pobudio snažnu pažnju. Seo sam na obližnju klupu i posmatrao grafit. Pisalo je: *Ti i ja - 3 metra iznad neba.* Kasnije sam saznao da je to naziv jednog romana italijanskog pisca Frederika Moče, ali to nije bilo toliko ni bitno.

Prepostavljam da je neki nepoznati umetnik jednom u vremenu to napisao vođen trenutkom ljubavnog poleta oživljenog kroz stranice knjige, a prepoznatog na stranica sopstvenog života. Ko je taj nepoznati umetnik, nepoznati pobratim u istovetnom osećaju ljubavne stihije: ne znam. Ono što znam je da me je taj grafit u tom trenutku jednostavno hipnotisao, bez reči, bez pogovora, i kroz njega je ta osoba otkrila nešto što je već postojalo, doduše nevidljivo u nekom svetu iza našeg, već hiljadama godina i tražilo nečiju ruku da ga učini vidljivim i bude putokaz i nadahnuće svima...negde, mnogo mnogo ranije...i sad je dodirnulo mene. Dotaklo je zajednički ključ koji na istovetan način otključava posebnu ljubavnu storiju. Nebo je bezgranično i njegovo plaventilo može biti sasvim fino utočište za poetične visine ljubavi oslikane kroz zvezde, kišu i prolećnu dugu. Razuveriti nas da nema granica je sasvim dovoljno. Ali ovde je Ona

otišla iznad toga: nema više ni vremena, ni boje, ni reči, ni prostora: samo dve duše koje plutaju u vanvremenskom ljubavnom zanosu. Knjigu nisam čitao. Zašto? Plašio sam se da njen sadržaj "ne ubije" veličanstvenost naslova koji je svom energijom pulsirao u meni. Neka bude samo naslov, naslov je sa svim dovoljan. Par reči nekad govore više od hiljadu rečenica.

Kad sam pogledao na sat, shvatio sam da već dobrih 45 minuta sedim tako nepomično i očima upijam grafit. Osmotrio sam zatim obližnje ribolovce kako poput guštera upijaju zrake jesenjeg sunca čekajući trzaće štapa da oživi adrenalin i produbi njihovu neizvesnost o veličini ulova zarad kojeg su došli. Pokušao sam da ustaniem, ali leva noga mi je utrnula, pa sam bio prinuđen da odsedim još koji minut, dok mi krv ponovo ne procirkuliše.

"Jel' ima ulova", pitao sam jednog starijeg pecaroša, po svoj prilici sa dugogodišnjim ribolovačkim stažom.

"A grizu tu i tamo, ali ...slabo je to..." odgovori mi svojim bačvanskim akcentom.

"Pa biće, valjda - dug je dan", nadovezah se.

"Nadam se sinko, nadam se..." , reče nekako obeshrabreno.

"Hoćeš li i ti nešto loviti" , priupita posmatrajući me " ili se samo spremаш i razrađuješ strategiju"

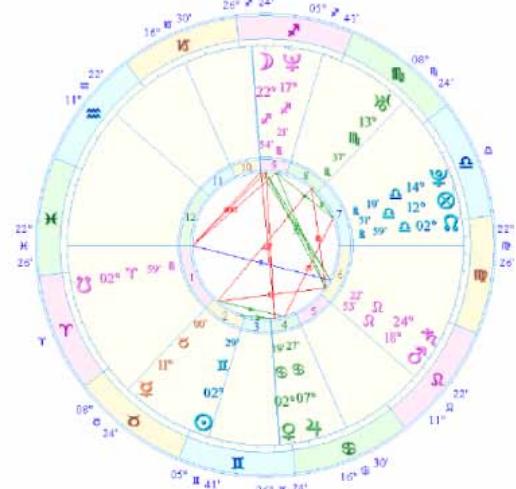
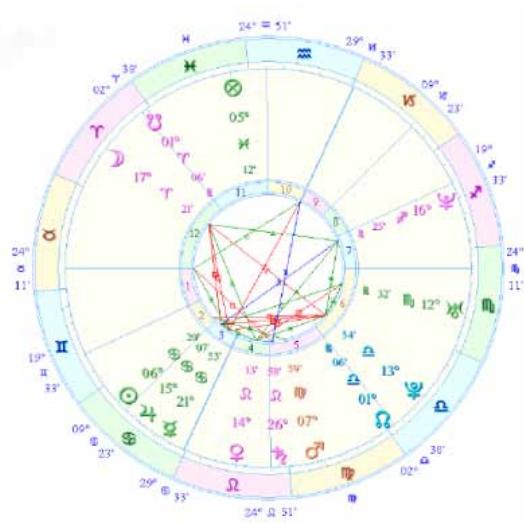
"Ne, ja sam pacifista u svakom pogledu" rekoh, a on se nasmeši.

Dok sam još koji trenutak posmatrao Dunav, razmišljaо sam kako bih voleo da jednoga dana - kad već zadem u godine - imam svoju jahtu i otisnem se negde na more: pisao bih prozu, poeziju, memoare...svaki dan pio kvalitetno vino, posmatrao izlaske i zalaške sunca, boemisao, a i da imam mnoštvo ljubavnica - ne bi se bunio. Jednostavno rečeno: okretao se zajedno sa Zemljom na način koji mi je rođenjem već predodređen. U povratku sam se našao sa mojim dobrim prijateljem, gde smo u jednom od obližnjih kafića u centru grada divanili dobroih sat vremena, zatim se oprostio se s njim i krenuo dalje svojim putem...

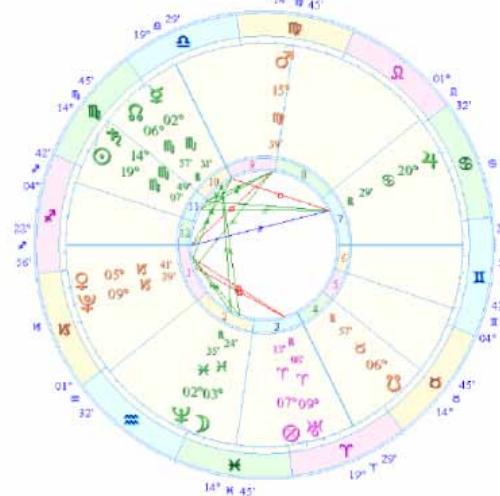
Komentar na sliku

Maxim

NATAL-CHART

s. progresije**slika neba**

NATAL-CHART

Pa, u ovom slučaju nećemo mnogo filozofirati i analizirati. Ljubavna situacija je već dosta razrađena kroz predhodnu sliku (*Ona*). Jasno je da imamo posla sa neptunalijama, mesečevog tipa, uz venerijansku umešnost... *Ti i ja - tri metra iznad neba* - negde već mora da je zapisano. Zar ne? Tražimo taj ključ. Neko anoniman (*Neptun*) je zapisao (Strelac tj. Jupiter kao treća kuća (pisanje) od natusove 7. dok se sama anonimnost i tajna svake vrste promalja kroz oblast natusove 9. kuće) jednu idealistično-ljubavnu poruku (Jupiter konjunkcija sa Venerom u kojoj uzgred i živi Merkur - *kao pismo ljubavno*, ali

i kao vladar 7. kuće), i time je učinio vidljivom natusu, koji je primećuje baš pored reke, odnosno vode (Rak, Mesec u 9. kući) i ta "daljina" poruke pobuđuje i njegov ljubavni ideal, ljubavni zanos (prikazan kroz Meseca kao vladara 5. kuće i Neptuna u 9. kući). Dakle, natal nudi mogućnost, a pošto smo već u progresijama zapazili da postoji vreme jednog ljubavnog kruženja, tj. cirkulacija te emotivne topline kroz vatreni trigon *Meseca- Venere - Neptuna*, i time dosta snažna predispozicija za spuštanje njihovih slika na zemlju u datom periodu na mnoge načine, nećemo se mnogo zadržavati u toj sferi, već

ćemo samo uočiti taj vremenski momenat koji je omogućio kontakt sa ovom slikom kroz tranzite....

Tranzitni Neptun, koji uglavnom kao daleka planeta ukazuje na sveopštu, mundenu sliku te širi opseg događaja vremenski i prostorno (sto znači da će masa ljudi primetiti ovaj natpis kako u prošlom, tako i budućem vremenu), našao se taj dan u konjunkciji sa tranzitnim Mesecom u Ribama (*natalno se njihov tranzitni kontakt našao u natusovoj 12. kući, te situacija zadobija jedan nadrealističan efekat, umetnički, poetičan, kontemplativan ..ali i nepoznat, istovremeno blizak i udaljen....*), odakle zajedno prave egzaktni trigon sa natusovom natalnom Venerom na 2. stepenu Raka te se taj događaj s jedne strane intimizira u natusu, pobuduje u njemu jedan prepoznatljiv osećaj kroz ljubavnu sekvencu koju na njegovom ličnom nivou nosi njegova natalna Venera. Tranzitni Merkur na 2. stepenu Škorpiona se takođe našao u egzaktnom trigonskom odnosu sa natalnom Venerom, što mu je omogućilo da se posredno izrazi preko nje (s obzirom da na natalnom nivou živi u njoj - *dakle, sad celokupnom prizoru daje pismenu formu*) dok to dodatno pospešuje i tranzitni dodir sekstilom. Trigonski je tranzitni Merkur povezan i sa Mesecom i Neptunom, dok se na natalnom nivou nalazi u natusovoj 7. kući, komjom takođe i vlada (dakle, poruku piše neko drugi, nepoznat, a kako vlada i natusovom 3. kućom - natus je taj koji to čita).

Ono što još dodatno možemo zapaziti je i da se tranzitna Venera nalazi u znaku Jarma (*dakle, imamo jednu grafitnu umetnost, ili grafit ljubavne sadržine*) dok je natalno smeštena u Lavu, tik pored Saturna, te je njegovo učešće primetno u oba slučaja. Na tom

nivou vidimo njenu ponovnu, latentu povezanost sa Merkurom (on u Škorpionu, pa isto kroz Marsa natalno oživljava u Lavu, odakle su zajedno trigonom povezani sa Mesecom i Neptunom te je to već sasvim dovoljno za opis jednog ovakovog prizora. Dakle, na tri metra iznad neba - *Mesec 3. stepena (3 metra) od znaka Vodolije (nebo)*...nalazi se sve potrebno za ovaj nebeski prizor...

*

Mala priča o Mališi - uvod u Oktobar -

"Pa prizori se javljaju sami od sebe i na mnogo jezika govore u pravom trenutku, ništa nije slučajno, zar ne?" , konstatovala je gospođa.

I onda, u jednom momentu neočekivano se ču glas one devojke, sećate se, one devojke sa početka što je rekla da je svaki mesec glasnik posebne lepote godine. Sledila je, slušala, i nije baš učestvovala u komentaranju, sve do sad kad upita:

"Ipak, još nismo saznali jednu bitnu stvar, a radi koje smo se i upustili u ovu slikevitu avanturu. Zašto je oktobar najlepši mesec?".

Ta devojka se zvala Nastasja. Bila je upravo vesnica oktobarske kiše, s obzirom da je njenu rosu ponela prvim udahom u cik zore. Uglavnom je slušala, zapažala, upijala priču i progovarala samo onda kad je osećala da treba (i uveka pogađala u centar) i ponekad bi se onako, lagano ali iskreno smešila na komentare gospode i ispadne Njegovih ludosti. On je imao posebno lepo mišljenje o njoj - još s početka, a naročito se učvrstilo

kasnije usled prizora koji mu se odigrao pred očima i upio u dušu a kome je ona svedočila.

Znamo s početka da je Njegovu družbu činilo devetoro mačića. Ali brojčani sadražaj one pletene korpe u kojoj ih je preneo preko kućnog praga, bio je za jednu cifru jači. U njemu se među svim belim, šarenim i sivim nalazilo i jedno crno klupko. Crno kao ugarač: zapravo i crnje od toga. Činilo se kao da se priroda poigrala otcepicivši jedan mali delić neba u prerijskoj noći bez mesečine, i zatim ga ukrasila sa dva požutela bisera sa tankom elipsastom crnom crtom na sredini. To deseto mače je bilo sitnije, žgoljavije a nekad, kad bi ga čovek osmotrio pod određenim uglom, izgledalo je skoro duplo manje rastom od ostalih mačića. Sa pravom ga je nazvao Mališa..... Ono po čemu se Mališa izdvajao od drugih mačića, sem svoje veličine, bila je i agresivnost. Nikome nije dozvolilo da mu se mnogo približi, niti da ga pomiluje. Da li mu je to bilo urođeno ili ne, On nije znao. Ipak, seća se da su ga još u početku ostali mačići ignorisali i držali na rastojanju u svojim mačijim nestašlucima i igrarijama, dok bi deca iz obližnjeg komšiluka dolazeći ponekad u dvorište da se igraju s mačićima, da ih maze i hrane, bila tu za sve sem za Mališu. E sad, možda i životinje kao i ljudi drže do svog dostojanstva i pamte stvari, možda i ne, ali jednog dana čuvši mačiji metež i glasovito mjaukanje,izašao je u dvorište i tad video Mališu kako se nakostrušen bori sa jednim drugim mačićem. Varnice su sevale iz svake njegove naokstrušene crne dlake. Kao da je u tom trenutku iskočio iz koloseka. Od tad nijedno od preostalih devetoro mačića nije izbeglo da se bar jedanput uhvati u koštac s njime. Nekad su dvoje, čak i troje nasrtali na njega, a jednom su ga toliko izgrebali da je

On morao da ga dovede do veterinara. A Mališa posle toga kao da je bio još drčniji i inatniji u svojim nastojanjima da zarije kandže u svaku priliku koja bi mu se približila i nikome nije dozvoljavao čak ni da ga pomiluje. Čim bi video obrise nečije ruke zauzimao je stav, znate već onaj mačiji : " povuci se, ako ti koža nije željna kaligraforskog umeća mojih kandži.." . jednom je toliko izgrebao komšinicu po rukama da je njen muž hteo da ga tuži. Čak i On, kad bi ga hranio, samo bi mu sipao mleko i obrok u njegovu zdelu, i išao dalje...Mališa ga je držao na distanci. I tako se odmotavalо klupko njegovog mačijeg života sve dok jednog dana nije nestao. Samo tako. Tog prolećnog poslepodneva pokušavao je da se na zelenom travnjaku dvorišta prikrade vrapcima i da razvije svoju urođenu veštinku lova. Nije mu baš uspevalo, ali bilo je zanimljivo posmatrati ga u toj igri. I onda, u jednom tenutku je preskočio živicu, skotrljao se u susedno dvorište, i to je bio poslednji put da ga je On video. Pitao je komšije za njega, decu iz komšiluka, dao oglas, lepio plakate, očekivao ga svakog dana aliništa. Kao da je u zemlju Mališa propao. Ipak, ono što je bilo posebno čudno u čitavom događaju vezanom za tu mačku, bili su tiki jecaji tuge koje je On ispuštao jedne noći u svom krevetu, a jedini svedok tog prizora bila je mesečina - i to po četvri put: prvi put kad se rodio, drugi put kad mu je umrla majka, treći kad mu je žena napustila svet, i sad kad je Mališa otišao u nepovrat. Možemo se sad pitati zbog čega ga je toliko rastužio Mališin nestanak i kakve veze Nastasja ima s tim. Pa, dešava se ponekad da susret dva bića objedini prizor ili sliku koja se razlije u večnosti - istoj onoj iz koje dolazimo i ka kojoj se vraćamo i služi nam kao podsetnik.

Tog dana njegovog podsećanja, pre no što će početi sa časovima, sišao je sa sprata u prizemlje svoje kuće, ušao u kuhinju i pristavio vodu za kafu. Učenici su već znali, bio on tu ili ne - ulazna vrata su u 17h bila otvorena i oni su se već sasvim po navici samo uspinjali uz stepenice na sprat do učionice. Čuo ih je već kao dolaze dok je uživao u kafi na par trenutaka, i gledao kroz prozor. Nastasja je jedno vreme uvek kasnila nekih 10-15 minuta, na šta On nije posebno obraćao pažnju s obzirom da ljudi već imaju svoje obaveze, poslove, probleme.....I onda, kad je već bio pri kraju svog užitka i spremao se za susret sa nebeskim konstelacijama, kroz prozor je ugledao Nastasju kako se približava ka kapiji i ulazi u dvorište. Hodala je sigurno i lagano, i činilo se kao da je zemlja krojena za njene stope. U jednom trenutku je zastala, lagano se nasmešila gledajući ka tlu zbog nečega. Zatim se sagnula. I onda je video nešto što ga je potpuno iznenadilo, verovatno više od bilo čega u životu. Isto ono mače, onaj Mališa koji je grebao sve, ujedao... bio neprikosnoveni buntovnik životinjskog sveta, lagano je trčao ka njoj, mjaučući tako tiho i nežno kao ni jedno mače... Nastaja ga je uzela u naručje i nežnim pokretima milovala po glavi. Oči tog mačeta u tom trenutku nisu mogle da odaju ništa drugo do odraz jednog nejakog i tužnog bića, i nadasve, uprkos fa-

sadi nedodirljivosti i okrutnosti, bića želnog ljubavi, istinske topline i dodira drugog bića. Potpuno joj se predao i umilno preo. Zatim ga je nakon nekog vremena spustila na zemlju, izvadila jedan manji biskvit i dala mu.

Mališa je zagrizao biskvit i otišao u svoj kutak kuće. Ono što je verovatno instinkтивno osetio u njoj bio je izraz jedne bezuslovne ljubavi koju je Nastasja nosila sa sobom (iako se to ni kod nje na prvi pogled nije primećivalo) i što je bilo mnogo više od praznog keženja drugih, ili prolaznog osećaja samilosti prema nejakim životinjama koji bi im se tad javljao. Mališa je znao da ga ona neće povrediti ili uputiti potcenjivačke poglede. Njega je taj prizor potsetio na nešto što je već znao, i što se s vremenom na vreme odmotavalo niz sekvence života, pripremajući mu kolevku za večni počinak. U Nastasji je uvek imao to potsećanje, iako joj nikad nije rekao za tu scenu, baš zato što se rodila u tajnosti i to zahvaljući svom, sad već izgubljenom mačetu. Zato je upamlio njeno ime i voleo je više od drugih učenica, pa čak i od gospode. Isto kao što je malo crno mače, ipak, za dlaku voleo više od ostalih.

"Izvinjavam se Nastasja", reče zamisljeno, posmatrajući je Mališinim pogledom.

"Upravo krećemo na sledeću sliku..."

*Logika i propovedi ne ubedjuju nikad -
vлага noći prodire dublje u moju dušu!
Jedan tren i jedna kapljica sređuju mi misli
Verujem da će nakvašeno bušenje postati
ljubavnicima i svetiljkama
I da je sažetak sažetaka hrana
muškarca i žene
A njegov vrh, i cvet na njemu, osećanje
koje gaje jedno prema drugome.
A oni će se bezgranično granati iz tog sa-
znanja dok ono ne postane sveopšte
I dok jednom sve nas ne ushiti...*

Slika X**OKTOBAR - LEPOTA I TUGA****Dan X**

Tog oktobarskog popodneva sedeli smo u novosadskom kafeu *Nublue*, Anastazija i ja, uživajući u prijatnoj atmosferi. Oduvek sam voleo sam to mesto, ne samo zato što mi je ambijent izuzetno prijaо, već i što bi, s obzirom da je u pitanju kafe knjižara, ponekad mogao da izaberem i kupim neku zanimljivu knjigu iz oblasti koje me interesuje, i uz kafu, kapućino ili konjak, sve u zavisnosti od toga šta bi mi tad imponovalo, proći-

tam skoro 30-40 strana uz povremene kratke pauze koje su se uglavnom sastojale iz letimičnog pogleda na neku zgodnu devojku, ili jednostavnih muzičkih predaha. Osećao sam se prijatno i lagodno, a mogu slobodno i da tvrdim da ni na jednom drugom mestu nisam pio lepuš i ukusniju tursku kafu. Mrzeo sam one kafee u centru grada, a po kojima je Novi Sad izuzetno poznat, gde se gomila gotovana i fensi devojaka okuplja uglavnom da ubijaju dosadu i monotoniju života posmatrajući prolaznike i vodeći sve one šuplje, trivijalne i zaglupljujuće svakodnevne razgovore. No, sve to na stranu. Posmatrao sam Anastaziju dok smo divanili o onim običnim, a nama svakako značajnim stvarima, a koje, ako ih uzmemo ozbiljne, zapravo i čine podlogu za celokupnu filozfiju koju razvijamo kroz život: filozofiju odrastanja, detinjstva, školanja, prvih simpatija i ljubavi... Naslućivao sam sve više i jasnije lepotu na njoj i to ne onu koja postoji za svakoga, već kao nešto što je postojalo samo za mene. Pobuđivala je u meni otvorenost i iskrenost, kao i želju da pričam o sebi (iako to nikad nisam voleo), a istovremeno sam došao do saznanja da počinjem sa otkopavanjem onog davno zapanog osećaja ustreptalosti, što je bio prvi nagoveštaj ukaza da samoća nekad može i da zaboli.

Postajao sam sve svesniji da će se uskoro naći na raskršću i da će morati napraviti jedan iskorak, a koji nije bio ni najmanje jednostavan, bar meni, jer je zahtevaо dramatične promene, a ja sam navikao na jedan način života - isusviše sam vremenom navikao na sebe. Mislim da sam u tome donekle postao sebičan. A sad, upoznajući nju, započeo je jedan proces ljuštenja slojeva, odbacivanja stare zmijske kože - deo po deo, i da se, bez

obzira na toplinu emocija koje su povele da naviru, pojavio i jedan unutrašnji raskol koji mi je onemogućavao da se osećam sabarano u pojedinim trenucima. Saznao sam da je relativno mlada ušla u brak, odmah nakon što je diplomirala sa 27 godina, a jedan od razloga je i bio taj što je ostala u drugom stanju. Sa 24 godine je upoznala njenog, sada već bivšeg muža. Bio je stariji od nje pet godina, izrazito komunikatovan, nasmejan, vendar, poprilično sangvinične prirode. Radio je u jednoj turističkoj agenciji i vremenom je došao do mesta direktora. Poticao je iz imućne porodice, što znači da nije nešto mnogo oskudevao u životu i uglavnom sve što je poželeo dobijao je na tacni. Ispovedila se Anastazija da je to bila jedna velika ljubav, koja je ipak vremenom počela da se stišava i njenu slast zamenjuje ukus ljubavne gorčine nastale usled otkrića da je njen muž zapravo pritajeni ženskaroš, koji je sve vreme bio spreman da podviri pod svaku sukњu koja mu se upriliči. Ta njegova navika, ili pre da kažemo strast, je naravno uzela i danak po njihov brak. Dovela je do brakolomstva.

Međutim, možda bi on i nastavio da švrlja krišom da se jednom prilikom nije upustio u tajnu, izuzetno strastvenu vezu sa jednom mlađom devojkom zbog koje je izgubio glavu, a koja mu je uzgred rečeno, kasnije nakon što se razveo od Anastazije, kao novopečena mlada odmah sa bračnog oltara značajno počela da olakšava teret koji je činio svežanj njegovih zelenih prijatelja. U početku Anastazija s njim uopšte nije kontaktirala, i verovatno ga ne bi nikad ni pogledala više usled bola koji joj je naneo da nije bilo Teodore. Ona je zapravo predstavljala sponu njihovg kontakta, i od pre nekih godinu dana njihov odnos se normalizovao

prevashodno zbog nje, u smislu da su počeli da pričaju iako su živeli zasebnim životima. Starateljstvo nad Teodorom je posle razveda, naravno, preuzeila Anastazija, ali on je dolazio i imao pravo da posećuje dete, vodi je vikendom u šetnju, na kolače, kod sebe.... Pričala mi je još mnogo stvari, ali iznositi ih sad, bilo bi već isuviše. Dovoljno je zaustaviti se na neophodnim pojedinostima. Kad smo izašili smo iz kafea, uputili smo se ka parku.

Lagano smo hodali. Naši koraci su bezmalo bili usaglašeni sa svim onim skrivenim sećanjima koje je pokupilo jesenje lišće i kao neizrečenu tajnu ih ponelo u nepovrat. Jedan mladi par, verovatno srednjoškolci, sedeо je na klupi i nevešto savlađivao pravila igre zaljubljenih, dok su vremešni deka - u sakou od tvida i fino izglađanim cipelama, i baka - sa uredno održavanom frizurom i neugaslim delićima ženstvenosti koji su se još uvek nazirali u njenim pokretima i hodu, na potpuno drugom kraju života, ruku pod ruku, po ko zna koji put hodali tom istom stazom i dozivali ista sećanja iz mладости rane. Još jedan put....i još jedan put....za svaki slučaj, jer sutra....ko zna...sutra.....ko zna. Deca su trčkarala na travnatom delu parka obuzeta svojim dečijim magnolijama i nisu, kao ni njihovi roditelji obuzeti srećom što ih imaju, obraćala pažnju na boje koje su se razlivale nebom usled sunčevog dnevnog oprosta.

"Znaš li da je oktobar najlepši mesec?" priupita me pomalo zamišljena u jednom trenutku.

"Ne znam, zašto" , odgovorih.

"Zato što jedino tad lepota i tuga drže jedno drugo za ruku. I kroz tu čar spojenošti daruju prizore koji su sposobni da nas

ubede, da jedan momenat lepote što otključava dveri srca nije ništa vredan, ako istovremeno ne ukrade i jednu suzu spremnu da poteke kad te sreće više ne bude bilo."

Te reči koje su izašle u tom trenutku iz njenih usta i jos sveže priupite na njenim usnama, bile su toliko poetične i istinite da nisam znao šta da kažem. Jednostavno su dale pečat ovom trenutku. Pečat lepote vremenu koje prolazi i života koji je spreman na određeno vreme da se umiri, da zgasne, i prepusti se potpuno onom što nosi novembarska smrt.

"Da li si čuo za Platonov mit o prvobitnim ljudima ? " , upita istovremeno pokazujući na praznu klupu tik pored jezere gde bi mogli sesti.

"Moguće, podseti me" , rekoh

"Setila sam se tog mita sad kad sam videla ovoj prelepi stari par. Jednostavno me podsetio. Ti ljudi su bili obli, leđa i bokovi su im činili krug, i imali su četiri ruke i četiri noge. Oni su u sebi otelovljivali i muškarca i ženu zajedno. Stoga je njihova moć bila ogromna, ali su i želje njihovog srca bili velike, pa stoga napadoše bogove. Bogovi nisu mogli dopustiti da takva okolost prođe nekažnjeno, te ih presekoše na pola i razdvojiše jednu polovinu od druge. Od tog doba svako od nas žudi da se sjedini sa drugom polovinom, i onda kad je jednom pronađena, njezin ponovni gubitak znači reprizu muke prvobitnog razdvajanja. U tom trenutku, sigurno ne slučajno, jezerom se pojaviše dva labuda. Nisam mogao a da ne pomislim na Čajkovskog.

*Sunce je slobodno da uspokoji vlat trave,
A zvezda Severnjača ukaže prvac
mornaru u noći
Kad se okreneš i pogledaš,
Videćeš i nju kako стоји udaljena na samo
dva metra - dva metra beskonačnosti*

Slika XI

ALUZIJE - BLIZINA UDALJENOSTI

Dan X

Život je misterija. Zagonetka. Rubikonova kocka. Tačka. Teško da će ikad moći da ga razaznam i shvatim na drugi način. Nekad, naizgled prosta, spontana sekvenca ljudskog života otisnuta na svoj put u jednom momentu se nađe pred raskršćem, i onda tu stojiš. Sitacija u mnogome podseća na bajke drevnih naroda gde se glavni junak u jednom trenutku, krenuo u veoma bitnu misiju, nađe pred zlim čarobnjakom koji mu postavlja pitanje: naizgled nerešivu zagonetku. Naravno, da bi naš junak dobio ključ koji otvara bravu kovčega u kome se nalazi blago (a možda se i ne nalazi) on mora da odgovori tačno na postavljenou pitanje ili mu, u suprotnom, ako da pogrešan odgovor, ode glava. Neka jezovita neizvesnost bitiše u svemu. Tako vidiš da, ma koliko osećao bliskost sa

drugom osobom, i prepoznavao neke svoje male mane i vrline u njoj, bez kojih možda ne bi bio to što jesи, da tu postoji neka barijera. Kojekav zid, koji ti čak nisi ni gradio, sazdan na nemogućnostima, neizvesnostima, malteru sudbinskih okolnosti koji je još od rođenja učvršćivao cigle jednu na drugu i kad shvatiš da si jako blizu njega, naravno u početku prvo buljiš, odmaraš oči, kontempliraš na njegovim bojama, dok se slika ne fokusira, i tad nastaje problem. Odjednom se stvorio tu. I upravo tih 10, 20 ili 30 cm debjline zida, te veštačke tvorenime, sad te dele od prisustva drage osobe. Čujete se, skoro da možete osetiti disanje jedno drugog, ali među vama se sad stvorio zid.

Nisam dovodio u pitanje moja osećanja prema Anastaziji, čak šta više to su bila osećanja koja su počela da vaskrsavaju jedan bitan deo mog bića, i ne želim sad da ih izneverim. Uopšte mi nije mi smetalo to što ima kćerku, što je razvedena, čak šta više Teodora mi je bila izuzetno simpatično i draga dete. Ali spotičuće okolnosti su se javljale u drugim oblicima.

S jedne strane, tu je bio njen bivši muž pa sam znao da će dugo postojati jedan triangel, dok god Teodora ne odraste. Jednostavno na neki način mi je to izuzetno smetalo, ta njegova pojava, iako ga nisam ni poznavao. Nisam znao šta da mislim, neka strepnja se javljala u meni. Kad sam zadnji put bio sa Anastazijom nisam nešto mnogo pričao i ponašao sam se dosta čudno, i u neku ruku odbojno (zašto, to ni sam ne znam, valjda instinkтивно) neka nelagodnost počela je da bitiše u meni i da mi ne da mira. S druge strane, znao sam da je meni kao osobi uvek bilo teško da uspostavim jednu dugotrajnu, stabilnu vezu, pre bi rekao ostvarim dubo-

ku intimnost s nekim, i da su sve bile nekako leteće, tajne ili blic veze za koje sam već unapred znao da neće dodirnuti moju unutrašnjost, da se voda neće mnogo zatalasati, i da se svetovi neće produbiti već ostati uglavnom na površini. Kad bi osetio da postoji mogućnost za potpuno odbacivanje oklopa - bežao sam. Mislim da sam tad bežao od sebe, a prvi put sam "pobegao" još u ranom detinjstvu kad me je jedna devojčica, sa kojom sam se povremeno igrao jer je bila kćer prijatelja mojih roditelja, poljubila u obraz.

Tad je nastala čitava smejada među našim roditeljima kad je izustila: "ja vojim Maksima." Od onda se više nisam igrao s njom. Bio sam im dosta čudan. S treće strane, da čitava stvar bude još gora, uz sve to znao sam i da moji mogu da mi budu psihički na teretu ako ozbiljno uđem u tako nešto: njihova slika o deci je bila uramljenja konvencionalnim okvirom, veoma učestalim za ove prostore: dakle, smatrali su da se treba oženiti - naravno, ne ženom sa detetom, već "slobodnom" devojkom - imati svoju porodicu, imati "svoju" decu. Čak iako nisu mnogo pričali konkretno o tome, ipak zahvaljujući učestalim prinovama u susedstvu, koje su po mom viđenu više nosile takmičarsku crtu da se ne zaostaje sa izbacivanjem malih plavih patlidžana, to se osećalo u njihovom govoru. Jednostavno smarali su me tim, kao i svim onim ostalim stvarima kojima se pothranjuju skučene roditeljske fantazije. Zaista sam voleo Anastaziju i osećao sam da gaji privrženost prema meni, ali više ni sam nisam bio u ništa siguran. Nalazio sam se u nekoj izmaglici, besomučnom stanju pada, blata u koje tonem. Osećao sam kako psihički čvor steže moje biće, i kako se unutar mene bore mnoge ličnosti koje su vremenom sazidale

svoje carstvo. Za vikend sam, u tom već poprilično šizofreničnom stanju, otišao do mójih jer sam želeo da pokupim neke stvari na tavanu. I ko za inat baš se tog vikenda jedan idot iz komšiluka ženio: kažem idiot jer me je njegovo spontano idiotisanje pratilo čitavog života. U njemu je živeo jedan vid luvkavog poltronisanja udružen sa prikrivenim bezobrazlukom.

Još u osnovnoj školi se isticao i iritirao nas ostale sa svojim uspesima, jer je služio kao primer drugima u očima naših roditelja. Te su roditelji stalno ponavljali: "Vidiš kako Stefan dobro uči, dobio je i ove godine nagradu za skroz odličan uspeh i kako se fino ophodi prema starijima", malo kasnije u mladalačkom dobu: "Vidiš kako je Stefan našao finu devojku i od vas prvi polagao vozački ispit", a ja sam naravno tad bio bez devojke, a i nisam imao neku veliku motivaciju za automobilima, pa sam ponovo ispao neambiciozni marginalac. Još je taj dasa u toku života napravio nekoliko trijumfa koji su *dokrajčili* nas ostale, generacijske vršnjake... No ovog puta je postao majstor svog zanata, i ako je nekad postojala ironija u istoriji čovečanstva, onda se nazirala u ovom trenutku. Dok su roditelji posmatrali svatove na ulici čulo se s njihove strane: "Vidi ovog Stefana idiota, raskinuo sa onako lepom i dobrom devojkom i uzeo raspuštenicu sa detetom koje nije njegovo... Ma budala...čujem da ga se odreklo pola rodbine..

Bravo Stefane! Na zadnjih par metra od cilja oduzeo si mi Štafetu mladosti. Stvar je bila u tome što je meni zaista malo falilo da upadnem u psihički raskol.

Nekad je bila dovoljna i mala sitnica. Muka mi je bila od njih: muka mi je bila od tog lika i njegove seljačke svadbe: muka mi je

bilo od ljudskog licemerja i od svih tih stvorenja koja sebe nazivaju ljudima, a još uvek zabađaju nos tamo gde mu nije mesto i obeduju za trpezom Darwinovih majmuna: muka mi je bila i od zemlje u kojoj živim, sa čitavom istorijom primitivizma koju je nosila sa sobom: muka mi je bila i od periferije kosmosa u kojoj egzistiram. Tako nihilističan, pesimističan, depresivan i još uz sve to podstaknut svežim naletom besa, skotrljaо sam se do obližnjeg diskonta i kupio litru konjaka. "Biće dovoljno za ovaj vikend", pomislih "pola litre kao lek danas, pola litre kao sedativ sutra. Samo za preživljavanje. *Man vs Wild.*" . U čitavoj toj gorčini nazirao sam neku ironičnu budalastinu i tad, ni sam ne znam zašto, a ni kako, na usnama mi se prelomio blagi osmeh....

Retko kad sam išao na tavan. Doduše nije tu imalo šta da se vidi, a svakako nije bilo ni mesto za rekreaciju. Kad sam podrobnije bacio pogled oko sebe, video sam pravo malo kraljevstvo stvari i kutija, i slika i knjiga... i kako to obično biva, kad kreneš u potragu za nečim, što je u mom slučaju bila...zapravo, sad se i ne sećam radi čega sam otišao tad u potkrovje...pažnju ti odvuče najmanje još dve-tri usputne stvari. Ono što je meni u tom trenutku privuklo pažnju bila je jedna drvena kutija, koja se nalazila se priklještena između starih goblena (onih sa teškim ramom) i sanduka u kome su se nalazile svakojake đakonije. Kutija je imala jako lepe gravure popunjene sa srebrenkastim sjajem, nitima, i činilo mi se da sam, kroz trenutni *de ža vu*, tu istu kutiju već video negde ranije - ali se ne sećam gde. Nekako sam je izvukao i odneo do malog stočića na koji sam seo. Kad sam htio da je otvorim, primetio sam da je zaključana. Pogledao sam oko nje da se negde ne nalazi ključ, pa se vratio na mesto gde sam

je našao razgledajući okolo, ali od ključa ni traga ni glasa. I šta sad. Da otključavam brave pomoću žice nisam umeo, i jedino što mi je preostajalo je da nađem neki kalauz, neku šipku i da je nasilno otvorim, jer iako ne spadam u onu kategoriju radoznalih bića koja svugde moraju da guraju nos, baš me živo zanimalo šta se nalazi unutar ove drvene kutije koju sam držao u rukama. Ugledao sam čelični šipku položenu pored stare limene peći, uzeo je, našao podesan ugao na kutiji, i nakon nekoliko minuta naprezanja poklopac puče. Ono što sam ugledao u tom trenutku bilo je, ne samo iznenadujuće, već je i pelenilo jednom dozom uzbuđenja udruženog sa strahom, kao i lepotom koju izaziva glasnik smrti obelodanjen u vidu revolvera.

Nikada nisam bio ljubitelj oružija, čak i kad sam bio u vojsci mrzelo me je da nosim te puške, da ih čistim, rasklapam - isto kao i pištolje, i ostala oružana sranja. Jedino oružje kojem sam se potajno divio dugi niz godina bili su mačevi. Međutim, ovaj stari model revolvera, jednostavno rečeno, bio je predivan. Setio sam se sad odakle je! Moj deda koji se onomad borio u 2 svetskom ratu, imao je jednu mali kolekciju pištolja, ako 4-5 pištolja možemo i nazvati kolekcijom, i jednom prilikom mi je pokazao. Za ovaj isti revolver, koji držim u ruci, pričao je kako ga je dobio od jednog saveznaka na poklon - ne znam da li je bio Englez ili Amerikanac - zato što mu je jednom prilikom spasio život. I često se hvalio istim ovim revolverom... Deda mi je preminuo pre par godina a za njim i baba, i njihovo vlasništvo je razdeljeno među decom. Stoga verujem da je nekim slučajem baš mog oca zapala ova kutija, iako on nikad nije voleo oružje niti mu je to nešto značilo, i stoga je verovatno završila ovde gde jeste: na tava-

nu. Bio je to jako lep pištolj velične nekih 30 cm, metalik boje sa drvenom drškom, u njegov doboš (detalj koji mu je davao posebnu čar) je stajalo 6 metaka, a na prostoru između završetka drške i okidača bilo je izgravirano *Enfield N0. 2* grb i 1932. Kasnije sam saznao da je taj model revolvera zapravo engleske proizvodnje kalibra 9.65 mm i da se uveliko koristio za vreme Drugog svetskog rata, ali i kasnijih kolonijalnih konflikata u koje je bila umešana britanska vlast, kao i za vreme rata u Koreji. Iznenada sam osetio prliv uzbudjenja i trzavice koju čovek oseća u pojedinim trenucima zajedno sa blagim trenjem u stomaku, dok sam ga u svoj svojoj uobrazilji prislonio uz slepoočnicu, zavrteo bure (u kome ipak nije bilo metaka) i povukao okidač. Čulo se klik...stojim na raskrsnici sveda, na i mestu gde se putevi ukrštaju a ta cev, metak i okidač su sveto trojstvo koje uvodi u sferu beskonačnog... Dobrih pola sata sam se naslađivao tom igrom, i uvek iznova doživljavao ekstatična uzbuđenja o kojima nisam sanjao ni u najluđim snovima. Nakon toga odložio sam pištolj u kutiju, vratio na mesto gde je stajala, i pomislio kako bi bilo dobro da jednog dana pokušam da nabavim metke za isti, makar jedan, da se nađe za svaki slučaj ako se ikad budem našao u bezizlaznom škripcu. Zatim sam primetio jednu kutiju sa knjigama. Bile su to sve one lektire i knjige koje sam čitao u osnovnoj skoli: kompleti pripovedaka, basni, priča, nekoliko romana... I tad ugledah jednu, jednu kompilaciju basni koju sam jako voleo, čak sam i spavao sa tom knjigom. Na naslovnoj stranije bila slika psića, malog psetanca kako leži i posmatra svojim crnim okicama čitača. Otvorih je, i na strani 39. uočih naslov koji dodirnu najintimnije kutke mog srca, a naslov je glasio "Lav i psetance" napisao L. N. Tolstoj...

Dajem ti svoju ruku,
 Dajem ti svoju ljubav daleko vredniju
 od novca!
 Dajem ti sebe pre svih propovedi ili zakona:
 Hočeš mi dati sebe?
 Hočeš li putovati sa mnom?
 Hoćemo li se držati jedno drugoga
 do samog kraja?

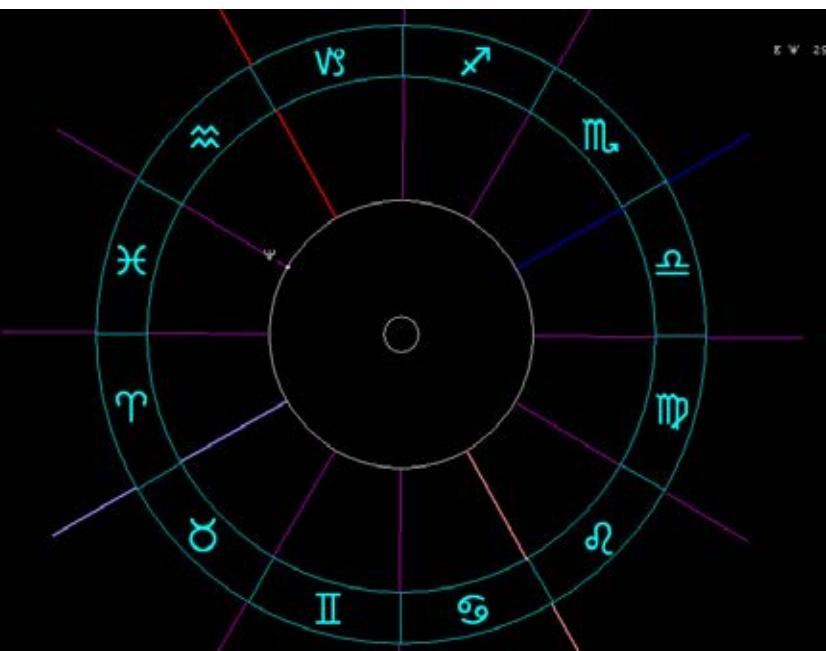
Slika XII ANASTAZIJA

ULondonu početkom 20. veka dopremi-
 še divlje zveri u kavezima. Mnogi su dolazili
 da ih gledaju i da se čudom čude. Ulaznicu
 su plaćali novcem, ili su morali dobaviti pse
 i mačke za hranu divljim životinjama. Jedan
 čovek, željan videti lava, uhvati na ulici pse-
 tance i donese ga u zverinjak. Pustiše ga, a
 psetance baciše u kavez lavu - kao zalogaj.
 Psetance podvi rep i pribi se u kut kaveza.
 Lav mu pride i onjuši ga. Psetance se opruži
 na leđa, podiže šape i stade mahati repićem.
 Lav ga čušnu šapom i prevrnu ga.

Psetance skoči i stade pred lavom na
 stražnje noge. Lav je gledao psetance, okre-
 tao glavu čas na jednu, čas na drugu stranu,
 i nije ga dirao.

Kad vlasnik zverinjak baci lavu meso,
 lav otkide komad i dade psetancetu. Uveče
 lav leže da spava, a psetance leže kraj njega,
 i stavi glavu na njegovu šapu. Otada je pse-
 tance živelo u istom kavezu s lavom, i lav ga
 nije dirao: hranio se zajedno s njim, a pone-
 kad se i igrao s njim.

Jednom dođe u zverinjak neki gospo-
 din, i prepoznade svoje psetance: reče da je
 to njegovo psetance i zamoli vlasnika da mu
 ga vrati. Vlasnik htede da mu učini po vo-
 lji, ali čim počeše dozivati psetance da bi ga
 izvukli iz kaveza, lav se nakostruši i zarika.

Tako su lav i psetance proživeli čitavu
 godinu u istom kavezu.

Prođe godina, psetance se razboli i ugi-
 ne. Lav prestade jesti. Neprestano je njušio
 psetance i čuškao ga šapom. Kad je razabrao

da je uginulo, on namah skoči, nakostruši se, poče se šibati repom po slabinama, nasrnu na rešetke kaveza i stade gristi zasovnice i pod. Celog se dana tresao, tumarao po kavezu i rikao, zatim leže kraj mrtvog psića i primiri se. Gazda htede izneti mrtvo psetance, ali lav nije nikog puštao k njemu.

Gazda je mislio da će lav zaboraviti svoju tugu, ako mu bude dao drugo psetance, pa ubaci u kavez živo psetance, ali lav ga odmah rastrže. Zatim obgrli šapama mrtvo psetance i umiri se. Tako je ležao pet dana. Šestog dana lav je uginuo.

Ispod te basne je pisalo: *Vrlina ljubavi - ljubav umire za ono što voli.*

"Maksime, zašto si izbarao da nam pročitas baš tu basnu?", priupita učitelj pred razredom.

"Zato što mi je lepa",

"Dobro" nastavi on "i zašto još?"

"Zato što sam plakao kad sam je pročitao", rekoh pomalo sramežljivo.

Neki učenici su počeli da se smeju, ali meni je stvarno neko osećanje preplavilo čitavo dečije telo dok sam je čitao i nije me bilo sramota što sam to priznao.

"Deco", nastavi učitelj "vaš drugar Maksim je izbarao jednu jako dirljivu i poučnu basnu od čika Tolstoja. Možda je vi sad u tom uzrastu i nećete razumeti, ali neki od vas sigurno hoće - jednog dana."Tada pogleda u mene.

"Ti retki pojedinci koji budu osetili, prepoznali i doživeli to čemu vam ova basna pripoveda, oni će uistinu znati šta je ljubav. Sve ostalo je samo falsifikat koji se nameće i proživljava u životu. Tek kad se pojavi neko, i u njemu prepoznamo sebe, i tad budemo spre-

mi da odlučno, ali zaista nesebično, prilozimo sve što nam je drago zarad njega potpuno mu se predajući, i kad nam niko drugi ne bude to mogao da oduzme - onda ćemo moći da pokažemo kako nekog zaista volimo srcem".

Hvala ti učitelju! Dok sam držao tu knjižicu i sedeо u prašnjavom kutku tavana, srce mi je obuzela toplina, ta toplina je zatim počela da mi struju čitavim telom i da me obuzima u potpunosti.otskočio sam u ekstazi, otkinuo jedan krovni crep, zatim drugi, pa treći.....skotrljaše se niz krov i padoše na zemlju. Par njih, što su bili napolju, iznenadeno pogledaše uvis, ne bi li razumeli šta se dešava... Nećete vi razumeti šta se dešava, braćo! Sve i da se napnete iz petinih žila!, pomislih u sebi dok sam posmatrao te skučene duše...I tad, iz svega glasa, koliko sam mogao, koliko su me služile glasne žice viknuo sam da je nebo zagrmelo, i čulo se, bar mi se tako čini, do same večnosti: večnosti i jednog dana:

"..Anastasija.....Aaannnaaasssttaaaa-ssssssiiiijjjjaa.....Aaannaaaasstaaaassiiijjjaa-aaaaaa..."

U tom ekstazivnom stanju nisam ni čuo korake, tek sam usputno primetio oca.

"Šta radiš to, jesi lud, šta urlaš?", prozborio je.." Jaooj, jaooj, vidi kakvu mi rupu napravi na krovu", reče kad je primetio šta se desilo "tek što sam prošle godine postavio nove crepove"..., na trenutak je začutao i zatim nastavio:

"Znaš, čitavog života sam radio sa ljudima, družio se s ljudima, upoznavao razne tipove ljudi, ali takve kao što si ti nisam video, takvi osobnjaci se retko vidaju. Mislim, proći čitav novosadski okrug, zapravo, Vojvodinu celu, pa sve do Beograda, takvog teško da bi mogao naći".

Tačno je to što tvrdiš, pomislio sam u sebi, ja sam osobenjak, ja sam ludak: još više nego pre. I volim to da budem, jer da bi voleo moraš biti dovoljno lud da bi s umom sklizuno u srce. Spuštam se niz stepenice, navlačim jaknu, cipele i šal, i krećem....krećem ka njoj, Anastaziji, po ovom vetrovitom danu. Mislim da bi mogao i go da idem, i da koračam bos po ledu dok mi noge ne utrnu od mraza. Ne smeta mi to ništa sad, sad kad osećam nalet ljubavi koji želim da joj iskažem, pa makar mi to bilo zadnje.

Nakon nekih pola sata sam pred zgradom, penjem se uz stepenice i dolazim pred vrata. Zvonim. Tišina, Zvonim ponovo. Niko ne otvara, niko se ne čuje. Nakon nekoliko minuta čuju se koraci uz stepenice, i tad vidiš nju.....

"Pa gospodo, mislim da je suviše kasno, mislim da ovim završavamo" ... dade završnu reč i sklopi dnevnik, ustade i vrati ga na policu među ostale knjige.

Tad se učenici među sobom u neverici pogledaše nemo, ne shvatajući o čemu se radi, o čemu sad On priča...

"Izvinite, jel vi to nas sad zezate?", reče jedna od devojaka.

"Ne. Zašto?", odgovori On

"Pa kako onda možete da pred sam kraj prekinete priču i odstranite nam mogućnost da saznamo šta se na kraju desilo",

"Mislim da to nije toliko ni bitno s obzirom da ste saznali ono najvažnije. Ali ako zaista želite da znate, dovršiću vam priču.

Kad je Maksim video na hodniku jednostavno je kleknuo pred njom, i suznih očiju je uhvatio za ruke. Anastazija ga je posmatrala, i tad je osetila, i to baš na isti način kao i one

kasne septembarske večeri dok je kroz žaluzine posmatrala figuru nepoznatog muškarca na balkonu susednog stana, da je pred njom neko njoj veoma srođan, čudesno blizak i čija ljubav je tako oblikovana da se uklopi u kalup njenog srca. Neko ko će biti tu, ko će biti uz nju. Kao da je došao neko koga poznaće od ranije: nije znala ni od kad, ni gde, ali joj je lik bio odveć isuviše poznat, od mnogo, mnogo vremena pre...ali usput se negde izgubio.

"Maksime" progovori " Maksime, pogledaj me" , očiji zamagljenih od suza on je nazirao njenu siluetu.

"I ja volim tebe, Maksime" , reče i nastavi "zapravo, nisam nikad ni prestajala i od našeg prvog susreta sam znala to."

Tada i dalje onemoćao, kao da se sve iscedilo iz njega, malaksalog tela se digao na noge i stao nasparam nje zagrlivši je. Više nije sumnjao, jednostavno je znao da je voli više od bilo čega na ovome svetu. I onda je, savim tiho, u trenutku dodira topnih usna dve duše, došla Ona...

"I to je to", reče jedna devojka

"Pa uglavnom, ako ne zanemarimo i činjenicu da su tako živeli zajedno i srećno do kraja života.....pa... zapravo, skoro srećno", reče on na kraju smešeći se.

"Baš lepa priča" , dodade gospoda " opila me je poput vina."

"Vidite, rekao sam vam da ćemo na kraju, vi i ja slično osetiti stvar i naći zajednički jezik" , izusti to osećajući kako ga vino polako hvata.

"Meni je ovo bilo najbolje predavanje do sad.", nadoveza se Nastasja

"Da li to znači da druga nisu bila dobra?"

"Ne naprotiv, ali uvek ste do sad neka-ko ostajali nedorečeni" .

"To je zato što uvek postoji prazan pro-
stor za nove priče, uostalom možda može-
te vi da ih dovršite, ako uspete u tome onda
ćete zaista biti moji učenici.

"I još nešto" dodade na kraju" , ne po-
stoji nešto što je najbolje, ne postoji ono što
je najbolje, neko ko je najbolji, jer to je ka-
tegorija koja proizilazi iz krajnje subjektiv-
nosti a vi kao astrolozi i pripovedači ne bi
smeli da budete subjektivni. Čitavog života
smatrao sam sebe običnim čovekom: čove-
kom koji živi u običnom gradu, vodi običan
život, na periferiji obične ulice, pazi obične
mačiće, piye obično vino, i naravno, izmi-
šlja obične priče. Isuviše sam bio neobičan u
svojoj običnosti, ili sam zapravo bio običan

u svojoj neobičnosti? Nekada su me pogreš-
no zbog toga shvatali, ali nisam na to obra-
ćao pažnju i išao sam dalje.... sve je to išlo u
rok službe... " , reče finalno.

I onda je, nakon što su se učenici raziš-
li, seo na fotelju i uključio TV. Na jednom od
kanala prikazivao se jedan od njegovih omi-
ljenih filmova *Blue Velvet*, Davida Lincha.

Dogodilo se da je okrenu baš na onu za-
vršnu scenu, gde se celokupna tama i psiho-
delija koja prati radnju filma, gubi i prepušta
mesto lepoti života i čudu koje on nosi sa
sobom, dok se u pozadini čuje pesma *Myste-
ries of love*,... "da", pomislio je u sebi "sve su
to čudesa ljubavi" . Zatim je tako zavaljen u
fotelji, slušajući pesmu, počeo da tone u san.

Bio je srećan.

**Sometimes a wind blows
And you and I
Float
In love
And kiss
Forever
In a darkness
And the mysteries
Of love
Come clear
And dance
In light
In you
In me
And show
That We
Are Love**

Kao inspiracija za ovaj rad su poslužili su:

Literano:

Volt Vitmen, Bernard Šlink, Pol Oster, kao i:

Vrli novi svet Oldosa Hakslijia,
Žitja Gerasima Zelića,
Krugovi Vremena A. Imširagića

Slikovito:

Pino Daeni,

kao i grafitni zapisi anonimnih umetnika Novog Sada

Muzički:

Chris Isaak

Planetarno:

Mesec

Ezoterno:

Osho, i malo, veoma malo, samo dve-tri kapi žena.

(rad nastajao u periodu od
13.09.2011. - 17.01.2012)